မွေမနိုတ် ဒလမည်ဒေါ်
နှင့်
ဘုရင်ဂျာဇာ

မောင်ချစ်ဖေ (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မှေ့မနိုတ်

အလမည်ဒေါ်နှင့်

ဘုရင်ရာဇာ

မောင်ချစ်ဖေ(မဟာဝိဇ္ဇာ)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အမှာစာ

ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းများကို ရုပ်ရှင်ကားအသစ်ပြန်ရိုက်နေကြသည်။ ဗီဒီယိုကားအသစ်အဖြစ် ပြန်ရိုက်နေကြသည်။ စာအုပ်အဟောင်းများကိုလည်း အသစ်ပြန်ထုတ်နေကြသည်။ စာအုပ်အဟောင်းများကို ဈေးကြီးကြီးဖြင့် ပြန်ရောင်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဝန်ကြီးဗညားဒလ၏ မြန်မာလိုရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ဗညားဒလအမတ်ကြီး၏ မြန်မာစကားပြေကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ အလွန်လှသည်။ မူရင်းကပင်ကောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်၊ မူရင်းအဋ္ဌကထာကပင်အလွန်ကောင်းနေပါသည်၊ ဦးသြဘာသဘာသာပြန်သောအခါ အဟောင်းတွင်အယဉ်ဆင့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။)

ထို့ကြောင့် ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်းကြီးကို ပြန်ထုတ်ချင်သည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ကျော်က စကားပြေဖြစ်သည့်အတွက် ခေတ်လူငယ်အတော်များများက နားမရှင်းကြပါ။ ဒါကို ခေတ်လူငယ်များနားရှင်းအောင် ခေတ်စကားပြေအဖြစ် ပြန်ရေးချင်သည်မှာကြာပြီဖြစ်ပါသည်။ ဆန္ဒအရပြန်ရေးခဲ့ပါသည်။ ရေးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တစ်အုပ်လုံးတော့မဟုတ်ပါ၊ အချို့ကို အခြေအနေအရ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ အချို့ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ စာရေးပြီးနှစ်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ၂၅–၆–၇၆ (ခစ်တက္ကသိုလ်) ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခေတ်လူငယ်များအတွက် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။

မောင်ချစ်ဖေ(မဟာဝိဇ္ဇာ)

မဂဒူး။ သူတွင် နှမတစ်ယောက်ရှိသည်။ **နှင်းဦးရိုင်**ဟုခေါ်သည်။ **မဂဒူး**အရွယ်ရောက်သော် ကုန်သည်သုံးဆယ်၏အကြီးအကဲဖြစ်၏။ သူလူသုံးဆယ်နှင့်အတူ **သောက္ကတဲ**သို့သွားကြ၏။ လမ်းခရီး ဘုရားတောင်ခြေရင်းတွင် သူတပည့်တစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်နာမကျန်းဖြစ်သော သူတပည့်၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို သူကပင်ထမ်းပိုး၍ တောင်ပေါ်သို့တက်၏။ သူတို့အဖွဲ့တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါမိုးကြီးသည်းထန်စွာရွာ၏။ အခါမဟုတ်ဘဲ ရွာသောမိုးသည် သူအဖို့ထူးခြားနေ၏။ သူပခုံးထက်ရှိထမ်းပိုးကို မိုးကြိုးပစ်၏။ သို့သော် **မဂဒူး**ကားဘာမျှမဖြစ်၊ သူတပည့်များလည်း အန္တရာယ်မရှိကြ၊ ထူးဆန်း၏၊ သူသည် အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သော် လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်တန်းထဲတွင် ရွှေပြာသာဒ်ကြီးကို မြင်ရပြန်၏။ ပို၍ထူးဆန်းနေပြန်၏။

မိုးလည်းချုပ်ပြီ၊ ထို့ကြောင့်တောင်ယံတွင်ပင်အိပ်ကြတော့၏။ ဤအရပ်သည် တိုင်းစွန်ပြည်နား နိဂုံးရွာကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းရွာကြီးတွင် သူ့အဖြစ်ဆန်းကို နိမိတ်ဖတ်တတ်သော ပညာရှိကိုရှာ၏။ တွေ့ပါပြီ၊ **ဓောပဏ္ဍိတ်**ဟူသောပညာရှိ။ **ဓောပဏ္ဍိတ်**ထံသို့ **မဂဒ္ဒူး**သွား၏။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ်ကို ပြောပြ၏။

" အေး မင်း၏အဖြစ်က တကယ်ထူးပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ငါဒီအတိုင်းတော့နိမိတ်ဖတ်မပေးနိုင်၊ မင်းအရပ်အမောင်းနှင့် ညီမျှအောင်ငွေတွေကိုပုံပြီး ငါ့ကိုပူဇော်နိုင်လျှင် ငါက သည်နိမိတ်ကို ဖတ်ပေးနိုင်မည် "

ဓောပဏ္ဍိတ်သည် ပညာရှိပီပီ သူ့ကိုအကဲစမ်းလိုက်၏။ **မဂဒ္ဒူး**ကလည်းမခေ။ သည်လိုအကဲစမ်း၍မရ။ သူမှာပါလာသောငွေသုံးဆယ်ကို တောင်ပို့ပေါ်မှာတင်လိုက်၏။ တောင်ပို့၏အောက်ခြေတွင် သူရပ်နေလိုက်၏။ **ဓောပဏ္ဍိတ်**အမြင်တွင် ငွေပုံသည် သူ့ဦးခေါင်းနှင့်တစ်ညီတည်း ဖြစ်သွားတော့၏။

" ကဲဆိုလော့ဆရာကြီး ဆရာကြီးကို ကျွန်ုပ်အရပ်နှင့်အညီငွေပုံပြီး ပူဇော်ပြီးပါပြီ " **ဓောပဏ္ဍိတ်**သည်ပြုံးလိုက်၏။

" ဒီသူငယ်လူတော်ဖြစ်၏။ ပညာလဲရှိသည်မှာ သေချာပြီ။ ဘုန်းတန်ခိုးလည်းကြီးသည်မှာသေချာပြီ။ ကံကြမ္မာလည်းကောင်းနေသည်မှာ သေချာပြီ။ သူ့အတိတ်နိမိတ်အတိုင်း ကြီးပွားမည်မှာသေချာ၏ " ဟု **ဓောပဏ္ဍိတ်**သည် စိတ်ထဲကချီးမွမ်းနေ၏။

" ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကုန်သွယ်ခြင်းအမှုကို မလုပ်နှင့်တော့။ မင်း ဇေကရာဇ် တစ်ပါးပါးဆီမှာ သွားပြီးခစားပါ။ ဒီနှစ်ထဲမှာပင် မင်း ဘုရင်ဖြစ်မည် သေချာသည် "

ဓောပဏ္ဍိတ်၏စကားကို **မဂဒ္ဒူး**ကြားသော် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ၏။ ဝမ်းသာခြင်းပီတိအဟုန်သည် ဦးခေါင်းမှသည်ခြေဖျားထိ ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။ ပညာရှိ **ဓောပဏ္ဍိတ်**ကိုလည်းအလွန်လေးစား သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် **ဓောပဏ္ဍိတ်**အားဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၏။

မဂဒ္ဒူးသည် သူ့ခရီးကိုဆက်ပြန်၏။ **သောက္ကတဲ** သို့ရောက်ကြ၏။ ပါလာသည့်ကုန်တို့ကို ရောင်းချ၏။ သူ့တပည့် ကုန်သည်သုံးဆယ်တို့သည် ရောင်း၍ရသည့်ငွေဖြင့် ကုန်ပစ္စည်း အသစ်အသစ်တို့ကို ထပ်ဝယ်ပြီး မိမိတို့နေရာ **တကော့ဝန်း**သို့ ပြန်ကြ၏။ **မဂဒ္ဒူး**သည်မပြန်တော့။

ဓောပဏ္ဍိတ်၏စကားကို ယုံကြည်ကာ **သောက္ကတဲမင်း** ထံတွင်ခစားမည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး **သောက္ကတဲ**တွင်ပင် ဆက်၍နေရစ်၏။ အကြံသာရှိသည်၊ လက်တွေ့တွင်မူ မပြည့်စုံ။ ဘုရင့်ထံဝင်ရောက်ခစားရန် အဝတ်အစားကအစ လိုအပ်၏။ မင်းမှုထမ်းအင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်အောင် ရှင်ဘုရင် အလေးထားလောက်သော အဝတ်အစားသူ့တွင် မရှိ ကံဇာတာကလည်း ညှိုးငယ်လှပါဘိ။

" ဘုရင့်ဆီ မခစားနိုင်ပေမယ့် ဘုရင်နှင့် နီးစပ်အောင်တော့ ကြံရပေဦးမည်။ ဆင်ကဲထံတွင် ခစားရလျှင် သင့်တော်မည်။ " ဤသို့ အကြံပေါ်၏။ သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖေါ်ရန် ကြိုးစား၏။

ဆင်ကဲကလည်း **မဂဒူး**ကိုမြင်လျှင် လေးစား၏။ ချစ်ခင်၏။ သနားလည်းသနား၏။ ထို့ကြောင့်**ဆင်ကဲ**က သူ့ကို ကြည့်ရှုစောင်မ၏။ **မဂဒူး**ကလည်း သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်၏။ လုံ့လဝီရိယအပြည့် လုပ်ဆောင်၏။ သူ့အလုပ်ကား ဆင်စာကျွေးရသော အလုပ်။ သို့သော် ဆင်တာဝန်အားလုံးကို နေ့ညမရွေး အချိန်ပြည့်ထမ်းဆောင်၏။ ဆင်ချေးဆိုလျှင်လည်း တစ်မှုင်မကျန်ရအောင် အမြဲကြုံး၏။ လှဲကျင်း၏။

တစ်နေ့သ၌ **သောက္ကတဲမင်း** ဆင်ကြည့်ရန် ကြွလာတော်မူ၏။ **မဂဒူး**ကို မြင်သွား၏။

" ဆင်ကဲ၊ ဒီသူငယ်က ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ "

"မှန်လှပါ၊ ကောင်းမွန်သော အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးထံတွင် လာရောက် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနေသူ ဖြစ်ပါသည် "

" အင်း တော်လှသည်၊ သူ့ကို အဝတ်အစား ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်း မရှိပါစေနှင့်၊ အစစ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါ "

ဆင်ကဲသည် မစွန်းရင်းကလည်းရှိသဖြင့် ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိတော့သည်။ နဂိုက သနားခင်မင်ရသည့်အထဲ

ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပါဟု အမှာအထားရှိပြန်သဖြင့် ပို၍ပင် ပေးသနား၏။ **မဂဒူး**ကလည်း နေ့ညမရွေး အမှုတော်ကိုထမ်း၏။ နောက်တစ်ကြိမ် **သောက္ကတဲမင်း** လာပြန်သောအခါ **မဂဒူး**ကို တွေ့ပြန်၏။

သောက္ကတဲမင်းသည် ဝါးလက်စကွမ်းကို ထွေးလိုက်၏။ ရေတစ်ခွက်တောင်း၍ ပလုပ်ကျင်းလိုက်၏။ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကာ ပလုပ်ရေများကိုထွေးလိုက်၏။ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ကြွေစေ့ကလေး တစ်လုံးပေါ်လာ၏။ **မဂဒူး**ကိုခေါ်ကာ ကြွေစေ့လေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။ **မဂဒူး** လည်း **ပြည့်ရှင်မင်း**အား ဦးခိုက်လိုက်ပြီး **ကြွေစေ့လေး**ကိုငုံ့ကောက်လိုက်၏။ **မဂဒူး**ကလည်း မည်သို့မျှမမေး။ **ပြည့်ရှင်မင်း**ကလည်း မည်သို့မျှ နှုတ်နှင့်မဖြေဘဲ နန်းတော်သို့ပြန်တော်မူ၏။

သို့သော် **မဂဒူး**က အကြံသမား။ **ဓာပဏ္ဏိတ်**၏ နိမိတ်ဖတ်ခံထားရသူ။ ထို့ကြောင့် ကြံ၏။

" ဤကြွေစေ့ကလေးတစ်လုံးကို ခေါ်ပြီးပေးခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့မဟုတ်တန်ရာ။ ငါ့ လုပ်ရည် ကြံရည်ကိုစမ်းသပ်လိုသောကြောင့် အဖိုးမတန်သော ကြွေစေ့လေးကို ခေါ်ပြီးပေးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ "

သည်တော့ –

မဂဒူးဈေးသို့သွား၏။ **ကြွေစေ့လေး**ဖြင့် ဟင်းနုနွယ်စေ့

များတိုလဲပါဟု မျိုးစေ့ရောင်းသူကိုပြော၏။

" ကဲ ငါလည်းမပေးတတ်၊ မင်းကြွေစေ့လေးက ဘယ်မျှတန်ဖိုးရှိသည်လဲမဟုတ်၊ သည်တော့သည်လိုလုပ်၊မင်းလက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ယူနိုင်သလောက် ယူသွားပေတော့"

မျိုးစေ့ရောင်းသော အမျိုးသမီး၏ စကားအတိုင်း **မဂဒူး**သည် ဟင်းနုနွယ်စေ့များကို ယူပါ၏။ သို့သော် ဉာဏ်သမားသည် အလုပ်တိုင်းကို ဉာဏ်ဖြင့်ယှဉ်၍ လုပ်တတ်သည်။ **မဂဒူး**သည်လက်ညှိုးကို ပါးစပ်တွင်းသို့သွင်းလိုက်၏။တံတွေးများစိုရွှဲသွားအောင်ဆွတ်လိုက်၏။ ဟင်းနုနွယ်စေ့အပုံထဲသို့ လက်ညှိုးကိုသွင်းလိုက်၏။ လက်ညှိုးနှုတ်လိုက်သောအခါ ဟင်းနုနွယ်စေ့များ အများအပြားရ၏။ အကြံပိုင်သော **မဂဒူး**ကို မျိုးစေ့ရောင်းသူမြင်လျှင်ပြုံး၏။ စိတ်ထဲကကြိတ်၍ " ပညာရှိလှပါပေ၏ " ဟုချီးမွမ်း နေမိတော့၏။

မဂဒူးသည် နေအိမ်သို့ပြန်ရောက်သော် မြေကိုတူးဆွ၏။ ဆင်ချေးခြောက်များဖြင့် သမအောင် ရော၏။ နောက်မှ ဟင်းနုနွယ်စေ့များကို ကြဲ၏။ နံနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ နေ့စဉ်မှန်မှန်ရေလောင်းပေး၏။ **မဂဒူး**၏ စိုက်ပျိုးရေးပညာ၊ လုံ့လဝီရိယတို့ကြောင့် ဟင်းနုနွယ်ပင်ကြီးများသည် မြင်မကောင်းအောင် အလွန်ဖွံ့ထွား၏။ အချို့အပင်များကား အနီရောင်သန်း၏။ အချို့အပင်များကား အဖြူရောင်သန်း၏။ အဖြူရော၊ အနီပါသန်းသည့်နေရာ၌ မည်သူမျှလိုက်၍မမီ။

သောဏ္ဏတဲမင်းသည် **မဂဒူး**ထံသို့ ရောက်လာပြန်၏။ **မဂဒူး**သည် လှသောသူ့ဟင်းနုနွယ်ပင်များအနက် အသန်ဆုံး အကောင်းဆုံးကို ရွေးနုတ်၏။ ရေဖြင့်စင်အောင်ဆေး၏။ ပြီးမှ **ပြည်ရှင်မင်း**အား ဆက်၏။

" ဟဲ့ သည်လောက်သန်လှသည့် ဟင်းနုနွယ်မျိုး ငါ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးပါလား၊ မင်းဘယ်ကရသလဲ ပြောစမ်း "

" မှန်လှပါ၊ အရှင်ဘုရား တစ်ခါက ကျွန်တော်မျိုးကို ကြွေစေ့တစ်လုံး ပေးဖူးသည်ကို မှတ်မိမည်ထင်ပါသည် ဘုရား။ အဲသည်ကြွေစေ့လေးဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး ဟင်းနုနွယ်စေ့များကို ဝယ်ပါသည်။ နောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်လုံ့လဝီရိယဖြင့် စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ အရှင်ဘုရား၏ ကြည့်ရှုစောင်မမှုကြောင့် ယခုလို ဟင်းနုနွယ်များ ရလာကြောင်းပါ ဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြောင့် ယခုလို ဖွံ့ဖြိုးရခြင်းဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား "

ပြည်ရှင်မင်းသည် စိုက်ပျိုးရေးကို ဝါသနာအလွန်ထုံတော်မူသည့်အတွက် **မဂဒူး**ကို အလွန်သဘောကျသွား၏။ **ဆင်ကဲ**ထံမှ**မဂဒူး**ကို တောင်းယူလေ၏။ **ဆင်ကဲ**ကလည်း **မဂဒူး**ကိုလက်ဆွဲ၍ **ပြည်ရှင်မင်း**အား ဆက်တော်မူ၏။ **သောဏ္ဏတဲမင်း**သည် အလွန်အားရ နှစ်သက်တော်မူသဖြင့် **စားတော်ကဲ**အရာကိုပေးတော်မူ၏။ **မဂဒူး**သည် သူ့တာဝန်ကို လုံ့လဝီရိယပြင်းစွာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်၏။ နံနက်စောစောထပြီး ချက်သင့်သော

ဟင်းတို့ကို စားတော်သည်တို့ကို နံနက်စောစောထချက်စေ၏။ ညဦးကစပြီး ချက်သင့်သောဟင်းကို ညဦးကပင် ချက်စေ၏။ ညသန်းခေါင်မှစ၍ ချက်သင့်သောဟင်းကို ညသန်းခေါင်ကျမှ ထချက်စေ၏။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်၏။ အခြားမင်းမှုထမ်းများက "ဤစားတော်ကဲကတော့ တကယ့်လူပါပဲဗျာ၊ ညမအိပ်ဘဲကို ဟင်းချက်နေတော့တာပဲ" ဟုပြောယူရလောက်အောင် စီမံဆောင်ရွက်နေ၏။

ပြည်ရှင်မင်းသည် **မဂဒူး**ကို နှစ်သက်လာ၏။ သဘောကျသထက်ကျလာ၏။ ထမင်းချက် ဟင်းချက်အလုပ်ကိုပင် နေ့မအိပ် ညမအိပ်လုပ်နေလျှင် သည့်ထက်ကြီးသော တာဝန်ကို ရပါက ပို၍တာဝန်ကျေမည်။ သင့်တော်မည်ဟု ယူဆလာ၏။ ထို့ကြောင့် **မဂဒူး**ကို **ဝင်းမှူး**ခန့်တော်မူမြန်၏။ **ဝင်းမှူး**ဖြစ်လာသောအခါ **မဂဒူး**သည် ဆထက်တမ်းပိုးတိုး၍ တာဝန်ကိုကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်၏။ နေ့တာဝန်၊ ညတာဝန် မလစ်ဟင်းရအောင် ဆောင်ရွက်၏။ မအိပ်မနေ ဆောင်ရွက်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် တာဝန်ကိုကျေပွန်နေတော့၏။

လုံ့လဝီရိယ၊ ကြံရည်ဖန်ရည်ထူးခြား လှသောကြောင့် **ပြည်ရှင်မင်း**က **မဂဒူး**ကို **ဓောဝိဒုံရည်** ဟူသောအမည်ကို ပေးတော်မူ၏။

ယင်းသို့သော ကာလတွင် **ကုလားဇဝါမင်း**က **သောက္ကတဲမင်း**၏ ကျေးစွန်ရွာစွန်ကို ဖျက်ဆီးလာ၏။

"ဘုန်းတော်ကြီးလှသောအရှင်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင် ကုလားဇဝါမင်း၏ တပ်တို့ကို ချီတက်တိုက်ခိုက်တော်မူပါမှ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ သုံ့ပန်းအဖြစ်မှ လွတ်ကင်းရပါလိမ့်မည်" ဟု ကျေးစွန်ရွာသားများက ဘုရင်ကိုတက်၍ လျှောက်ကြ၏။

သောက္ကတဲမင်းသည် **ဓောဝိဒုံရည်(မဂဒူး)**ကို ဝင်းမှူးတာဝန်ကိုသာမက **မြို့စောင့်**တာဝန်ကို ပူးတွဲခန့်အပ်တော်မူပြီး "အတွင်းမှု၊ အပြင်မှုများကို အစစမလစ်ဟင်းရအောင် စီမံဆောင်ရွက်ရမည်" ဟုအမိန့်တော်ချမှတ်ခဲ့၏။ အမိန့်တော်ကို မလစ်ဟင်းရအောင် နန်းတွင်းနန်းပြင်ကိစ္စအဝဝကို စီမံဆောင်ရွက်နေရသော **ဓောဝိဒုံရည်(မဂဒူး)**သည် အတွင်းတော်သို့ ဝင်ရဖန်များသည့်အတွက် **သောက္ကတဲမင်း**၏ **သမီးတော် မည်းနှင်းသွယ်ဒါ** နှင့်ရင်းနှီးမိကြလေ၏။ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားကြ၏။ မကြာမတင်ပင် လူငယ်တို့ဘာဝ ချစ်ကျွမ်းဝင်မိကြတော့၏။ ကြာသော် နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသား များက သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို သိသွားကြတော့၏။ **ဓောဝိဒုံရည်** ကို မနာလိုသူတို့က အကျိုးကိုလိုလားဟန်ဖြင့် **ဓောဝိဒုံရည်** ကိုပြောကြဆိုကြသည်။

"မင်းတို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတို့သည် မသင့်တော်၊ ငါတို့ပြည့်ရှင်မင်းကြီး သိသွားလျှင် မင်းတော့ မင်းပစ်မင်းဒဏ်ကေန်မုချ ခံရတော့မည်" ဟု ဆုံးမစကားဆိုကြ၏။ တားမြစ်ကြ၏။

ဓောဝိဒုံရည်(မဂဒူး)သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်

သွား၏။ သူချစ်သူကိုတိုင်ပင်၏။ ဘုရင့် **သမီးတော်** သူချစ်သူက

" လွတ်အောင်ထွက်မပြေးနိုင်ဘူးလား။ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုခိုး၍ပြေးတော့ " ဟုဆို၏။

ခြေလျင်သွားရာ၌ အလွန်မြန်သော ဆင်မပေါ်တွင် သမီးတော်၊ ရွှေငွေများစွာတို့တင်၍ ခိုးပြေးလေ၏။ **မဂဒူး**နှင့် အတူ ဒိုင်းကိုင်စစ်သည်တော်ခုနစ်ဆယ်၊ **မဂဒူး**ကို လိုလားသော စိတ်တူရည်တူ သူရဲနှစ်ရာကျော်တို့ လိုက်ပါသွားကြ၏။

သောက္ကတဲမင်း ကြားသိတော်မူသောအခါ **မဂဒူး**တို့ကို လိုက်ဖမ်း၏။ သို့သော်မမီတော့ချေ။ **မဂဒူး**သည် **ဒမြိုင်ပဏ်ဝါ**မှ တဆင့် အရပ်ဟောင်း**ဘဂကျော့ဝန်း**သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ယခင် ကတပည့်ကုန်သည်(၃၀)တို့လည်း ကျွန်ခံလာကြကုန်၏။

မဂဒူးသည် **ဘဂကျော့ဝန်း**တွင် မင်းပြုနေ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်နေ၏။ မင်းတိုင်ပင် အမတ်ပညာရှိများနှင့် တိုင်းရေးပြည်မှုကို တိုင်ပင်သော် **မုတ္တမမင်း**နှင့် မိတ်ဖွဲ့သင့်ကြောင်း အကြံပြုကြ၏။ **မုတ္တမမြို့**ကိုစားသော **အလိမ္မာ**ဟူသောမင်းသည် ဘုန်းလက်ရုံးကြီးသည်။ ထိုမင်းနှင့်မိတ်ဖွဲ့ထားပါမှ နောင်ရေးစိတ်အေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပညာရှိများက အကြံပေးသည့်အတွက် နယ်ပယ်ချဲ့ ထွင်ရေးကို စဉ်းစား၏။ **မုတ္တမ**ကို သူပိုင်နက်ဖြစ်လို၏။

မုတ္တမသည် သူ့ဘဝဟောင်းက နေရာဟောင်းဖြစ်၏။

မုတ္တမသည် မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က **ဟောဒဂမော**ဖြစ်၏။ **ဟောဒဂမော**တွင် **မဂဒူး**သည် **သုမနဘီလူး**ဘဝက နေခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ကုသိုလ်ပြုခဲ့သောကြောင့် ဤအရပ်တွင် သူသည် ဆင်ဖြူရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်မည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဗျာဒိတ်ပေးခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း ခေတ်အဆက်ဆက်ပြောင်းပြီးနောက် နရပတိစည်သူမင်းသည် လှေစကြာဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူလာ၏။ **ဒမြိုင်ပဏ်ဝါ**သို့ ရောက်သောအခါ **ဟောဒဂမောမြို့**ကိုပြုလုပ်၍ **အလိမ္မာ**ကို မြို့စားအဖြစ်ခန့်အပ်ကာ ပုဂံသို့ပြန်တော်မူ၏။

ထိုကြောင့် **ဟောဒဂမော**သည် ယခု **မုတ္တမ** ဖြစ်နေပေပြီ။ မြို့လည်းဖြစ်နေပေပြီ။

" ထိုမုတ္တမမြို့စားအလိမ္မာအား နှမတော် **နှင်းဦးရိုင်**ကို ပေးမည်၊ ယောက်ဖတော်မည်၊ ယောက်ဖအဖြစ်နှင့် တရင်းတနှီးမိတ်ဖြစ်မှ အခွင့်သာလျှင်သတ်မည် " ဟု **မဂဒူး**ကြံ၏။

ထိုကြောင့် ပဏ္ဏာလက်ဆောင်၊ ရွှေဖလား၊ ပုဆိုးကောင်းများကို လက်ဆောင်အဖြစ် **အလိမ္မာ**ထံသို့ပို့ကာ ပထမဦးစွာမိတ်ဖွဲ့၏။ **အလိမ္မာ**ကလည်း **မဂဒူး**ထံသို့တမန်တော်များကိုစေလွှတ်ကာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ပြန်ပို့၏။ ဤသို့ မင်းနှစ်ပါး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ အပြန်အလှန်ပို့သကြ၏။ နှစ်ပြည်ထောင်ချစ်ကြည် နေကြသည့်

အတွက် နှစ်ပြည်ထောင်လုံး သာယာကြည်နူးနေကြ၏။

ကြာသော် **မဂဒူး**က နှမတော် **နှင်းဦးရိုင်**ကို **အလိမ္မာ** အားဆက်သမည်ဟု တမန်တော်တစ်ယောက်ကို စကားထည့်၍ လွှတ်လိုက်၏။ **အလိမ္မာ**သည် **မဂဒူး**၏ **နှမတော်**ကို ရမည်ဆို၍ အလွန်ဝမ်းသာနေ၏။ နှင်းဦးရိုင်ကိုမြင်လိုလှပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တံငါသည်ဟန်ဆောင်၍ တံငါသည်များနှင့်အတူ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် မြစ်အတိုင်းဆန်တက်သွား၏။ **အလိမ္မာ** ကွန်ပစ်နေစဉ် **နှင်းဦးရိုင်**သည် အထိန်းအချီများနှင့်အတူ မြစ်ဆိပ်သို့ ရေကစားရန်ထွက်လာခဲ့၏။ ဤသို့ ကြုံကြိုက်သဖြင့် **နှင်းဦးရိုင်**ကို **အလိမ္မာ** မြင်သွား၏။

အလိမ္မာသည် **နှင်းဦးရိုင်**ကို အလွန်သဘောကျသွား၏။ တပ်မက်ခြင်း ပြင်းပြလွန်းသည့်အတွက် **မဂဒူး**သို့ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များ ပို့ကာ **နှင်းဦးရိုင်**ကိုတောင်း၏။ **မဂဒူး**သည် မိခင်နှင့်တကွ **နှင်းဦးရိုင်**ကို **အလိမ္မာ**ထံသို့ပို့ရလေ၏။

အလိမ္မာသည် အကြံသမား။

"မဂဒူးနှမကိုလည်းယူမည်။ မဂဒူးကိုလည်းသတ်မည်" ဟုကြံ၏။ ထို့ကြောင့် သောင်လွဲသဲပြင်တွင် မဂ်လာမဏ္ဍပ်ကနားဖျင်းကြီးကို ထိုး၍ **မဂဒူး**တို့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်၏။ ထိုတောင်လွဲသဲပြင်တွင် **မဂဒူး**လူများကို အရက်မူးအောင်တိုက်မည်။ ထမင်းကျွေးမည်။ အရက်မူးပြီးအိပ်ပျော်နေသောညအခါ

တွင် **မဂဒူး**လူများကို သတ်မည်ဟုကြံ၏။ 'ဤသို့အောင်သေအောင်သား စားမည်ဟုကြံမည်ကို **မဂဒူး**၏မိခင်သည်ကြိုတင်သိနေတော့၏။ ထို့ကြောင့် **မဂဒူး**အား သူ့မိခင်ကပြန်ပြောပြ၏။ သူမဦးခင်ကိုယ်ကဦးရပေမည်ဟု **မဂဒူး**အကြံပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏သူရဲကောင်းတို့ကို ကြိုတင်၍ စကားထည့်ထား၏။

"မင်းတို့ အလိမ္မာ၏ ကျွန်များနှင့် အရက်သောက်ကြသောအခါ မူးအောင်မသောက်ကြနှင့်၊ နဲနဲသောက်ပြီး မူးချင်ယောင်ဟန်ဆောင်ကြ။ သို့မဟုတ် လုံးဝမသောက်ဘဲ သောက်ဟန်ဆောင်နေကြ။ **အလိမ္မာ**၏ကျွန်များမူးလျှင် ငါက အချက်ပေးမည်။ ပထမဦးစွာ (**မစ**)ဟုငါကဆိုမည်။ ဤကဲ့သို့ (**မစ**)ဟု ငါဆိုလိုက်လျှင် ခဏစောင့်ကြဦး။ (**မုံရုံ**)ဟု ငါကဆို လိုက်လျှင် မင်းတို့အားလုံး ထမင်းစားကြ။ (**မတ်စတ်**)ဟု ငါဆိုလျှင် အလိမ္မာ၏ကျွန်တွေကို မင်းတို့ကထပြီး ခုတ်ကြပေတော့"

ကနားဖျင်းထိုးထားရာသို့ **မဂဒူး**ရောက်လာပြီဖြစ်၍ **အလိမ္မာ**သည် ဆင်မကိုစီး၍ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် **မဂဒူး**နှင့်အတူနေကြ၏။

နေမွန်းတိမ်း၍ ဒီရေတက်လာ၏။ အရက်သောက်ကြတော့၏။ ဒီရေသည် ကမ်းလုံးပြည့်ရှိလျှင် (**မုံရုံ**)ဟု **မဂဒူး**ကဆိုလိုက်၏။ အားလုံးထမင်းစားကြတော့၏။ (**မတ်စတ်**)ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ **မဂဒူး**လူတို့သည် **အလိမ္မာ**၏လူတို့ကို ထ၍ခုတ်ကြ

တော့၏။ **အလိမ္မာ**သည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဆင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့၏။ **မဂဒူး**၏ လူတို့သည် ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ကြ၏။ **အလိမ္မာ**ကိုမိ၏။ သတ်လိုက်ကြတော့၏။ **တောင်လွှဲသဲပြင်**တွင်ပင် **အလိမ္မာ**၏အလောင်းကို မြှုပ်နှံလိုက်ကြတော့၏။ ထို့ကြောင့် **တောင်လွှဲသဲပြင်**ကို ယနေ့တိုင်အောင် **အလိမ္မာသဲပြင်**ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုနေကြတော့၏။

သက္ကရာဇ်(၆၃၄)ခုနှစ်တွင် **မဂဒူး**သည် **မုတ္တမမြို့**ကို ပိုင်လိုက်တော့၏။ **မုတ္တမမြို့**လယ်တွင် တန်ဆောင်းကြီး ဆောက်၍ ဗေဒင်တတ်၊ ပညာရှိရဟန်းပုဏ္ဏားတို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ **ဓမ္မသတ်တစ်စောင်**ကို ပြုစု၏။ **ထိုဓမ္မသတ်**ကို နောင်အခါမဂဒူးသည် ဝါရူမင်းဟူ၍အမည်ခံသောအခါ **ဝါရူမင်းဓမ္မသတ်** ဟူ၍ ကျော်ကြားလာတော့၏။

ဓမ္မသတ်ကို ရေးဆွဲပြီးသောအခါ မြို့တည်ရန်စီစဉ်ပြန်၏။ ဒဇာဆရာမဟာသာမီ၊ လဝါသေယောဆရာ၊ ကာဝေါဆရာ စသောပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်၍မြို့တည်ရန် နေရာကိုရှာ၏။ ရှေးဦးစွာကျားကိုတွေ့၍ ပညာရှိတို့က သည်မြို့သည် တန်ခိုးကြီးမည်၊ စစ်မက်ရှိမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြကုန်၏။ နောက် စပါးကြီးမြွေကိုတွေ့ပြန်၍ သဘော်ဆိပ်မြို့ဖြစ်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြပြန်၏။

သက္ကရာဇ်(၆၄၉) ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့

တွင် မြို့ကြငှန်းတိုင်ချ၏။ ထိုအချိန်၌ မကာလလက်၊ လက်တွင်စန်း၊ နက္ခတ်နှစ်ဆယ့်တစ်လုံးပေါ်သော အခါသမယ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်စစ်ရှိမည်။ သို့သော် ဆင်ဖြူရောက်မည်ဟုပညာရှိများ နိမိတ်ဖတ်ကြပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် **မုတ္တမမြို့**တွင် မြို့အင်္ဂါနှင့်အညီ စီရင်ပြီးသောအခါ နန်းတက်ပွဲကျင်းပရန် အစီအစဉ်လုပ်ရပြန်၏။ **မဂဒူး**သည် ယောက္ခမတော်သူ အရှင်သခင်ဟောင်း **သောက္ကတဲမင်း**ကို သတိရလာ၏။ **သောက္ကတဲမင်း**ထံသို့ **လောကီ**ဟုအမည်ရှိသော အမတ်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအများအပြား ကိုလည်း ယူသွားစေ၏။ ထီးဖြူ မင်းမြှောက်တန်ဆာပလာများ၊ မိမိခံယူမည့် ဘွဲ့အမည်တို့ကိုချီးမြှင့်ပါရန် ခွင့်ပန်စကားမှာကြားလိုက်လေ၏။ **သောက္ကတဲမင်း**သည် **လောကီ**အမတ်ယူဆောင်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊ **မဂဒူး**၏ မှာစကားတို့ကိုကြားရ၊ တွေ့ရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာပီတိဖြစ်၏။ အမှုးအမတ်ထိုကိုခေါ်၍လည်းတိုင်ပင်၏။

" မဂဒူးငယ်သည် ငါပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့၍ ယခုလို [illegible]တော်ကိုအပိုင်စားရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်ငါ့ကျွန်သာ၊ ငါ့သမီး [illegible]တော်သက်၍ ငါ့သမက်တော်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့ဆွေမျိုးသာဖြစ်သည်။ ငါ့ဆွေမျိုး ဖြစ်၍ သူ့ဘွဲ့အမည်ကိုလည်း ငါနှင့်ဆင်ဆင်တူသော ဘွဲ့အမည်ကိုသာ ပေးသင့်သည်ဟု ယူဆသည် "

သောက္ကတဲမင်း၏ အမိန့်တော်မြွက်ကို ပန်ဆင်နေကြသော မှူးမတ်၊ ပညာရှိများကလည်း တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြသည်။

“ ငါသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို ထွန်းလင်းတောက်ပသောမင်းဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရှိသောဘွဲ့တော်ကို ခံယူသည်။ ထိုကြောင့်ငါက ဆင်းသက်၍ဖြစ်သော မဂဒူးကိုလည်း သုဝါရူဟု အမည်ခံသင့်သည် ”

သောက္ကတဲမင်းက အမိန့်တော်ချွေလိုက်၏။ မှူးမတ်အားလုံးစုံညီက နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝါရူဟူသည် **မိုးပေါ်ကကျလာသည့်မင်း**ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လောကီအမတ်ကို **သုဝါရူ**ဟူသောဘွဲ့အမည်၊ မကိုဋ်၊ ထီးဖြူ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးတို့ကို ပေးတော်မူလိုက်၏။

မြို့သစ်တည်သော ကြာသပတေးနေ့တွင် **မဂဒူး**လူများသည်စတေးရန် စောင့်နေကြ၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ယောက်သည် လင်ကိုမာန်စောင်ကာ လင်နှင့်စိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာခဲ့၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမသည် ယနေ့ကံကြမ္မာကုန်သောနေ့ဖြစ်မည်ထင်၏။ သူသည်မြို့သစ်တည်ရန် မြို့တံခါးစိုက်ဖို့တူးထားသော တွင်းနားသို့ရောက်လာ၏။ ပုဏ္ဏားပညာရှိပြောထားသောအချိန်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ ရောက်လာသော အချိန်သည် ကိုက်ညီနေတော့၏။ အသင့်စောင့်နေကြသော **မဂဒူး**

လူများသည် ဘွားကနဲပေါ်လာကာ ထိုမိန်းမကိုဖမ်းချုပ်၍တွင်းထဲသို့တွန်းချလိုက်တော့၏။ မြေများကိုယက်ကာဖို့လိုက်ကြတော့၏။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမကို တွင်းထဲသို့တွန်းချလိုက်စဉ်ကငင်းမိန်းမသည်ဗိုက်ကွဲ၍ သွေးများစင်ထွက်လာတော့၏။ **သွေးရှစ်စက်**သည် **မြွေရှစ်ကောင်**ဖြစ်သွားကြ၏။ **မြွေခုနစ်ကောင်**သည် ချက်ချင်းပင်သေသွားကြ၏။ **မြွေတစ်ကောင်**မှုကား မသေဘဲအနောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားပြီးမှ သေသွားလေ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ပညာရှိများသည် နိမိတ်ဖတ်ကြပြန်၏။

“ သည်မြို့တွင် မင်းရှစ်ဆက်စိုးစံကြလိမ့်မည်။ ခုနစ်ဆက်သောမင်းတို့ကား သည်အရပ်တွင်ပင် အနိစ္စရောက်မည်။ မင်းတစ်ဆက်မူကား မုတ္တမမှာပင်မင်းပြုပြီးနောက် အနောက်အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍မင်းပြုလိမ့်မည် ”

မဂဒူးသည် မြို့သစ်တည်ပြီးနောက်**သောက္ကတဲမင်း**ပေးအပ်လိုက်သော ဘွဲ့တော်**သုဝါရူ**ကိုခံယူကာ **မုတ္တမ**တွင်မင်းပြုတော်မူ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုမပြတ်စောင့်ရှောက်တော်မူ၏။ မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေ၏။ (နောက်ပိုင်းတွင် သုဝါရူဟုမသုံး ဝါရူဟုသာသုံးပါတော့သည်။)

မုတ္တမတွင် ဝါရူမင်း၊ အုပ်စိုးနေစဉ်ကပဲခူးကို **တရဖျားမင်း**

အုပ်ချုပ်၏။ ထိုမင်းနှစ်ပါးသည် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး သံတမာန်များစေလွှတ်ကာ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံနေကြ၏။ သမီးကညာလက်ဆောင် ပဏ္ဏာများကိုလည်းအပြန်အလှန်ပို့ကြ၏။ **တရဖျား**က သူ၏သမီးတော် **ဒလရှင်စောလှ** ကို ဝိဋူမင်းသို့ပေး၏။ ဝိဋူမင်းကလည်း သမီးတော် **မညီးနှင်းသီတာ**ကို **တရဖျား**သို့ပေး၏။ မင်းနှစ်ပါးချစ်ကြည်နေကြပြီး သစ္စာဆိုထား၏။

မိမိတိုင်းနိုင်ငံကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လာသူအား လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ ကူညီကြစတမ်းဟူ၍ မင်းနှစ်ပါးသစ္စာဆိုထားကြ၏။

ဝိဋူမင်းသည် **တရဖျား**ကိုကူညီ၏။ တိုက်ပွဲအဆက်ဆက်အောင်နိုင်လေသောအခါ ဝိဋူမင်းနှင့် **တရဖျား** တို့သည်စိတ်ဝမ်းကွဲလာကြတော့၏။ ပဲခူးမင်း **တရဖျား**သည် ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ဝိဋူမင်းကိုသတ်ရန်ကြံတော့၏။

"အဆွေတော်နှင့်ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေအရင်းအချာများဖြစ်ကြသည်။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်ကို အောင်မြင်ပြီဖြစ်၍ အဆွေတော်နှင့် အဆွေတော်၏ရဲမက်များကို ဧည့်ဝတ်ပြုလိုပါသည်။ ပြုစုကျွေးမွေးလိုပါသည်။ ထို့ပြင်အဆွေတော်နှင့် ကျွန်ုပ်ခိုင်မြဲသောစကားတို့ကို ထပ်မံသစ္စာ ပြုလိုပါသေးသည်"

ဤသို့ **တရဖျား**သည် ဝိဋူမင်းအားစကားဆိုပြီး သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ ပဲခူးသို့အလျင်အမြန် ပြန်သွားလေ၏။ လွင်ပြင်တွင် တပ်များဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်ရှိနေ၏။ **တရဖျား**စီးသော

ဆင်မှတ်ခွန်ကို ဝိဋူမင်းသည် အထင်းသားမြင်နေရတော့၏။

တရဖျားမင်း၏ အကြံအစည်ကို ဝိဋူမင်းသိသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့်ထက်ဝန်းကျင်အရပ်၌ စောင့်ကြပ်နေကြသောနတ်များကိုသက်သေထား၍ သူ့ဆင်ဦးတွင် ရွှေဖလားဖြင့် ရေနှလောင်းကာဓိဋ္ဌာန်၏။

"တရဖျား၏ ရန်သူများကို ငါကူညီတိုက်ခိုက်ပေးသည့်အတွက် ရန်သူ့မြို့ရွာအများအပြားကိုရခဲ့သည်။ ငါသည်တရဖျား၏ကျေးဇူးရှင်အစစ်ဖြစ်ပေသည်။ ငါကဲ့သို့သောကျေးဇူးရှင်ကို တရဖျားသည်ပြစ်မှားမည်ပြု၏။ သစ္စာမစောင့်သော၊ ကျေးဇူးကန်းသော တရဖျားကိုငါအောင်မြင်ရပါလို၏"ဟုသစ္စာအဓိဋ္ဌာန်၏။

ဝိဋူမင်းနှင့်**တရဖျား**တို့၏ တိုက်ပွဲကားစလေပြီ။ **တရဖျား**နှင့် ဝိဋူတို့သည် ဆင်စီး၍တိုက်ကြ၏။ သစ္စာပျက်သော ကျေးဇူးကန်းသောသူကား အောင်ပွဲနှင့်ဝေးရမည်သာ။ **တရဖျားဆင်**ကို ဝိဋူမင်း၏စစ်သူရဲ **ကော့မှူးသောက်**ထိုးမိ၍ **တရဖျား**ထွက်ပြေးလေတော့၏။

တရဖျားပြေးရခြင်းမှာ **ကော့မှူးသောက်** ကြောင့်ဖြစ်သည်ကို ဝိဋူမင်းမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။ **ကော့မှူးသောက်**ကို ချက်ချင်းဆုတော်ဘွဲ့တော်ပေးလို၏။ သို့သော် တိုက်ပွဲကားမပြီးသေး၊ ထို့ကြောင့် ဆုမပေးသာသေး၊ အသိအမှတ်ပြု

ကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ပေးထားရမည်ဟု ဝိရူမင်းတွေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိရူမင်းသည် တိုက်ပွဲကိုဆက်လက်ဆင်နွှဲရင်း **ကော့မှူးသောက်**အား သူ့လက်ထဲတွင်ရှိသော လက်သုတ်ပုဝါတစ်ထည်ကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ **ကော့မှူးသောက်**သည် " ငါတို့အရှင်သည် ငါ့ကိုအသိအမှတ်ပြုပေသည် " ဟုတွေးကာပို၍ ရဲသွေးရဲမာန်တက်ကြွလာ၏။ ဆက်၍တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲ၏။ ပြေးလေသော တရဖျားနောက်သို့ လိုက်၏။ **ကျတ်ပေါ်ကောင်ဩ** သို့ **တရဖျား**ပြေးလေ၏။ ဒလကြမ်းဆက်တိုက်လိုက်ရာ **တရဖျား**ကို လက်ရဖမ်းမိလေ၏။

တရဖျားကို **ဝိရူမင်း**ထံသို့ ရဲမက်တော်များက ဆက်၏။ ကျေးဇူးကန်းသူအား အရှင်မထားရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း ရဟန်းတော်များက **တရဖျား**၏အသက်ကို မသတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာရသွား၏။ **တရဖျား**ကိုသားမယားနှင့်တကွ **မုတ္တမမြို့**သို့ ဝိရူမင်းသည် ယူဆောင်လာ၏။ **ပဲခူး**ကိုမူကား **သောက္ကတဲပြည့်ရှင်မင်း**ထံလွှတ်ခဲ့ဖူးသော **လောကီအမတ်**ကို စားစေ၏။

တရဖျားဆင်ကို ထိုးနိုင်ခဲ့သည့် သူရဲသည် ဝိရူမင်းပစ်ပေးခဲ့သော လက်သုတ်ပုဝါကို တရိုတသေသိမ်းထား၏။ တိုက်ပွဲပြီးမှ ဝိရူမင်းအား **လက်သုတ်ပုဝါ**ကို ပြ၏။

" အေး မင်း၏လက်ရုံးရည်ကို ချီးမွမ်းထိုက်ပါသည်။ မင်းကို ဘွဲ့ကြီးကြီးပေးထိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကို **ဗိုလ်ထုပျက်**ဟူသောဘွဲ့ကို ငါပေးတော်မူသည် " ဟုမိန့်မြွက်တော် မူ၏။ ထို့ပြင် **သိန်းခိုစည်**ကိုလည်း အပိုဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်သေး၏။

" ဤသိန်းခိုစည်ကို ပေးသည်ကား အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ ဤစည်ကို မင်း၏မိဘရပ်ရွာကိုယူသွား၊ ဤစည်ကို တီး၊ စည်သံကြားရာ အရပ်လေးမျက်နှာလုံးကို မင်းအပိုင်စားယူပေတော့ " ဟု နယ်မြေအပိုင်စားပေးလိုက်သေး၏။ ဤကား ကော့မှူးသောက် အတွက် **ရဲဆု**ဖြစ်ပေ၏။

တရဖျားကို **မုတ္တမ**တွင်အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ထားသော်လည်း **တရဖျား**သည် ကောင်းကောင်းမနေ၊ **ဝိရူမင်း**ကို သတ်ရန်ကြံ၏။ သူ့အကြံကို **ဝိရူမင်း**သိသွား၏။

" တရဖျားသည် ပဲခူးမှာ မင်းလုပ်နေစဉ်ကလည်း ငါ့ကိုသစ္စာပျက်ခဲ့သည်။ ငါသို့သောကျေးဇူးရှင်ကိုပြစ်မှားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကပင် သေဖို့ကောင်းနေပြီ။ သို့သော် အရိယာသံဃာများ မေတ္တာရပ်ခံသောကြောင့် သူ့အသက်ကို ငါလွှတ်ခဲ့သည်။ ငါလွှတ်၍ အသက်ရှင်သည့်အတွက် ငါ့ကိုသူသေကြောင်း ကြံပြန်သည်။ သူ့ကိုအရှင်မထားသင့်တော့၊ ထွပ်မျက်စေ "

ဝိရူမင်းသည် သူသတ်တို့ကို အမိန့်ချမှတ်တော်မူ၏။ သူသတ်တို့လည်း **တရဖျား**ထံသွားကြ၏။ အမိန့်တော်ကိုပြန်၏။

ဝါရှမင်း၏သမီးတော်၊ တရဖျား၏မိဖုရား **မည်နှင်းသီတာ**သည် **တရဖျား**ကိုအလွန်စွဲလမ်း နှစ်သက်နေမိသည်ဖြစ်၍ မသတ်ပါရန်ငိုယိုကာ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်၏။ မရသော် တရဖျား၏ ဆံပင်နှင့်သူ့ဆံပင်ကို မြဲအောင်ချည်ထား၏။ သူသတ်တို့လည်း အရှင့်သမီးတော်၏ ဆံပင်ကိုမထိရဲကြ။ ဝါရှမင်း ထံပြန်သွားကြလေ၏။

"အရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော်ဆံပင်နှင့် တရဖျားဆံပင်ဆက်၍ထားပါသည်။ တရဖျားရာဇဝတ်သားကို သတ်ရဲသော်လည်း အရှင့်သမီးတော်ကို မထိရဲပါ။ မည်သို့ပြုမူရမည်ကို အမိန့်တော်ချမှတ်ပေးစေလိုပါသည်။ "

ဝါရှမင်းအား သူသတ်တို့က လျှောက်ထားကြ၏။

" အိမ်း ငါ့သမီးတော် ဆံပင်ကို မထိရဲလျှင် တရဖျားဆံပင်ကို အရင်းကဖြတ်၊ တရဖျားကို ခေါ်သွားပြီး သတ်စေ "

ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်းပြုမူကာ **တရဖျား**ကို ကွပ်မျက်လိုက်ကြလေ၏။

မည်နှင်းသီတာနှင့်ရသော တရဖျားသား **ရှင်ကြီး**၊ **ရှင်ငယ်**နှစ်ယောက်ကိုမူ သူ၏မြေးရင်းများပင် ဖြစ်သောကြောင့် နန်းတွင်း၌ ခံစားစေ၏။

သက္ကရာဇ် (၆၅၅)ခု

မုတ္တမတွင် ဝါရှမင်းမင်းပြု၍(၆)နှစ်မြောက်နှစ်၊ သက္ကရာဇ်(၆၅၅)ခုနှစ်တွင် မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း အမိအဖနှစ်ပါးလုံး ဆဒ္ဒန်မင်းမျိုးနွယ်ဖြစ်သော ဆင်ဖြူပေါက်တစ်စီး

သောက္ကတဲမင်းထံသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဆင်ဖြူ၏ အဆင်းကား ဗိုင်းဝါဂွမ်းကဲ့သို့ဖြူ၏။ အစွယ်ကားခေါင်ရမ်းပွင့် အဆင်းနှင့်တူ၏။ ခံတွင်းကား ကျီးအာသီးမှည့်အဆင်းနှင့် တူ၏။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကား ပတ္တမြားအဆင်းနှင့်တူ၏။ ခြေသည်းလက်သည်းကား ဟင်္သပြဒါးအဆင်းနှင့်တူ၏။

ဆင်ဖြူအသက် (၉)နှစ်ရှိသောအခါ **သောက္ကတဲမင်း**ကို **ဆင်ဖြူမ**သည် အိပ်မက်ပေး၏။

" ယခု ငါသည်ဤသောက္ကတဲတွင် မနေကောင်းပြီ။ ဆက်၍နေသော် ဘေးဥပါဒ်ရောက်လိမ့်မည် "

သောက္ကတဲမင်းဤသို့ အိပ်မက်တော်မူသဖြင့် မှူးမတ်များကိုခေါ်၍ အိပ်မက်ကိုပြန်ပြောပြပြီး တိုင်ပင်တော်မူ၏။ မှူးမတ်များက ဆင်ဖြူတော်နေလိုသောအရပ်ကို ဆင်ဖြူတော်ကိုပင်မေးသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။

ဝါရှမင်းနှင့် မှူးမတ်များကြံကြဖန်ကြ၏။ နောက်ဆုံးအကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်တော့၏။

ခင်းမယ်က မြက်တစ်ထုံး၊ **လဂွန်း**က မြက်တစ်ထုံး၊ **ယိုးဒယား**က မြက်တစ်ထုံး၊ **မုတ္တမ**က မြက်တစ်ထုံး၊ ဤမြက်လေးထုံးအနက် ကြိုက်ရာမြက်တစ်ထုံး ကိုစားစေသော၊ ဆင်ဖြူစားသော မြက်ရှိရာအရပ်သို့ ဆင်ဖြူတော်သွားရောက်နေလိုပါသည်ဟု ယူဆပါမည် " ဟုစိစဥ်ာန်၍ ဆင်ဖြူတော်အား မြက်လေးထုံးကိုပေး၏။

ဆင်ဖြူတော်သည် မြက်သုံးထုံးကိုနှာမောင်းဖြင့် တွန်းဖယ်၍ မုတ္တမမြက်ထုံးကိုသာ ရွေးစားလေ၏။

ဤသို့ပြုမူသည်ကို **သောဏုတ္တရမင်း**မြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းသာတော်မူ၏။

" ဆင်ဖြူတော်သည် ယခုအခိုက်အတံ့ စိတ်မသက်မသာရှိ၍သာ ဤအရပ်၌ မနေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူတော်စိတ်ပြေသော် ငါ့ဆီသို့ပြန်လာလိုက လာပေမည်။ အခြားအရပ်သို့ ဆင်ဖြူတော်ကိုပို့ထားရပါက ပြန်ရလမ်းမမြင်၊ ယခုဆင်မင်းသွားလိုသောအရပ်သည် ငါ့သမက်တော် ဝါရူမင်းပိုင်နက်မုတ္တမဖြစ်၍ ဆင်မင်းပြန်လာလိုကပြန်ယူ၍ရနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုပင် မုတ္တမသို့ပို့တော့အံ့ "

သောဏုတ္တရမင်းသည် ဆင်ဖြူတော်ပို့မည့်အကြောင်းကို **ဝါရူမင်း**ထံသို့လည်း အကြောင်းကြားလိုက်၏။

ဝါရူမင်းသည်လည်း ဆင်ဖြူတော်ရောက်မည် ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာနေ၏။ ထိုသို့စိတ်ကြည်နူးနေခိုက် မှူးမတ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်တို့က **သောဏုတ္တရမင်း**ထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့လိုကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။ **ဝါရူမင်း**က သူလည်းလက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့ဦးမည်ဟုဆို၏။ မင်းနှင့် မှူးမတ်၊ သူဌေးသူကြွယ်များ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်ကြ၍ **သောဏုတ္တရမင်း**ထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ပို့ဆက်ကြ၏။

သောဏုတ္တရမြို့သူ၊ မြို့သား၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် လည်း **မုတ္တမမြို့**သို့ ဆင်ဖြူတော်ပို့မည်စီရင်သည်ကို စိတ်နှစ်လုံးမသာ မယာဖြစ်ကြလေ၏။ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြလေ၏။ ဆင်ဖြူတော်ကိုလည်း ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်၏။

သောဏုတ္တရမင်းသည် ဆင်ဖြူတော်ပို့ရန်လူငါးရာကို ရွေးချယ်၍ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ကိုခန့်၏။ လူငါးရာအနက်(၁၀၀)ကို တူရွင်းကိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ (၁၀၀)ကို ပုဆိန်ကိုင်အဖြစ်လည်းကောင်းခန့်အပ်၍၊ အခြားလူ(၃၀၀)ကိုလည်း ဆင်ဖြူတော်ပို့ဆောင်ရေး တာဝန်အသီးသီးကိုခန့်အပ်ပြီး၊ ဆင်ဖြူတော်ပို့ရာလမ်းတစ်လျှောက် ကုန်း၊ ကျင်း၊ သစ်ငုတ်၊ ခလုပ် ကံသင်းမရှိရအောင်ခုတ်ထွင်၊ ရှင်းလင်းစေ၏။ ညီညာပြန့်ပြူးသောလမ်းဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်စေ၏။ ဆင်ဖြူတော်ကိုပန်းဆိုင်းဆွဲသော ပိတာန်မျက်နှာကြက်ဖြင့် ကာစေ၏။ ပညာရှိ သုခမိန်လေးယောက်ကိုလည်း ဆင်ဖြူတော်၏ လေးမျက်နှာတွင်နေစေ၍ ပရိတ်တော်ကို ရွတ်စေ၏။

" ငါသည်ဆင်ဖြူတော်ကိုသာ သူမနေလို၍ မုတ္တမသို့ ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူတော်မိခင်ကမူ ဘာမျှမပြောမဆိုသည့်အတွက် မိခင်ကိုမူငါမပို့၊ သို့သော် ဆင်ဖြူတော်လေး စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် လမ်းခရီးတစ်ဝက်အထိ သူ့မိခင်နှင့် အတူသွားစေမည်။ ဆင်ဖြူတော်လေး၏ မိခင်ကိုပြန်ခေါ်ခဲ့ရမည်။ "

သောက္ကတဲမင်းသည် ဆင်ဖြူတော်ပို့ရေး အစီအစဉ်အားလုံးကို အသေးစိတ်စီရင်တော်မူ၏။ ဝါရှုမင်းသည်လည်း မုတ္တမမြို့မှ များစွာသောလှေတက်များနှင့်တကွ မြစ်ကြောင်းဖြင့်ဆန်တက်လာ၏။ ဆင်ဖြူတော်ကိုသယ်ယူရမည့် ဖေါင်ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာဖွဲ့၏။

မုတ္တမမင်းက ပြည်မြို့မှတဆင့် ဖေါင်ဖြင့်သယ်ယူရန် အစီအစဉ်လုပ်၏။ ဆင်ဖြူရတနာသည် **မုတ္တမမင်း**ဖေါင်တော်သို့ဆင်းသက်လာသောအခါ သူ့မိခင်ကိုရှေ့ကတွန်း၍ မိခင်ကို အလျင်ဦးစွာ ဆင်းသက်စေ၏။ ဆင်ဖြူတော်လေးက နောက်က လိုက်၏။

ဤသို့ ဆင်ဖြူတော်ကလေးပြုမူနေသည်ကို မြင်ကြသောဆင်ပို့မှုထမ်းတို့သည် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကြရ၏။

“ဆင်မင်းသည် မယ်တော်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်၍ သွားခဲ့သော် ဆင်မင်းသည် ငါတို့ကိုသေဒဏ်ပေးသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မယ်တော်ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ရန် ငါတို့အရှင်သခင်က မှာလိုက်သည်။ ငါတို့ကိုငဲ့ညှာ ထောက်ထားစေလိုပါသည်”

ဆင်ပို့မှုထမ်းတို့၏စကားကို ဆင်မင်းကြားလျှင် ငွေရောင်အဆင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းကို မိခင်၏ကျောက်ကုန်းထက်တွင်တင်၍ ငိုတော်မူ၏။ မိခင်နှင့်ခွဲရတော့မည့်အတွက် အားရအောင်ငိုပြီးမှ မိခင်ကို ဖေါင်ပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တွန်းတင်၏။ ဤသို့ဆင်ဖြူတော်လေးက မိခင်ကိုတွန်းတင်သောအခါ

တျမှ မိခင်သည် ကုန်းပေါ်သို့ပြန်တက်လာ၏။ ထိုအခါကျမှ ဆင်ပို့မှုထမ်းတို့သည် “ဟင်း” ချနိုင်တော့၏။ မျက်နှာများတွင်ပြုံးပန်းပွင့်လာတော့၏။

ဝါရှုမင်းသည် ဆင်ဖြူတော်ပို့သူအကြီးအကဲနှင့်တကွ နောက်လိုက် (၅၀၀)လုံးကို ဆုလာဘ်များစွာပေး၏။ ဆင်ပို့သူများလည်း ဆင်ဖြူမိခင်ကြီးကိုခေါ်ဆောင်၍ **သောက္ကတဲ**သို့ ပြန်ကြကုန်၏။ ဝါရှုမင်းသည်လည်း ဆင်ဖြူတော်တင်သော ဖေါင်ကို အချွေအရံများစွာခြံရံ၍ **မုတ္တမ**သို့ စုန်ဆင်းခဲ့တော့၏။ သက္ကရာဇ် (၆၅၅)ခုနှစ်တွင် ဆင်ဖြူရတနာသည် **မုတ္တမမြို့**သို့ရောက်၏။

ဝါရှုမင်းခေါ် **မဂဒူး**သည် ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ဆင်ဖြူတော်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း **ဆင်ဖြူရှင်ဝါရှုမင်း** ဖြစ်လာရတော့၏။

ဝါရှုမင်းခေါ် **မဂဒူး**သည်ခေသူမဟုတ်။ **ဆင်ဖြူရှင်အဖြစ်**နှင့်မုတ္တမတွင်မင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဗျာဒိတ်ပေးခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။

နောက်ကြောင်းပြန်သော် ဤသို့ဖြစ်သတည်း။

အောင်သူတကာတို့၏ ထွတ်ဖူး၊ အောင်ပွဲမှူးဖြစ်တော်မူသော ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်သည် **သုမေဓ**ရှင်ရသေ့ဖြစ်တော်မူသောအခါက ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားအား သူ့ခန္ဓာ

ကိုယ်ကို တံတားခင်းပေးပြီး နင်းသွားတော်မူပါဟု ဝပ်လျက်ခံတော်မူ၏။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်တော်မူလတ်သော် **သုမေဓါ**ရှင်ရသေ့သည် **ဂေါတမ** မြတ်စွာဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကားဟောကြားတော်မူ၏။

သုမေဓါရှင်ရသေ့သည် ထိုဘဝမှစုတေပြီး ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြားသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် တုသိတာနတ်ပြည်တွင် နတ်သားသွားဖြစ်၏။ ထိုမှ စုတေသော် **ကပ္ပိလဝတ်**ပြည်၌ **သုဒ္ဓေါဒန**မင်းကြီး၏ မိဖုရား **သီရိမဟာမာယာ**ဝမ်းတွင် ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ (၁၀)လစေ့လျှင် ဖွားတော်မူ၏။ ဖွားတော်မူသောအခါ မြောက်အရပ် သို့ ခုနစ်ဖဝါးလှမ်းသွားပြီး " လူတွင် ငါသာအထွတ်အမြတ်၊ ငါသာ အကြီးအကဲ " ဟုဆိုတော်မူ၏။

(၁၆)နှစ်သားမှစ၍ မြောက်သားတော်**ယသော်ဓရာ**နှင့် လူမင်းစည်းစိမ်ကို (၂၉)နှစ်စံတော်မူ၏။ သားတော်**ရာဟုလာ**ကို မျက်နှာမြင်သောနေ့၌ ဥယျာဉ်ကစားတော်မူရာက အပြန် နိမိတ်ကြီး(၄)ပါးမြင်၍ သံဝေဂရတော်မူသည်။ ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ငဆန်နှင့် ကဏ္ဍကမြင်းကို စီးလျက်တောထွက်တော်မူသည်။

ဘုရားလောင်းသည် **အနော်မာမြစ်**ကိုကူး၍ **အနုပီယတော**၌နေစဉ် **ဃဋိကာရဗြဟ္မာကြီး**ကသယ်န်းလာရောက်ကပ်တော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆံတော်ကို သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်တော်မူ၍

ကောင်းကင်သို့ပစ်လိုက်သည်။ ၎င်းဆံတော်ကို သိကြားမင်းက ဆောင်ယူသွားပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ စေတီတည်ထား၏။ ထိုစေတီသည် **စူဠာမဏိ**ဟုထင်ရှားကျော်ကြား၏။

ဘုရားလောင်းသည် လူဝတ်ကိုစွန့်ပြီး ဗြဟ္မာကပ်သောသင်္ကန်းကိုဝတ်၍ ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ဒုက္ကရစရိယာ (၆)နှစ်ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေတော်မူစဉ် သူဇာတာသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ နို့ဆွမ်းကို လာရောက်လှူ၏။ ရွှေခွက်နှင့်နို့ဆွမ်းကို သာယာညွှင်းပြောင်းစွာခံယူတော်မူ၍ (၄၉)လုပ်ဘုန်းပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် နေရဉ္စရာချောင်းတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ရွှေခွက်ကိုမျှောတော်မူ၏။ မျှောသောရွှေခွက်သည် ဝမ်းဘဲကဲ့သို့ ရေကိုဆန်၍တက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်းသည် ဗောဓိပင်ဆီသို့ သွားရောက်၏။ သုဒ္ဓိယငစင်လှူသော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုကြဲတော်မူသောအခါ ဗောဓိပလ္လင်ပေါက်လာ၏။ ထိုပလ္လင်ပေါ်တွင် ထက်ဝေဖွဲ့ခွေနေတော်မူ၏။ မကြာမီမာရ်စစ်ရောက်လာ၏။ ရှေးကပြုကျင့်တော်မူခဲ့သော ပါရမီတော်ကိုအောက်မေ့နေတော်မူသောအခါမာရ်စစ်ပျက်လေ၏။ ကဆုန်လပြည့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် **ရာဇာယတန**တွင်(၄၉)ရက်နေတော်မူ၏။ (၄၉)ရက်စေ့သောနေ့၌

တဖုဿ၊ ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင် နှစ်ယောက်လှူသော ပျားမုန့်ဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မူ၏။ ထိုကုန်သည်ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့အား ဆံတော် ရှစ်ချောင်းကို ပေးအပ်တော်မူ၏။ ၎င်းဆံတော်(၈)ချောင်းကို ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည် သိင်္ဂုတ္တရ ကုန်းတော်ထိပ်တွင် စေတီတည်၍ဌာပနာ၏။ ထိုစေတီသည် ဒဂုံဆံတော်ရှင်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှရာဇဂြိုလ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုလ်ပြည်တွင်ရှိခိုက် ဂဝံပတိအမည်ရှိသောရဟန္တာသည်သူ့မယ်တော်ကိုဉာဏ်တော်ဖြင့် ရှုကြည့်၏။ မယ်တော်သည် သထုံပြည်တွင် လူဖြစ်နေသည်ကိုမြင်၍ ဂဝံပတိသည် သထုံပြည်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သွား၏။ သထုံသို့ရောက်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းသီရိမဟာသောကမင်းအား ဗျာဒိတ်စကားဟောကြား၏။ ကိုယ်ကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှားမြင်သာအောင်ပြ၏။ သီရိမဟာသောကမင်း မြင်လျှင် အလွန်ကြည်ညိုသွား၏။ ဂဝံပတိထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင်ကြီးမြတ်သောမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ချင်လာသည့်အတွက် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ပေးပါရန် ဂဝံပတိအား တောင်းပန်၏။ ဂဝံပတိသည် သူ့မယ်တော်အား မုဆိုးမျိုးနွယ်၌ လူဖြစ်နေရသည့်အတွက် ဆုံးမတရားဟောကြားခဲ့၏။ မယ်တော်နှင့်တကွ ဆွေမျိုးများအားလုံး သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်သွားကြကုန်၏။

ဂဝံပတိသည် ကောင်းကင်မှ သူ၏တန်ခိုးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားအားပင့်၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသည် သထုံပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ သီရိမဟာသောကမင်းနှင့်ပြည်သူတို့ကို တရားဟောတော်မူ၏။ သီရိမဟာသောကမင်းမှစ၍ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် များလှစွာသော အလှူကြီးကို (၇)ရက်တိုင်တိုင် ပေးကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သထုံပြည်မှ **မောတမော**အရပ်သို့ ကြွသွားလေ၏။ **မောတမောမြို့**တွင် ဘီလူးတို့နေကြ၏။ အစပထမ၌ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုရန်ပြုရန် ကြံကြသေး၏၊ နောက်မှ စိတ်နှလုံးနူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားကြ၏။ သုမနဘီလူးတမူကား မြတ်စွာဘုရားအား ဖြူစင်စွာသော ကျောက်ဖျာကို ခင်းပေး၍ ဤနေရာ၌နေတော်မူပါဟု လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုင်နေတော်မူသောအခါ အင်ဖက်ဖြင့် နေကာပေး၏။ သစ်သီးကို အဖျော်ယမကာပြု၍ မြတ်စွာဘုရားအားကပ်၏။ များစွာသော ပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအားပူဇော်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဉာဏ်တော်ဖြင့်ကြည့်ရှုလတ်သော် ဤ **သုမနဘီလူး**သည် ဤအရပ်၌ပင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းမြတ်ဝါရှုမင်းဖြစ်မည်ဟု ဗျာဒိတ်စကား ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း ယခုကဲ့သို့ ဆင်ဖြူတော်အလိုအလျောက် ရောက်လာရခြင်းဖြစ်၏။

မုတ္တမမြို့သို့ ဆင်ဖြူရတနာရောက်သည်ဟု တစ်ခြားတစ်ပြည်ထောင်မှ **ငေါင်ဒေါ်မင်း**ကြားလျှင် စစ်သည်သူရဲကောင်းဗိုလ်ခြေတစ်သိန်း၊ ရှစ်သောင်းကျော်တို့နှင့် မုတ္တမမြို့သို့ တိုက်

ခိုက်ရန်အတွက် ဝန်းရံလာ၏။ **ငါးဒေါမင်း**မြို့ကို ဝန်းရံလျှင် မုတ္တမမြို့သူမြို့သားတို့သည် ထိတ်လန့်ကြကုန်၏။ အမှုးအမတ်များနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတော့၏။ ကျူးကျော်စစ်ကို မည်သို့တုန့်ပြန်ရမည်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေ၏။

ထိုအခါ " ယခုလိုစစ်ရောက်လာခြင်းသည် ငါတို့ပြည့်ရှင်မင်း၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်ကို ကျော်ဇောထင်ရှားခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးပိုမိုရှိလာအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မင်းတို့မကြောက်ကြကုန်နှင့် ရန့်သင်းပျံ့ထုံလွန်းသည့်ရေကို ရွှေအင်တုံမှာထည့်ပြီး ငါ့အနီးမှာထားပါ " ဟု ဆင်ဖြူတော်လေးက အိပ်မက်ပေး၏။

အိမ်မက်အတိုင်း **ရွှေအင်တုံ**မှာ ရေထည့်ထားသောအခါ ဆင်မင်းသည် ရေကိုနှာမောင်းဖြင့် ယူ၍နေရာအနှံ့လျှောက်ဖျန်း၏။

ဆင်ဖြူတော်၏တန်ခိုးကြောင့် **ငါးဒေါမင်း**၏စစ်တပ်ကြီးသည် ဝါးအစည်းပြေသည့်နှယ် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးရလေ၏။ စစ်ပြေးသူပုန်များနောက်သို့ ဝါရူမင်းက အမှုးအမတ်ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ကိုလိုက်၍တိုက်စေ၏။ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ထွက်ပြေးရသည်များလည်းရှိ၏။ လက်ရအဖမ်းခံရသူများ မနည်းပေ။ သူပုန်တို့၏ လူသူဆင်မြင်း၊ ရွှေငွေစသည့်တို့ကို အများအပြားရလိုက်၏။ ကျူးကျော်လာသူတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် **မုတ္တမသား**

တို့သည် ပို၍ကြွယ်ဝလာ၏။ မုတ္တမမြို့သည် ပို၍စည်ပင်လာတော့၏။ ဆင်ဖြူတော်၏ စကားသည် မှန်ပေစွ။

မကြာပါ။ သာမန်ကုန်သည်လေးဘဝမှ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော ရေမြေ့ရှင်ဘုရင်ဘဝသို့ တက်လှမ်းလာနိုင်ခဲ့သော ဝါရူမင်း(မဂဒူး)သည် မြေးငယ်လေး(၂)ယောက်၏ လက်ချက်ဖြင့် ကံကုန်ခဲ့ရသည်။

တရုတ်ကိုသတ်ပြီး **တရုတ်**သား(၂)ယောက်ကို မြေးအရင်းဖြစ်သည့်အတွက် အတွင်းတော်၌ဝင် **ကျွမ်းရေကိုင်**အဖြစ် ခစားစေခဲ့ခြင်းသည် **ဝါရူမင်း**၏အမှားဖြစ်နေတော့သည်။ တရုဖျားသား ရှင်ကြီး၊ ရှင်ငယ် (၂)ယောက်သည် သူတို့၏ဘခင်ကိုသတ်သော **ဝါရူမင်း**ကို အငြိုးမပြေနိုင်ခဲ့၊ အတွင်းကြိတ်၍ ကြံစည်နေသည်။ အရွယ်ကြီးရင့်သောအခါ **ဝါရူမင်း**အိမ်သာသို့အဝင် လူအလစ်၌လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် လိုက်ကြတော့သည်။

ရှင်ကြီး၊ ရှင်ငယ်တို့သည် မှူးမတ်များကို ကြိုတင်စည်းရုံးထားခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် မှူးမတ်များကိုကြောက်ကာ၊ ဝါရူမင်းကိုသတ်ပြီးနောက် ထွက်ပြေးကြ၏။ ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်ပါ။ ရှင်ကြီး၊ ရှင်ငယ်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြပြီးသတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့(၂)ယောက်၏အလောင်းကို **ဝါရူမင်း**အား မီးသင်္ဂြိုလ်သောမြေနေရာ၌ပင် မီးသင်္ဂြိုလ်လိုက်ကြ၏။ ဤဇာတ်လမ်းကို သိသောလူကြီးသူမတို့က ဤသို့ဆို၏။

" ကြိမ်ညှောင့်ကိုဖြတ်သော် အမြစ်မကျန်စေနှင့်၊ အဘကိုသတ်သော် သားကိုအနီးအပါးမှာ မနေစေနှင့် "

ဤစာသားအတိုင်း ငှက်ရုပ်တွင် အက္ခရာရေးပြီး **ဝါရှုမင်း**၏ သချိုင်းနေရာတွင် တိုင်ထူ၍ထား၏။

သက္ကရာဇ်(၆၅၈)ခု၊ အိမ်နိမ့်(၃၉)နှစ်၊ မင်းစည်းစိမ်(၂၂)နှစ်၊ သက်တော် (၆၁)နှစ်တွင် **ဝါရှုမင်း**အနိစ္စရောက်၏။

ဝါရှုမင်းမရှိလျှင်မုတ္တမမြို့၌ ဝါရှုမင်း၏ညီတော် **ခုံလောမင်း**ပြု၏။ **ခုံလောမင်း**သည် ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေတတ်သူဖြစ်၏။ မြို့ပြ၊ လက်နက်ကိရိယာတို့ကိုလည်း စီမံခန့်ခွဲခြင်းမရှိပေ။ ခုံလောမင်းကို အနှစ်မရှိသော သစ်ပင်နှင့် တူသည်ဟုဆိုစမှတ်ပြုကြကုန်၏။ နယ်စွန်နယ်ဖျားမိမိပိုင်နက် များကိုလာရောက်ကျူးကျော်တိုက်လာသော အရပ်တစ်ပါးမှစစ်သည်တော်များလာကာမျှနှင့် အရှုံးပေးရသည်သာများ၏။ ခုံလောမင်း၏ပြည်ရွာတို့သည် တစ်ပါးသူ၏ဖျက်ဆီးခြင်းကို မကြာခဏခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူပြည်သား၊ ရဟန်းသံဃာတို့သည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြရ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို တိုင်းတစ်ပါးမှ မင်းတစ်ပါးပါးသာသိသွားပါက ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ချီတက်လာပြီး ငါတို့မင်းကိုဖမ်းဆီးကြလိမ့်မည်။ ငါတို့သည်လည်းတစ်ပါးသူ၏ သုံ့ပန်းဘဝသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ ငါတို့၏ ဆင်ဖြူရတနာကိုလည်း တစ်ပါးသူက ရသွားပေတော့မည်ဟု မှူးမတ်ပြည်သူတို့သည် ကြံဆတွေးတောနေကြ၏။

ထို့ကြောင့် **မင်းသံ**မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ ဆင်ကောင်းများရောက်နေသည်ဟူသော စာတန်းကလေးကို ပစ္စည်းကိရိယာတစ်ခုပေါ်တွင် ရေးသားထားကြ၏။ ထိုစာတန်း ကလေးကို **ခုံလောမင်း** မြင်အောင်ပရိယာယ်ဖြင့် တမင်ဖန်တီးထားကြ၏။ **ခုံလောမင်း**မြင်သောအခါ **မင်းသံ**မြတ်စွာဘုရားအနီး၌ ဆင်ကောင်းများတကယ်ပင် ရောက်နေသည်ဟုထင်မှတ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် **ခုံလောမင်း**သည် ဆင်ဖမ်းရန်မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ဆင်ကိုမတွေ့သောကြောင့် **ခုံလောမင်း**သည် နန်းတော်သို့ပြန်လာသောအခါ မှူးမတ်များသည် မြို့တံခါးကို ပိတ်ထားကြ၏။ **ခုံလောမင်း**သည်မုတ္တမမြို့ထဲသို့ မဝင်နိုင်သောကြောင့် ငှက်ပျောဥယျာဉ်ထဲတွင် သွားရောက်နေထိုင်ရ၏။ အလစ်ချောင်းနေသောမှူးမတ်တို့က ဥယျာဉ်တွင်း၌ပင် **ခုံလောမင်း**ကိုဖမ်း၍သတ်လိုက်ကြကုန်၏။

ခုံလောမင်းသည် အိမ်နိမ့် (၁၉)နှစ်၊ မင်းစည်းစိမ်(၁၄)နှစ်၊ အသက် (၃၃)နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။

ခုံလောမင်းအနိစ္စရောက်သောအခါ **သမိန်မင်းလှ**မင်းပြုမည်ဆို၏။ ထိုအခါ **သမိန်မင်းလှ**၏ဇနီး **နှင်းဦးရိုင်**က တားမြစ်၏။

" တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သောသူသည် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ စွမ်းအားရှိမှသာ ပြည်သူအပေါင်းတို့က လေးစားကြောက်

ရွံ့ပေမည်။ မင်းဧကရာဇ်လက္ခဏာရှိပေမည်။ ယခုမင်းကြီးသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပါပြီ။ ငါတို့သားနှစ်ယောက်အနက် သားကြီးစောအိုကို မင်းပြုစေရသော်မသင့်လော"ဟု **နှင်းဦးရှိုင်** ကအကြံပြုသည်။ **သမိန်မင်းလှ**ကလည်း **နှင်းဦးရှိုင်**၏အကြံပေးစကားကိုလက်ခံ၏။ထို့ကြောင့် သမိန်မင်းလှသည် **ပလင်ပွဲဆောင်** ထက်တွင် နန်းတော်ဆောက်၍ စံနေတော်မူ၏။ တစ်နေ့သ၌ ရေကစားရန်**ကမာဘရန်**ဟူသော ကန်ကြီးသို့သွားလေ၏။ သူ၏ နန်းတော်တံခါးများကို အပြင်ကသော့ခပ်ထားခဲ့၏။ ရှေးဝိပါတ် ကံကြမ္မာသည် အငြိုးထားလေပြီထင့်။ ကျီးတစ်ကောင်သည် လူတစ်ယောက် ဟင်းအဖြစ်စားရန်ကင်ထားသော သားတစ် ကင်ကိုချီလာခဲ့၏။ သားတစ်ကင်တွင် မီးကျီးခဲသည်ကပ်၍ပါ လာ၏။ ကျီးသည် သမိန်မင်းလှ၏ နန်းတော်ထက်တွင်နားရာ၊ မီးကျီးခဲသည် နန်းတော်ပေါ်သို့ကျ၍ နန်းတော်ကိုမီးစွဲလောင် လေတော့၏။ နန်းတွင်းမှာကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ကိုယ်လုပ်မောင်းမ များသည်အပြင်မှ သော့ခပ်ခံထားရသည့်အတွက် ထွက်ပေါက် မရှိဘဲပိတ်မိကာ မီးလောင်ခံကြရသောကြောင့် သေကြရ ကုန်၏။

သမိန်မင်းလှရေကစားရာမှပြန်ရောက်သောအခါနန်းတော် သစ်သားအချို့သည် ပြာကျနေပေပြီ။ အချို့သော သစ်သားတို့ မှာမူမီးစွဲကာစသာ ရှိသေးသည်။ **သမိန်မင်းလှ**သည် မီးစွဲကာစ သစ်သားတို့ကိုစု၍ ၎င်းသစ်သားတို့ဖြင့်ပင် သေနေသော

ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အလောင်းကောင်တို့ကိုမီးသဂြိုလ်၏။ ဤသို့ မီးသဂြိုလ်ရာအရပ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်၏။ ယင်းစေတီကို **ကျွန်ပွန်ပလင်**ဟုတွင်၏။

စောအိုသည် **မုတ္တမမြို့**တွင် မင်းပြုနေ၏။

စောအိုမင်း ကွယ်လွန်သော် စောအို၏ညီ **စောဇိမ့်**မင်းပြု၏။

စောဇိမ့်မင်း၏ မိဖုရား**စန္ဒမင်းလှ**တွင် သမီးတော်နှစ်ပါး ကိုဖွားမြင်၏။ အကြီးကား ကွယ်လွန်သွားလေပြီ။ အငယ်ကို **တောဒေဝီ**ဟု အမည်ပေး၏။ နောက်သားတစ်ယောက် ဖွားမြင် ပြန်သောအခါ **ဗညားဦး**ဟု အမည်ပေးတော်မူ၏။

မိဖုရား**မည်းနှင်းစောပိ**တွင် သမီးတော်တစ်ပါးဖွားမြင် သောအခါ **မိုးမသဲ**ဟု အမည်ပေးတော်မူ၏။ သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်သောအခါ **မင်းလက်ျာ**ဟု အမည်ပေး၏။

စောဇိမ့်ကို အချီတော် **ဇိမ့်ပွန်** လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး **ဇိမ့်ပွန်**နန်းတက်၏။ စောဇိမ့်၏မိဘုရား**စန္ဒမင်းလှ**သည် အမှူး အမတ်တို့ကို ရွှေငွေအများအပြားပေး၍ **ဇိမ့်ပွန်**ကိုသတ်ခိုင်း၏။ အမှူးအမတ်တို့က **ဇိမ့်ပွန်**ကိုလုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ကျေးဇူးရှင် အရှင်သခင်ကို ပြစ်မှားမိလေသောကြောင့် **ဇိမ့်ပွန်** သည်ခုနစ်ရက်သာ မင်းပြုလိုက်ရ၏။

ခိမ်ပွန်သေလွန်သော် စောဇိမ့်၏နောင်တော်သား **စောအဲဂံပေါင်**ကို တမြွနိမှ **စန္ဒမင်းလှ**က ခေါ်ယူလိုက်၏။ မုတ္တမသို့ ရောက်သော် **စောအဲဂံပေါင်**အား တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်းလိုက်၏။ **စောအဲဂံပေါင်**သည် **စန္ဒမင်းလှ**ကို မိဖုရားမြှောက်၍ နန်းတက်၏။ အစပထမ၌ **စောအဲဂံပေါင်**သည် **စန္ဒမင်းလှ**အား ကျေးဇူးရှိပေသည်ဟူ၍ ချစ်ခင်မြှောက်စားတော်မူ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်လုပ်မောင်းမများနှင့်သာ ပျော်ပါးနေတော့၏။ **စန္ဒမင်းလှ**ကိုလည်း မလေးမမြတ်၊ မချစ်မခင်နေတော်မူ၏။ **စန္ဒမင်းလှ**သည် စိတ်နာ၍ **စောအဲဂံပေါင်**ကို အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်လိုက်၏။

စောအဲဂံပေါင်သည် အိမ်နိမ့် (၂၇)နှစ်၊ မင်းစည်းစိမ် (၄၉)ရက်မျှသာ ခံစားလိုက်ရ၏။

စောအဲဂံပေါင်မရှိတော့လျှင် ခုံလောမင်း၏သား **စောအဲလော(ဗညားအဲလော)**သည် သစ်တောင်းမြို့ကလာ၍ မင်းပြုတော်မူ၏။ စန္ဒမင်းလှသည် ဖြူစူတတ်သည်ဟု ကိုယ်တိုင်သိရှိရလေသောကြောင့် ကိုယ်လုပ်မောင်းမများကို ခေါ်မလာခဲ့တော့ဘဲ သားတော်**စောအဲလော**ကိုသာခေါ်ခဲ့ပြီး **စန္ဒမင်းလှ**ကို မိဖုရားမြှောက်၍ မုတ္တမမြို့တွင်မင်းပြု၏။

သောက္ကတဲမင်း **မြင့်ဖိုစ**သည် သူ၏မြေး **စောအဲဂံပေါင်**ကို စန္ဒမင်းလှသတ်လိုက်သည်ကို မကျေနပ်၍ **ဒေါ်ဂုံ၊ စစ်နာဂ၊ နုရလား၊**

သေသဖြစ်ဟူသော အမတ်လေးယောက်ကို **တပ်မင်း**ခန့်၍ ဗညားအဲလောလက်ထက်တွင် မုတ္တမကိုတိုက်ခိုက်လာ၏။ ဗညားအဲလောက သစ်တောင်းမြို့စား၊ ဝန်မြို့စားတို့ကို တပ်မင်းခန့်၍ မြင့်ဖိုစ တပ်များကိုကြိုတင်တိုက်နှင့်စေ၏။ သို့သော်အရေးမလှပါ။ သစ်တောင်းစားနှင့် ဝန်စားနှစ်ယောက်တို့အား မြင့်ဖိုစ၏ တပ်များက ဖမ်းမိသွားတော့၏။ ထိုအခါ ဗညားအဲလောကိုယ်တိုင်ဆင်လုံးမြင်းရင်းစီရင်၍ မြင့်ဖိုစ၏တပ်များကို ချီတက်တိုက်ခိုက်တော့၏။ သူ၏ အမတ်များဖြစ်ကြသော **ခိပ်ဖြူ၊ ညီပသည်၊ သူယ်လဂွန်း၊ ရာဇဒိတ်၊ မြပုံ၊ စစ်ဒေါင်၊ သမိန်လမျိုး၊ ညီဂပန်၊ ပစ်ပဲ**တို့ကိုလည်း တပ်မင်းများခန့်တော်မူပြီးလျှင် စစ်နှစ်ကြောင်းခွဲ၍ ချီတက်တိုက်ခိုက်၏။ **သောက္ကတဲမင်း၏ကျွန်**တို့ကို **ဗညားအဲလော**နိုင်လိုက်၍ သတ်ပစ်၏။ ထိုအချိန်ကစ၍ သောက္ကတဲနှင့် မုတ္တမနှစ်ပြည်ထောင်တို့သည် မိတ်ပျက်သွားကြတော့၏။ မြင့်ဖိုစတို့ စစ်ရောက်သောကြောင့် မုတ္တမမြို့၊ ဝန်မြို့၊ သစ်တောင်းမြို့သူမြို့သားတို့ ကုန်သွယ်လယ်လုပ်ခြင်း မပြုနိုင်တော့၍ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကြ၏။ ထိုနှစ်တွင်ပင် ကျားနှင့်ဝက်ရန်မူကြ၏။ ဆင်ဖြူရတနာလည်း အစွယ်ကျိုး၏။

အခါတစ်ပါး၌ **ဗညားအဲလောမင်း**သည် စဉ်းစား၏။

" ငါ့သား စောအဲလောနှင့် ဗညားဦးသည်အရည်အချင်းတူညီကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိကြ၏။ ငါမရှိသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အနက် အဘယ်သူ

သည်မင်းလုပ်မည်နည်း၊ ငါစမ်းသပ်ကြည့်ဦးမှာပဲ" ဟု အကြံ ပေါ်၏။

ဗညားအဲလောသည် မင်းချင်းနှစ်ယောက်ကို သူ့အနား တွင်နေစေ၏။ သူ့အသည်းအသန် နေမကောင်းနေကြောင်း၊ သေလုမျောပါးဖြစ်နေကြောင်း မင်းချင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း သတင်းလွှင့်ခိုင်းလိုက်၏။ ကိုယ်လုပ်မောင်းမများကိုပင် သူ့ အပါးသို့ မဝင်မထွက်စေနှင့်ဟူ၍လည်း တားမြစ်လိုက်၏။ သူမူကား အိပ်နေ၏။

" ဘုရင်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ " ဟူသော သတင်းသည် တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။ ကိုယ်လုပ် မောင်းမများက သူတို့ဝသီအတိုင်း သားတော်စောအဲလောအား ထိုသတင်းကို ပေးပို့ကြ၏။ စောအဲလောကြားလျှင် သူရဲသူခက် အပေါင်းခြံရံလျက် **ဗညားဦး**ကိုဖမ်း၍ သတ်မည်ဟု ကြံစည်ကာ ဗညားဦး ထံသွား၏။ **ဗညားဦး**သည် အဖမ်းမခံဘဲ ဆင်စီး၍ **စောအဲလော**ကို တိုက်လေ၏။ **စောအဲလော**ထွက်ပြေးရလေ၏။ **ဗညားဦး**က လိုက်ဖမ်း၏။

ဗညားအဲလောသည် ဖျားချင်ယောင်ဆောင်ရာမှထ၍ " ဟဲ့ . . . ဟဲ့ လက်လွန်ကုန်ကြမည်၊ ငါမသေသေး ပါဘူးဟဲ့ " ဟုဆို၏။

ဗညားဦးသည် **ဗညားအဲလော**ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ထွက်ပြေးလေတော့၏။

"ငါ သည်မျှလောက်လေး မမာမကျန်းဖြစ်သည်ဆိုကာ မျှနှင့် ဗညားဦးသည် ဆွေမျိုးအသိုက်အအုံများသည်ဟု မိမိ ကိုယ်မိမိယုံကြည်ပြီး ငါအသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်မှာပင် ငါ့သား ကိုယခုလိုက်သတ်သည် "ဟု **ဗညားအဲလော**သည် **ဗညားဦး**ကို အပြစ်တင်တော်မူ၏။

မိဖုရား**စန္ဒာမင်းလှ**နှင့် **ဒလရှင်စောပိုက်**တို့က ငယ်ရွယ်သူ များဖြစ်၍ အမှားကိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကြူးလွန်မိသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ကြ၏။ နောင်တို ယခုကဲ့သို့မဖြစ် စေရန် မိမိတို့တာဝန်ယူပါသည်ဟု ကတိပြုကြ၏။ ထို့ကြောင့် **ဗညားဦး**ကို အပြစ်မှခွင့်လွှတ်တော်မူ၏။

မကြာခင် သားတော်**စောအဲလော**သည် ကျောက်ရောဂါ ဖြင့်ကွယ်လွန်လေ၏။ နောက်မကြာခင် **ဗညားအဲလော**အနိစ္စ ရောက်၏။

ဗညားအဲလောသည် အိမ်နိမ့် (၂၃)နှစ်၊ မင်းစည်းစိမ် (၂၂) နှစ်၊ အသက် (၄၅)နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်သည်။

ဗညားအဲလောမရှိလျှင် **ဗညားဦး**သည် ဆင်ဖြူရှင်ဘွဲ့ခံ၍ မင်းပြုတော်မူ၏။

ဆင်ဖြူရှင် **ဗညားဦး**သည် တောထဲသို့ ဆင်ဖမ်းသွား၏။ **ဖြတ်လန်သူ**၏သမီး **မြေမဂူသျှာကဲ** ဟုအမည်ရှိသော မိန်းမသည် အလွန်လှပသောကြောင့် ဗညားဦးဆင်ဖမ်းခရီးမှ အပြန်တွင် မြင်လေသော် အလွန်တပ်မက်သွားပြီး တော်ကောက်တော်မ

၏။ ထို့နောက် မွေ့မဂူသွေ့ဘက်ကို မုတ္တမသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ မွေ့မဂူသွေ့ဘက်ဝင်လာရာ လမ်းခရီးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရာဇမတ်ကာ၏။ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ အလံတို့ကိုစိုက်၏။ ပဲခူးမြို့သူ၊ မုတ္တမမြို့သူတို့က ဆီမီးတန်ဆောင်ကိုကိုင်ပြီး . . .

"ဗျတ်လန်သူသွေး၊ မွေ့မဂူရုပ်၊ လှခေါင်ချုပ်ကို လက်အုပ်ချီ၏လေ၊ ချီ၏လေ " ဟုသီချင်းဆိုကာ ကောင်းချီးပေး၍ ကြိုဆိုကြကုန်၏။

မွေ့မဂူသွေ့ဘက်ကား အလှဝင့်ထယ်၊ ဂုဏ်ကြွယ်လွှန်းနိုင်ပါပေ့။ ဤသို့ အကြိုဆိုခံရရုံတွင်မက မိဖုရားအဖြစ်လည်း တင်မြှောက်ခြင်းခံရသေး၏။ ဗညားဦးသည် မွေ့မဂူသွေ့ဘက်ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုး၊ လေးလေးစားစား၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းကို ခံရလောက်အောင် သူ့အလှကားရှားမှရှားအလှဟုပင် ကင်ပွန်းတပ်သင့်ပါတော့သည်။

ဖြူပျက်ပေ။ ။သူကား ဝါရှူမင်းလက်ထက်တွင် **ဖြူပျက်ပေ** ဟုအမည်ရ၏။ မွန်လိုဖြူပျက်ပေသည် မြန်မာလို "**အမတ်ဗိုလ်ထုပျက်**" ဟု အဓိပ္ပါယ်ပြန်နိုင်သည်။ ဗိုလ်ပေါင်းများစွာကို ထောင်းထောင်းညက်ညက် ပျက်ပျက်ကြေအောင် တိုက်စွမ်းနိုင်သောအမတ်ဟူသော သဘောအဓိပ္ပါယ်ကိုဆောင်သည်။ သူသည် ဗညားဦးလက်ထက်တွင် **သံပုံအမတ်** ဟုကျော်ကြား၏။ သံပုံအမတ်တွင် သမီးလေးယောက် ရှိသည်။ **မိုးအောက်**၊ **မိုးကော**၊ **မိုးစိပ်**၊ **မိုးဒေါ်**တို့ဖြစ်ကြသည်။ သံပုံအမတ်သည်

ဗညားဦးအား ၎င်း၏သမီး(၄)ယောက်လုံးကို ဆက်၏။ (၄)ယောက်စလုံးကိုမယူ၊ (၃)ယောက်ကိုသာယူ၏။ **မိုးဒေါ်** ကိုမူ ညီတော်**မင်းလကျာ** (စောဇိမ့်နှင့်မည်းနှင်းစောပီ၏သား၊ အဖေတူမအေကွဲ) နှင့်ထမ်းမြားပေး၏။ ဒဂုံမြို့ကိုလည်း စားစေ၏။

ဆင်ဖြူရှင်**ဗညားဦး**နန်းတက်၍ (၃)နှစ်ခန့်ရှိလျှင် ဇင်းမယ်မင်းက **ဦးပိုက်လံသာ** ဟူသောအမတ်ကို တပ်မင်းခန့်၍ စစ်သည်ရှစ်သောင်း၊ ဆင်မြင်းအများအပြားနှင့် မုတ္တမမြို့ကို လုပ်ကြံလာ၏။ သစ်တောင်းမြို့၊ တိုက်ကုလားမြို့၊ ဝန်မြို့၊ လှွန်းပြည်မြို့များပျက်လေ၏။ ဇင်းမယ်မင်းသည် **မောဒုံသံဒေါင်**တွင်တပ်ကြီး တည်၍နေ၏။ မုတ္တမမြို့၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ မြို့သူမြို့သားများလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဖုရား သံဃာ၊ ဆရာ၊ ပုဏ္ဏား၊ အမှုးအမတ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် ကတော်၊ စိုးမင်းတို့ကိုစုရုံး၍ အမိန့်ရှိကာ ဆင်ဖြူရတနာကို အိပ်မက်တောင်းကြကုန်၏။

" ဇင်းမယ်မင်း၏ စစ်ကိုကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ၎င်းတို့ကြာကြာမနေစေလိုသော် ငါ့ကိုအလွန်မြင့်သော တောင်ထိပ်မှာ တင်ထားပါ၊ ထီးတံခွန်ဗိတာန်တို့ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ချင်ပါ။ ပြည့်ရှင်မင်း၊ မိဖုရား၊ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ၊ သူဌေး သူကြွယ်ကတော် စိုးမင်း၊ မြို့ဝန်တို့လည်း တင့်တင့်တယ်တယ် ဝတ်စားဆင်ယင်၍ တောင်ထိပ်သို့ အားလုံးတက်နေကြပါ။ ရွှေအင်တုံတွင် မွှေးပျံ့သင်းထုံသောရေကိုထည့်၍ ငါ့အနားမှာထား

ပါ။ ငါရေဖျန်းက ဇင်းမယ်မင်း စစ်ပျက်လိမ့်မည် ”

ဤသို့ ဆင်ဖြူရတနာအိပ်မက်ပေးသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြ၏။ ဆင်ဖြူရတနာက ရေဖျန်းသောအခါ ဇင်းမယ်မင်း၏ တပ်များ ကစင့်ကလျားထွက်ပြေးကြရကုန်၏။ ဆင်ကောင်း မြင်းကောင်းများနှင့်တကွ ရဲမက်အချို့ကိုလည်း လက်ရဖမ်းဆီးမိလိုက်၏။

ဇင်းမယ်စစ်ကိုနိုင်ပြီးနောက် ဗညားဦးသည် သိန်းခို (သီဟိုဠ်)မင်းထံသို့ သဝဏ်လွှာနှင့်တကွ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပေးပို့၍ သိရီရဓါတ်တော်မွေတော်များကို အတောင်းလွှတ်လိုက်၏။ **သိန်းခိုမင်း**လည်း အလွန်ဝမ်းသာအားရ ရှိတော်မူ၏။ ဗညားဦး၏ တမန်တော်အား ဓါတ်တော်မွေတော်များကို ပေးအပ်လိုက်၏။

ဆင်ဖြူရတနာရေဖျန်း၍ ဇင်းမယ်စစ်ကို အောင်နိုင်သောအရုပ်၊ တောင်ထိပ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်၏။ ဗညားဦး အရုပ်၊ မိဖုရားအရုပ်၊ မောင်းမမိဿံများ၏ အရုပ်များကိုရွှေသားအတိဖြင့် ထုလုပ်၏။ ၎င်းအရုပ်အားလုံးသည် ဓါတ်တော်မွေတော်များကို ရှိခိုးနေဟန်ချည်းဖြစ်၏။ ၎င်းအရုပ်များကို စေတီဌာပနာတိုက်တွင်ထည့်၏။ ၎င်းစေတီသည် **ကျွန်ပွန်ကျတ်ဓနာ** ဟုထင်ရှားကျော်စော၏။

မကြာမီ ပဲခူးစား **ညီဝေါင်သိန်** ပုန်ကန်ခြားနား၏။ ဗညားဦးက ဖမ်းဆီးစေ၏။ ညီဂေါင်သိန်ကိုရသော် ကွပ်မျက်

လိုက်၏။ ညီဂေါင်သိန်၏ မယားတွင် သမီးနှစ်ယောက် (ရှင်စောပု၊ ရှင်စောဦး) နှင့်သားတစ်ယောက် (မညီဂံဂေါင်) ရှိ၏။ ထိုလေးသုံးယောက်မိခင်၊ ညီဂေါင်သိန်၏ဇနီးကို ဗညားဦး သိမ်း၍ **သိရိမာလာ**ဟု အမည်ပေး၏

ဗညားနွဲ့ဖွားမြင်ခြင်း

ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးတွင် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်၏။ လျှာတွင်**မက်**ပါသောကြောင့် **ဗသုန်ဗန်မက်**ဟု အမည်မှည့်၏။ ကြီးသော်**ဗညားနွဲ့**(သီရိမာလာနှင့်ရသောသား)ဟုအမည်တွင်၏။

မိဖုရားနှင်းအံ့ပိုတွင် သမီးတော်တစ်ပါးဖွားမြင်၏။ သမီးတော်ကို **ဒလမည်သီရိ**ဟု အမည်မှည့်၏။

မိဖုရား စန္ဒမင်းလှတွင် သားသမီးမထွန်းကား။ စန္ဒဒေဝီတွင်မူ သမီး**ဒလမည်ဒေါ**ကို ဖွားမြင်၏။

ရာဇာဒေဝီတွင် သားတော် **ဗောချုံမှိုင်း**ကို ဖွားမြင်၏။

ဇင်းမယ်မှရောက်လာသော စစ်ကိုအောင်နိုင်၍ သုံးနှစ်ရှိလျှင် ဆင်ဖြူရတနာ အနိစ္စရောက်၏။ ဆင်ဖြူရတနာ အနိစ္စရောက်၍ မင်း၊ မိဖုရား၊ ပြည်သူလူထု၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောကြောင့် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ဆင်ဖြူရတနာအတွက် ပွဲသဘင်ကြီးစွာခံ၍ နောက်ဆုံးတွင် ခရီးလမ်းနှစ်ဖက်တွင်ရာဇမတ်ကာပြီး တံခွန်၊ အနံ့၊ အထုံ၊ အသင်း၊ တန်ဆောင်၊ ဆီမီးများစွာဖြင့် ဆင်ဖြူရတနာကို မြို့ပြင်သို့ထုတ်၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဆင်ဖြူရတနာအလောင်းတော်သည် ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

သက္ကရာဇ် (၆၅၅)ခုနှစ်၊ မုတ္တမမြို့တွင် (၄၂)နှစ်၊ ဝင်းပြင် (၁၉)နှစ်၊ အသက်(၆၁)နှစ်ရှိလျှင် ဆင်ဖြူရတနာ အနိစ္စရောက်လေ၏။

နောက်ဆင်စောင့်တို့က **လပူဓောာ**တွင်ခြေရာတစ်တောင်အပြည့်ရှိသော ဆင်ကောင်းတွေ့သည်ဟု **ဗညားဦး**ထံသို့လျှောက်ကြားလာ၏။ ဗညားဦးကြားတော်မူလျှင် ဆင်ဝန်တို့ကိုလည်း ဆုလာဘ်များစွာပေးတော်မူ၍ ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦးကိုယ်တိုင် လပူတောသို့ ဆင်ဖမ်းထွက်တော်မူ၏။ (၁၄)လ လုံးလုံးကြာလေ၏။

ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးတော၌နေစဉ် လောက်ဖျား၏သားဖြစ်သောတရည်မြို့ကို စားသော**ဖြတ်ဗာဗ**သည် မုတ္တမမြို့ကို

အခိုင်အမာပြု၍နေသည်။ ပုန်ကန်ခြားနားမည်ကို ဗညားဦးသည် သိတော်မမူဘဲရှိလေ၏။ ထိုအခါလတွင်ကြယ်ချင်းသဖြင့် ဗညားဦး၏ မှူးမတ်ပရောဟိတ်တို့က နိမိတ်ဖတ်တော်မူ၏။

" သည်အကြောင်းဖြစ်အင်သည် အရှင်သခင်ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လက်အောက်ငယ်သား ကျွန်တို့က ပျက်စီးအောင်ပြုလိမ့်မည် "

" အရှင်မင်းကြီး၏ ဇာတာတော်သည်လည်း မသန့်၊ ဆင်ဖြူရတနာလည်း မရှိတော့၊ မင်းဧရာဇ်တို့ဟူသည် ပြည်ရွာမြို့ပြ၊ သုခရိပ်ငြိမ်နန်းစည်းစိမ်ကိုပစ်ခွာ၍ နေပြည်တော်နှင့်ဝေးရာ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ ရက်ကြာညောင်းစွာ သွားနေတော်မမူသင့် "

" တောသုံးတောင်ကို အစိုးရသော ခြသေ့်မင်းစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် မဆင်ခြင်ဘဲ မသွားသင့်သောအရပ်သို့ သွားသောကြောင့် ဖါးသူငယ်ကိုပင် အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသောပုံ သက်သေရှိခဲ့သည်။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ စိတ်အထင်ကို လျှောက်ထားရပါမူ အရှင်မင်းကြီးသည် မုတ္တမမြို့သို့ ပြန်တော်မူသင့်ပါသည်။ "

ပညာရှိတို့ လျှောက်ထားချက်အရ ဗညားဦးသည် မုတ္တမမြို့သို့ပြန်လာတော်မူ၏။ **ဗြတ်ဘဇ** ပုန်ကန်ခြားနား၍ မုတ္တမမြို့ကို အပိုင်စီးထားသည်ကို ဗညားဦးသိရသောအခါ သစ်တောင်းစား၊ တိုက်ကုလားမြို့စား၊ လိုင်မြို့စား၊ အမှူးအမတ်များကို ဗညားဦး ခေါ်တော်မူ၏။

ဗညားဦးပြန်လာသည်ကို **အဲမျပုံ** သိလျှင် လဂွန်းပြည်မြို့တွင် မနေဝံ့တော့ဘဲ မုတ္တမမြို့သို့ သွားရောက်ပေါင်းစည်းကြလေ၏။

ဆင်ဖြူရှင် မုတ္တမမြို့အနီးသို့ရောက်လျှင် မုတ္တမမြို့ပြင်ရှိအနီးအနားမှ ပြည်သူများ၊ အဝေးမှပြည်သူများသည် ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့ ဝင်ရောက်ခစားကြကုန်၏။

မုတ္တမမြို့တွင်းရှိ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြကုန်၏။ ပြည်သူတို့သည် မုတ္တမမြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးနေချင်ကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော်ဗြတ်တဗညီ **အဲမျပုံ** သည် သူရဲသူခက် (၃၀၀)ခြံရံလျက် ကိုယ်တိုင်မူကား ဆင်မကိုစီးကာ မုတ္တမမြို့ကိုမပြတ်လှည့်ပတ်နေသဖြင့် ပြည်သူတို့တံခါးဖွင့်ချင်သော်လည်း အခွင့်မသာရှိနေလေ၏။ မြို့တွင်း သားတို့သည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ရှိနေကြမြပင်။ မြို့တွင်း သားတို့စိတ်ငြိမ်အောင် တစ်ရက်နှစ်ရက် ကွပ်ကဲစီမံနေ၏။ မြို့ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာသာနေ၏။

" ကိုယ့်တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းကြစေနှင့်။ သူရဲသူခက်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းပြပေါ်သို့ တက်ရမည်။ ကြောက်ရွံ့၍မတက်ဘဲ လန့်ဖျပ်နေကြသော် ငါကိုယ်တိုင် ကွပ်မျက်ပစ်သည်ကို အားလုံးမြင်ရကုန်အံ့။ " **အဲဗြပုံ** သည် မုတ္တမမြို့တွင်း၌ မောင်းထုစေ၏။ တစ်ယောက်မျှအမိန့်ကို မဆန့်ကျင်ဝံ့ဘဲပြပေါ်သို့တက်၍နေကြ၏။

ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးသည်လည်း မုတ္တမမြို့ကို အပြင်း

အထန်ချီတက်တိုက်ခိုက်လာ၏။ မြို့ရိုး၊ ပြတို့ပေါ်မှ ဖြတ်တာဖ၏လူများက သေနတ်မီးပေါက်များဖြင့် တလကြမ်းပစ်ခတ်၏။ **ဗညားဦး**၏ လူများအထိအခိုက်များကြ၏။ သေကြ၏။ ဗညားဦးသည် ဆက်လက်ချီတက်ရန်မသင့်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင်တပ်တော်ကြီးကိုစုစည်းကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရ၏။

မုတ္တမမြို့တွင်းသားတို့လည်း အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြမြဖြစ်၏။ **ဖြတ်တာဖ**သည်စိုးရိမ်ပူပန်ကာစစ်အောင်နိုင်ရေးကို တစ်မျိုးကြံ၏။

ဆင်ဖြူရှင်နောက်တော်သို့ ပါသွားသောအမှူးအမတ်တို့၏ မယားတို့ကို မြို့ရိုးပြပေါ်သို့တင်၏။ သူတို့၏ လင်ယောကျ်ားများ မြင်အောင်ပြ၏။

ဤသို့မုတ္တမမြို့ကို ဆက်လက်တိုက်နေပါက မိမိတို့ကို **ဖြတ်တာဖ**က သတ်ပစ်ပါလိမ့်မည်။ မုတ္တမကိုဆက်လက်မတိုက်ဘဲ မုတ္တမမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာကြပါရန် မှူးမတ်ကတော်တို့က မှူးမတ်များကြားအောင် အော်ရ၏။

ဖြတ်တာဖအကြံအစည် အောင်မြင်လေ၏။ ဆင်ဖြူရှင်ထံမှ မှူးမတ်များသည် ညတွင်းချင်းပင် မုတ္တမမြို့သို့ ဝင်ရောက်လာကြတော့၏။

ဆင်ဖြူရှင်နှင့်အတူ ဆင်တောတွင် ကြာရှည်နေရသည့်အတွက် အချို့အမှုထမ်းတို့သည် လမ်းတွင်ပင် သေကြရကုန်၏။ အချို့ကား နာမကျန်းဖြစ်နေကြ၏။ ပဲခူးမြို့၌ရှိသော ဆင်ဖြူရှင်၏ မှူးမတ်များကလည်း ဆင်ဖြူရှင်က ခေါ်တော်မမူ

ဖြင့် မလာဘဲနေကြ၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည် အင်အားအလွန်နဲနေတော့၏။

ထိုအခါ **အမတ်ပွန်ဇေ** ကဆင်ဖြူရှင်အား လျှောက်၏။

" သည်တွင် ကြာရှည်မနေသင့်ပါ၊ ဝန်မြို့သို့ပြန်၍နေသင့်ပါသည်။ ဝန်မြို့တွင်နေပြီး ယောက်ဖတော် **ဖြသဗိုက်**နှင့် ပဲခူးမြို့တွင်ရှိသော မှူးမတ်အားလုံးကို ခေါ်သင့်ပါသည်။ အားလုံးစုံညီ ရောက်ကြသောအခါကျမှ မုတ္တမမြို့ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တော်မူပါ။ ဘုန်းတန်ခိုးတောက်ပသော အရှင်မင်းကြီး ချီတက်တိုက်ခိုက်တော်မူလျှင် မြေခွေးမျိုးသာဖြစ်သော **ဖြတ်တာဖ**မရပ်မခံနိုင်ပါ။ ခြင်္သေ့မျိုး အရှင်မင်းကြီးလက်သို့ မုတ္တမမြို့သည် ဧကန်မလွဲရောက်လာပါလိမ့်မည်။ "

အမတ်**ပွန်ဇေ**၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း **ဗညားဦး**သည် ဝန်မြို့သို့ပြန်၍နေတော်မူ၏။ **ပွန်ဇေ** အကြံပေးချက်အတိုင်း အင်အားစု၏။ သို့သော်ဗညားဦးသည် နာမကျန်းဖြစ်နေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် **ဖြသဗိုက်**ကို ဗိုလ်မှူးခန့်၍ အမှူးအမတ်အလုံးအရင်းနှင့် မုတ္တမသို့ လုပ်ကြံရန်ချီတက်စေ၏။ မုတ္တမမြို့ရောက်လျှင် အပြင်းအထန်တိုက်၏။ မုတ္တမမြို့ရိုးထက်က မီးပေါက်သေနတ်များဖြင့်အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်လေသောကြောင့် ဖြသဗိုက်သည် မြို့တွင်းသို့မဝင်နိုင်ဘဲ မြို့ပြင်ကတိုက်၍သာနေရ၏။ တစ်လကျော်မျှ မြို့ကိုရံ၍ နေသည့်အတွက်မြို့တွင်းသားတို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကြကုန်၏။

ဖြတ်တဗပရိယာယ်ဆင်ပြန်၏။ **ဖြတ်တဗ**သည်သူ၏မယား မိုးမသန်ပရှုကို စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် အကူအညီတောင်း၏။ **မိုးမသန်ပရှု**သည် **ဖြတ်တဗိုက်**သို့ လက်ဆောင်ဆက်ခွင့်တောင်း၏။ စာတစ်စောင်လည်းရေး၍ပို့လိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်နားတော်လျှောက်ဝံ့ပါသည်။ မောင်တော်မင်းကြီး၊ ဖြတ်တဗသည် ဆွေမျိုးများ၏စကားကို နားထောင်ပြီး ဤသို့သော အကျင့်ကို ပြုကျင့်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်မူကား သဘောမတူခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်က ဆင်ဖြူရှင်ကို ပုန်ကန်ခြင်းမပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်ကို ဖြတ်တဗသည် နားမထောင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆင်ဖြူရှင်၏ ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အချင်းချင်းဖြစ်ကြသော မောင်တော်ထံသို့ စားတော်မုန့်များကိုဆက်သလိုပါသည်။ ဖြတ်တဗကပုန်ကန်သူ၊ ပုန်ကန်သူ၏မယားကဆက်သသည် ယူဆပြီးစားတော်မုန့်များကို မယူဘဲမနေသင့်ပါ။ မောင်တော် မသုံးဆောင်လိုပါက မောင်တော်၏ ကျေးကျွန်များအတွက် ဆက်သသည်ဟုယူဆပြီးလက်ခံတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သခင်ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးတွင် အားကိုးအားထားပြုရမည့်သူဟူ၍ မောင်တော်တစ်ယောက်သာ ရှိနေသည့်အတွက် နှမတော်စိတ်မကောင်းပါ။"

ဖြသဗိုက်သည် **မိုးမသန်ပရှု**၏စာကိုဖတ်၏။ အတွင်းလူတစ်ယောက်ရှိလေသည်ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်နေ၏။

"ငါ့နှမစကား မှန်လှပေသည်။ ငါ့နှမကို ငါယုံပါသည်။ ဖြတ်တဗသည် ဆင်ဖြူရှင်ကိုသောင်းကျန်း ထောင်ထားခြားနားသော်လည်း ငါ့နှမသဘောမတူကြောင်း သိရသည့်အတွက်ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ငါ့နှမသည် ထောင်ထားခြားနားမှုတွင်မပါသည့်အတွက် ငါ့နှမရော ငါပါသခင်နှစ်ယောက်၏ ကျွန်များဖြစ်နေရပါတော့သည်။ ငါ့နှမနှင့်ငါသည် ယုံကြည်ချက်ချင်းတူကြပါသည်။

ဤသို့စာပို့လာသူအား **ဖြသဗိုက်**က မှာကြားလိုက်၏။ **ဖြသဗိုက်**စကားကို ကြားရသောအခါ **မိုးမသန်ပရှု**သည် **ဖြသဗိုက်**ထံသို့ မုန့်ကောင်း၊ ပဲကောင်းများကို အမြဲမပြတ်ဆက်သ၏။ **ဖြသဗိုက်**သည် ပညာအမြော်အမြင်နည်းခြင်း၊ အဆင်ခြင်မရှိခြင်းတို့ကြောင့် မုန့်ပို့သူရှေ့မှောက်တွင်ပင်မုန့်တို့ကိုစား၏။ **မိုးမသန်ပရှု**သည်အယုံသွင်း၍ မုန့်ကောင်းတို့ကိုဆက်မြဲဆက်နေ၏။ တစ်နေ့သော် မုန့်တွင်အဆိပ်ခတ်၍ထည့်လိုက်၏။ **ဖြသဗိုက်**စားမိ၍ သေလေ၏။

တပ်မင်းသေသောကြောင့် တပ်ပျက်၍ **ဖြသဗိုက်**တပ်များဆုတ်ခွာရလေ၏။ **ဆင်ဖြူရှင်**သည်လည်း ယောက်ဖတော် **ဖြသဗိုက်**သေ၍ စစ်ပျက်ရသောကြောင့် စိတ်မသက်မသာရှိတော်မူ၏။

နောက် မော်ဘီမြို့စား **ဋွယ်သူရ**ကို **ဗညားဦး**သည်သူ၏နှမတော်နှင့် ပေးစား၏။ ထိုနှစ်တွင် ဆင်ဖြူရှင်နာမကျန်းရှိတော်မူသောကြောင့် **ဋွယ်သူရ**ကို ဗိုလ်မင်းခန့်၍ အမှုးအမတ်အကြပ်

ငယ်သား အလုံးအရင်း၊ ဆင်မြင်းသေနင်္ဂနှင့် **မုတ္တမမြို့**ကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်စေ၏။ **မုတ္တမမြို့**ကိုရောက်လျှင် **ဥယ်သူရ** သည် အပြင်းအထန်ချီတက်တိုက်ခိုက်၏။ **မုတ္တမမြို့**က အမြောက်သေနတ်တို့ဖြင့် မိုးရွာသကဲ့သို့ ထစ်ခြုံးကာပစ်ခတ်၏။ ထို့ကြောင့် **ဥယ်သူရ**သည်ဆင်ပေါ်တွင် သေနတ်ဆံမှန်၍သေချေ၏။

ဖြတ်တာဗလည်း **မုတ္တမမြို့**တွင်းကထွက်၍ ဆင်၊ မြင်း အလုံးအရင်းနှင့် **ဆင်ဖြူရှင်**၏တပ်များ နောက်သို့ထက်ချပ်မကွာလိုက်၏။ **ဓောင်ကျတ်**တွင်မိ၍ အမတ်ငါးယောက်စလုံးကို ရလေ၏။ ထိုအမတ်တို့အမည်ကား **ဓမိဒရောက်၊ ဓမိဒရတ်၊ သလ္လပဲ၊ ပုံဏောင်ဒေသ၊ ဒလချစ်တင့်** တို့ဖြစ်၏။ ၎င်းအမတ်ငါးယောက်စလုံးကို မသတ်ဘဲခြေကျင်းခတ်၍ သင်္ဘောဖြင့်တင်ကာခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဆင်ဖြူရှင်သည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်၏။ **ဥယ်သူရ** ကျဆုံးရသည့်အတွက် **ဥယ်သူရ**အမွေအနှစ်အားလုံးနှင့် တကွ မော်ဘီမြို့ကို **ဥယ်သူရ၏သား**အားပေးတော်မူ၏။ ထို့ပြင် **ဆင်ဖြူရှင်**သည် **ဝန်မြို့**ကို လုံခြုံသထက်လုံခြုံစေရန် ကျုံးမြောင်းတူးစေ၏။

ဝန်မြို့ကို ကျုံးမြောင်းတူး၍ အခိုင်အခန့်နေကြောင်း၊ မော်လမြိုင်စားတို့ကြားလျှင် အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် **ဖြတ်တာဗ**ဆွေသားမျိုးသားတို့နှင့် တိုင်ပင်၍

စင်းမယ်သို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများပို့ဆက်ကာ စစ်ကူတောင်းရတော့၏။

" ရွှေဖဝါးတော်အောက် မုတ္တမမြို့စားဖြတ်တာဗ ရှိခိုးလျှောက်ဝံ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သခင် အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးနှင့် မသင့်မမြတ်ဖြစ်နေပါသည်။ စင်းမယ်ဘုရင်အရှင်ဘုရားအား ကျွန်ခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်၊ မြင်း အလုံးအရင်းနှင့် ချီလာစေလိုပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က မုတ္တမမြို့၊ မော်လမြိုင်မြို့စားများနှင့် ချီတက်ပါမည်။ အရှင်ဘုရားတပ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်ပေါင်း၍ ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးနေသော ဝန်မြို့ ကိုနှစ်ဘက်ညှပ်၍တိုက်ပါမည်။ ထိုသို့တိုက်ပါက ဗညားဦးခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဗညားဦးကိုနိုင်လျှင် မုတ္တမမြို့ သင်္ဘောဆိပ်က ရသော အခွန်တော်ကို တစ်နှစ်လျှင် ရွှေပိဿာတစ်ဆယ်ဆက်သပါမည်။ "

ဤသို့ **ဖြတ်တာဗ**သည် **စင်းမယ်မင်းသို့**သို့ လျှောက်ကြားကာ စစ်ကူတောင်းရတော့၏။ **စင်းမယ်မင်း**သည် **ဖြတ်တာဗ**အား ကူညီမည်ဟူ၍ စစ်သည်တို့ကိုစုရုံး၏။ **ဝန်မြို့**သို့ချီရန် စီစဉ်နေ၏။

စင်းမယ်မင်းသို့ **ဖြတ်တာဗ**စစ်ကူ တောင်းကြောင်းကိုကြားတော်မူလျှင် မှုးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်တော်မူ၏။ **ဝန်မြို့စား အမတ်ပွန်ဓေ**က ဆင်ဖြူရှင်အား လျှောက်ထား၏။

" သည့်အတိုင်းကြည့်နေလျှင် အရှေ့ဘက်တစ်လွှားကို သူတို့ပိုင်လေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မိတ်ဆွေရှာတော်

မှုသင့်ပါသည်။ သို့မှသာ ရေရှည်တွင် အရေးတော်ကောင်းမွန်လှပပါလိမ့်မည်။ ”

“ သည်သို့ဆိုလျှင် မည်သူကိုမိတ်ဖွဲ့ရမည်နည်း ”

“ မှန်လှပါ၊ အခြားတစ်ပါးသော မင်းကိုမိတ်ဖွဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့အားလာရောက် ကူညီပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကစစ်ကူလာသော်လည်း စစ်ကူမရောက်ခင် ဇင်းမယ်မင်းသည် သစ်တောင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာနိုင်ပါသည်။ ဇင်းမယ်မင်းသစ်တောင်းမြို့သို့ရောက်နှင့်လေသော် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အလွန်ခဲရာခဲဆစ်ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဇင်းမယ်မင်းကိုပင် မိတ်ဖွဲ့သင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။ ”

“ အမတ်မင်းပွန်စေအကြံကို ငါနှစ်သက်တော်မူသည်။ မည်သည့်လက်ဆောင်ဖြင့် မိတ်ဖွဲ့ရသော်သင့်မည်နည်း။ ”

“ ကိုယ်မချီ၊ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲဟုဆိုရိုးစကားရှိပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး ဖြတ်တဗသည် အရှင်မင်းကြီးကိုပြစ်မှားရုံသာမက အခြားတစ်ပါးသော မင်းကိုပင့်ဖိတ်၍ တိုင်းနိုင်ငံကိုပေးမည်ဟု အကြံပေါ်ပါသေးသည်။ ဖြတ်တဗသည် တိုင်းနိုင်ငံကိုပင် ပေးနိုင်သေးလျှင် အရှင်မင်းကြီးက သမီးတော်ကိုမပေးသင့်ပါသလော၊ ပေးသင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးတော်ကိုပေး၍ မိတ်ဖွဲ့သင့်ပါသည်။ သမီးတော်ကြောင့် ဇင်းမယ်မင်းနှင့် အရှင်မင်းကြီးဆွေမျိုးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဇင်းမယ်မင်းသည် ဖြတ်တဗကိုမကူဘဲ နေမြဲနေပါလိမ့်မည်။ ယခင်ကမှုကား

မှူးမတ်များကိုသာ စေလွှတ်တိုက်ခိုက်သည့်အတွက်အရေးတော်မအောင်မမြင်ရှိခဲ့သည်။ ယခုအရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် ချီတက်တိုက်ခိုက်တော်မူပါက ဖြတ်တဗသည် မုတ္တမမြို့တွင်ရပ်ခံနိုင်ပါညော်လော။ ဖြတ်တဗသည် မြေခွေးမျိုး၊ ချေမျိုးသားသာဖြစ်သည်။ ခြင်္သေ့မျိုးကဲ့သို့ ရဲရင့်သော အရှင်မင်းကြီးကို မြေခွေးမျိုး၊ ချေမျိုးသည် ခံနိုင်မည်လော။ ဆင်နက်မျိုးသား ဖြတ်တဗသည် ဆင်ဖြူမျိုး အရှင်မင်းကြီးကို ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါမည်လော။ ဖြတ်တဗကို သားမယားပင်မကျန် ရွှေလက်တော်တွင်းသို့ လက်**ရဖမ်းဆီး**မိပါလိမ့်မည်။ လွတ်ထွက်သွားတော့မည် မဟုတ်ပါ ”

ဆင်ဖြူရှင်သည် အမတ် **ပွန်စေ**နှင့် အချီအချတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးနောက် အမတ်**ပွန်စေ** ၏လျှောက်ထားချက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်တော်မူ၍ သမီးတော်**ဒလမည်သီရိ** နှင့်တကွ ဆင်ပေါက်ငါးစီး၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို **ဇင်းမယ်မင်း** ထံသို့ပို့လေ၏။

ဇင်းမယ်မင်းသည် ဆင်ဖြူရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် **ဖြတ်တဗ**ကို စစ်ကူမပေးတော့ချေ။

မကြာမီ **ဓန္ဒမင်းလှမိဘုရား** နာမကျန်းရှိတော်မူ၏။ နေထိုင်မကောင်းစဉ် ဆင်ဖြူရှင်အား **မညီဂံဂေါင်** နှင့်ပတ်သက်၍ အလျှောက်အထားရှိခဲ့၏။

“ မညီဂံဂေါင်သည် ကျွန်ုပ်၏တူဖြစ်ပါသည်။ တူပင်ဖြစ်သော်လည်း သားကဲ့သို့ခင်တွယ်နေရသူဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးကလည်း အရှင်မင်းကြီး၏တူမဟုတ်၊ သားမဟုတ်ဟု မမုတ်

ယူစေလိုပါ။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် တူသားရင်းလို သဘောထားစေလိုပါသည်။ သူသည်အရှင်မင်းကြီး၏ ကျွန်တော်ရင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဖေမရှိတော့သဖြင့် သူ့ကိုပစ်ပယ်မထားစေလိုပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်စေလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤတောင်ကကျော်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်မသေမီ အရှင်မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလိုသည်မှာ ဤ မျှသာဖြစ်ပါသည်။ ”

ဆင်ဖြူရှင်လည်း **ဓနုမင်းလှ**ကို ကတိပေးတော်မူ၏။ မကြာမီ **ဓနုမင်းလှ**လည်း အနိစ္စရောက်လေ၏။

ဆင်ဖြူရှင်လည်း မုတ္တမမြို့တွင်(၅)နှစ်၊ ဝန်မြို့တွင် (၆) နှစ်ရှိလေသော် အမတ်**ပွန်ငမ** နာမကျန်းဖြစ်၍ကွယ်လွန်၏။ ဝန်မြို့သားတို့လည်း ၎င်းတို့ယုံကြည်ယူဆမှုအတိုင်း အားလုံး ခေါင်းတုံးရိပ်ကြကုန်၏။

ထိုသတင်းကို မုတ္တမက **ဖြတ်ဏာဗ** ကြားသောအခါ အခွင့်ကောင်းပေပဲဟု ယူဆကာ စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲတော့၏။

သူ့ရဲကောင်းခုနစ်ရာတို့ကို ခေါင်းတုံးရိပ်စေ၏။ စီးဆင် ခုနစ်ရာကိုလည်းပေး၏။ **အဲဖြပုံ**ကို အကြီးအကဲခန့်၍ **ဝန်မြို့**သို့ ချီတက်စေ၏။ **အဲဖြပုံ**တို့သည် နေ့အခါတောနက်ရာ၌ အိပ်စက်နားနေကြ၏။ ညအခါ၌ တိတ်တဆိတ်ချီတက်၏။ နံနက်မိုးသောက်တွင် ဝန်မြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိ၏။ နံနက်မြို့တံခါးအဖွင့်

တွင် ဝန်မြို့တွင်းသို့ဝင်ကြ၏။ **ဝန်မြို့သား**များကလည်း ကတုံး၊ **အဲဖြပုံ**တို့တပ်သားများကလည်း ကတုံးချည်းဖြစ်နေကြ၏။

အားလုံးရောနေ၏။ ဝန်မြို့သားများက **အဲဖြပုံ**တို့ကို ရန်သူစစ်သည်တော်များဟု မထင်မမှတ်ကြကုန်။ **ဝန်မြို့**ကို ထိုကဲ့သို့ အချက်ကျကျစီးမိကြသောအခါ **အဲဖြပုံ**သည်ဆင်စီး၍ ဝင်တော်မူ၏။ ဆင်ဖြူရှင်ကို လက်ရဖမ်းမိရန် ကြိုးစား၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည် ကျောချမှဒမြမှန်းသိတော့၏။ သူ၏ဆင်မြင်းများပင် က,မတင်ရသေး။ ထို့ကြောင့် ဆင်မယဉ်သာတစ်စီးပေါ်သို့အပြေးအလွှားပြေးတက်ကာ ကိုယ်လွတ်ထွက်ပြေးရတော့၏၊ ဆင်ဖြူရှင်၏ မှူးမတ်များလည်း ကိုယ်လွတ်ထွက်ပြေးကြရ၏၊ **ဖြတ်ဏာဗ**သည် ဝန်မြို့ကို အလွယ်တကူရလိုက်တော့၏။

ဆင်ဖြူရှင်ထွက်ပြေးရာနောက်သို့ သူ၏ကျွန်တော်ရင်းများက ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်၏။ သို့သော် ဆင်ဖြူရှင်ကို မမိကြ။ ဆင်ကဲတစ်ယောက်သာ ဆင်မယဉ်တော်ကိုမီ၏။ ချောင်းငယ်တစ်ခုအကူးတွင် ဆင်မယဉ်တော်သည် နွံတွင်ကျွံကာနစ်လေတော့၏။ ဆင်ကဲရော ဗညားဦးပါ ဆင်ပေါ်မှခုန်ချကာ နွံမှရုန်းထွက်ခဲ့ရ၏။ ဆင်ကိုလည်း ထားရစ်ခဲ့ရ၏။ ဆင်ကဲသည် ဆင်ဖြူရှင်ကို ကျောပေါ်တွင် ကုန်းပိုး၍ သယ်ခဲ့ရ၏။ **ခုသနာရုံတော**သို့ ရောက်သောအခါ ကျောကုန်းပေါ်မှ မြင်လေသမျှသစ်သီးသစ်ပွင့်များကို “ ဒါ ဘာသီးလဲ၊ ဒါ ဘာပန်းလဲ ” စသည်ဖြင့် ဆင်ကဲကိုမေး၏။ ဆင်ကဲ၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ကုန်းပိုး၍

လိုက်နေရသည်ကို ဆင်မယဉ်သာ စီးလာရသည်ဟု ထင်လေရော့သလားမသိ။ ဆင်ကဲသည် ဘုရင်မို့ကြိုးစားဖြေပါသေး၏။

မေးဖန်များလတ်သော် ဆင်ကဲသည်စိတ်တိုလာတော့၏။ အရှင်သခင်ဟူသည်ကိုလည်းမေ့သွားလေရော့သလားမသိ။

" ငါ့ကိုမမေးသင့်တာတွေ လျှောက်မေးနေသည် "

ဆင်ကဲသည် လွှတ်ကနဲထွက်သွားတော့၏။

" ငါ့ကျောကုန်းပေါ်တွင် စီးပြီး ငါ့ကိုမမေးသင့်တာတွေလျှောက်မေးနေသည်။ ငါမောပန်းလှပြီ။ ငါမဖြေနိုင်တော့။ ဆင်မယဉ်သာ နွံနစ်၍ ငါကျောပေါ်တွင် ကုန်းပိုး၍ ငါသယ်လာသောကြောင့် ရန်သူ့လက်မှလွတ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား "

ဆင်ကဲသည် ဒေါသဖြင့် ဆင်ဖြူရှင်အား မပြောသင့်သောစကားကိုပြောခဲ့သည်။

ကျိုက်မှရောသို့ရောက်မှ မှူးမတ်များသည် ဆင်မြင်းအလုံးအရင်းနှင့် ဆင်ဖြူရှင်ကို မီလာတော့၏။ ထိုအခါကျမှ အားလုံးစုရုံး၍ ပဲခူးမြို့သို့ ကူးခဲ့ရတော့၏။

ဆင်ဖြူရှင်နှမတော် မဟာဒေဝီ

ဆင်ဖြူရှင်နှမတော် **မဟာဒေဝီ**သည် သတင်းကြားသဖြင့် ...မှပဲခူးသို့ အမြန်ကူးလာ၏။ မောင်တော်နှမတော်တွေ့ကြ...သောအခါ ရှိုက်ကြီးတငင်ဖက်၍ငိုကြ၏။

ဆင်ဖြူရှင်သည် သူ၏စစ်ပြေးမှူးမတ်များအား တည်...အောင်ပြန်၍ စည်းရုံး၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြည်လေး...ကြ၍ ကြည်ကြည်နူးနူးရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိအောင် စည်းရုံး၏။ ...အခြေအနေသို့အားလုံး ရောက်ကြသောအခါကျမှ မှူးတော်...တော်များကို အထိုက်အလျောက်စည်းစိမ်မြို့ပြများကို ပေး...နားတော်မူ၏။ ဆင်ကဲတစ်ယောက်ကိုကား မည်သည့်ရာထူး...စည်းစိမ်ကိုမျှ ပေးသနားတော်မမူချေ။

ထိုအခါ နှမတော် **မဟာဒေဝီ** က-

" ကျွန်တော်မျိုးဆင်ကဲသည် မောင်တော်၏အသက်ကိုကယ်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှိခဲ့ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သူ့ကိုမြို့ပြစည်းစိမ်ချမ်းသာတစ်ခုခုမပေးဘဲ နေပါသနည်း။ " ဟုဆို၏။

" သင်း ကျေးဇူးရှိသည်မှန်သည်။ သို့သော် သူသည် ငါ့ကိုနှမတော်နှင့် ပေးစား၍ဆဲဆိုဖူးသည်။ သင်း အသက်ကိုချမ်းသာပေးထားခြင်းသည်ပင် သင်းကိုကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။ "

ဆင်ဖြူရှင်က ဤသို့မိန့်ကာ မည်သည့်စည်းစိမ်ချမ်းသာမျှမပေးသဖြင့် မဟာဒေဝီက သင့်လျော်သော စည်းစိမ်တစ်ခုကိုပေးသနားတော်မူရလေ၏။

သက္ကရာဇ် (၇၁၁)ခုနှစ်၌ ဆင်ဖြူရှင် **ဗညားဦး**သည် ပဲခူးမြို့၌မင်းပြု၏။ ပဲခူးမြို့တွင် နောက်ဆုံးအုပ်စိုးခဲ့သော ဒါယကာ**ကိုဿမင်း** နတ်ရွာလားပြီးနောက် မင်းဆက်ပြတ်၍ ပဲခူးသည်ရွာကြီးအဖြစ်သို့ရောက်သွားတော့၏။ ယခု ဆင်ဖြူရှင် **ဗညားဦး** မင်းပြုသောအခါကျမှ **ပဲခူး** သည်ရာဇဌာနီပြည်ကြီးပြန်ဖြစ်လာ၏။ ပဲခူးတွင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းပြုသောအချိန်အခါ၌ ရတနာပူရအင်းဝပြည်ကြီး၌ အရှင်ဘဝရှင်မင်းကြီးစွာစော်ကဲ မင်းပြုတော်မူ၏။ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်မင်းနှစ်ပါးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမင်းချင်းတမန်များကို စေလွှတ်ကာ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များကို အတုန့်အပြန်ပို့ကြကုန်၏။ နောက်မင်းနှစ်ပါးတွေ့၍ သစ္စာပြုကြကုန်၏။

ဒလစား**ဇိမ်ဖြူ** သေသောကြောင့် ဆင်ဖြူရှင်သည် **ညီမံဝေါင်**အား ဒလမြို့ကိုစားစေ၏။ လောက်ဖျားသား **မလဂွန်း**ကိုလည်းသစ္စာတော်ပေး၍ သံဖြတ်ဟူသော အမည်ကိုလည်းပေး၏။ မလဂွန်းကို **လက်ခိုက်**ကိုလည်း စားစေ၏။ မြောင်းမြမြို့စားလောက်ဖျားသည် ဆင်ဖြူရှင်ဦးဆောင်ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း တိုက်ပွဲတိုင်းကို အောင်ပန်းဆင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ဆင်ဖြူရှင်အားရတော်မူ၍ **ဓရပ်** မြို့ကိုပေးတော်မူ၏။ ဇိမ်ဖြူ၏ညီ ကိုလည်း **သံလိုက်**ဟူသော အမည်ကိုပေး၍ တိုက်ကုလားမြို့ကိုစားစေ၏။ တိုက်ကုလားမြို့၏အရှေ့ **ဓုတ်ကရီ**ဘက်၌ရှိသော **သွေးသောက်** မှာ တပ်ဖွဲ့၍နေစေ၏။

မုတ္တမမြို့တွင် ဗြတ်တဗ၏ သားသေ၍ မုတ္တမမြို့သား၊ ဂွန်းပြည်မြို့သား၊ ဝန်မြို့သားတို့ ဦးဖျားရှိဆံပင်ဖြတ်ကြ၏။ သံလိုက်သည် သူ၏မုန်ယိုနေသောဆင်ပေါက် **ပတ်လည်**ကို စီး၍ တွင်းချင်းဝန်မြို့သို့ချီတက်လေ၏။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ခင် ဝန်မြို့သို့ရောက်၏။ နံနက်စောစောဝန်မြို့တံခါးအဖွင့်တွင် ဝင်၍တိုက်၏။ ဝန်မြို့စား**သွယ်ပန်းမှူး**ကို လည်းသတ်လိုက်၏။ ဝန်မြို့ကိုလည်းရ၏။ ဝန်မြို့တွင် သံလိုက်သည်တပ်စွဲ၍အခိုင်အမာနေတော့၏။ သံလိုက်သည် ဝန်မြို့ကိုတိုက်၍ရပေပြီဟု ဆင်ဖြူရှင်ကြားတော်မူလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

သားတော် **ဗသုန်ဗန်ဓက်**ကို မျက်နှာမြင်၍ မကြာမီပင်

မယ်တော်**သီရိမာလာ**အနီးစွရောက်၏။ ဆင်ဖြူရှင်နှမတော် **မဟာဒေဝီ**က **ဗသုန်ဗန်စက်**ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မွေးမြူရလေ၏။ **ဗသုန်ဗန်စက်**ပြေးတတ်သော အရွယ်သို့ရောက်လျှင် မဟာဒေဝီသည် ပွေ့ချီ၍ ဆင်ဖြူရှင်ထံတော်သို့ ခေါ်သွားကာ အမြင်ခံတော်မူ၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည်လည်း ကလေးကိုကြည့်၍ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

" ဗသုန်ဗန်စက်သည် ငါ့သားဖြစ်သော်လည်းငါနှင့်မတူ၊ ခေါင်းကြီးသည်၊ ဆံပင်ကောက်သည်၊ ခြေလက်လည်းကြမ်းသည်၊ ခြေသလုံးလည်းကြီးသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်လွင်သည် "

ဆင်ဖြူရှင်သည် ကလေးကိုကြည့်ကာ ဤသို့ထပ်ကာထပ်ကာမိန့်ကြားတော်မူ၏။

" ရာဇာဒေဝီမိဖုရားက ဖွားမြင်သည့်သားတော် ဗောခုံမှိုင်း သည်အသားအရေစိုပြေလှပ၏။ ဘုန်းကျက်သရေလည်းရှိ၏။ "

သားနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်ကာ ဆင်ဖြူရှင်သည် ဗောခုံမှိုင်းကိုအလေးသာနေ၏။ ပို၍ချစ်မြတ်နိုးနေတော့၏။

" စန္ဒာဒေဝီမှ ဖွားမြင်သော သမီးတော် ဒလမည်ဒေါလည်းယခုအခါ ဇင်းမယ်တွင် ရှိနေသည့်။ သမီးတော် ဒလမည်သီရိ ကိုလည်း ဇင်းမယ်မင်းက လေးစားချစ်ခင်မှုသိပ်မရှိ၊ ဒလမည်သီရိသည် ဇင်းမယ်တွင် မျက်စိနားမချမ်းသာဖြစ်နေသည်ဟုကြားရသည်။ ငါစိတ်မချမ်းသာ။ ငါ့ကျွန်တော်ဗြတ်တဗ ငါ့ကိုပျက်စီးအောင်ပြု၍ ပုန်ကန်သောင်းကျန်းလေသောကြောင့်

အရေးတော်အောင်မြင်ရေးအတွက် ငါ့သမီးတော် ဒလမည်သီရိကိုဇင်းမယ်မင်းအား ဆက်သရခြင်းဖြစ်သည်။ "

ဆင်ဖြူရှင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းညူမိန့်ကြားတော်မူ၍ **ဗြတ်တဗ၊ လောက်ဖျား**တို့ထံသို့ စာရေး၍လူလွှတ်လိုက်၏။

" ငါမိန့်ကြားတော်မူသည် ဗြတ်တဗ၊ လောက်ဖျားတို့။ ဗုဒ္ဓမမြို့မှာ မင်းဆက်ပေါင်းများစွာ မင်းပြုခဲ့သည်။ တစ်ခါမျှတိုင်းတစ်ပါးမင်းထံသို့ သမီးတော်ကို ပေးရဖူးသည်မရှိခဲ့။ မောင်မင်းတို့ကို ငါ့ကျွန်ရင်းဖြစ်သည့်အတွက် သူကောင်းပြုသင့်သည်ဟုယူဆပြီး ကျေး၊ ရွာ၊ မြို့ပြ စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးစွာငါပေး၍ သူကောင်းပြုခဲ့သည်။ ဤသို့သူကောင်းပြုခဲ့သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် မောင်မင်းတို့သည် ဆွေမျိုးအခြေအရံအားကြီးသည့်အတွက် ငါ့ကိုပုန်ကန်ခြားနားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါမင်းတရားလက်ထက်တော်တွင်မှ သမီးတော်ကိုတစ်ပါးမင်းသို့ပေးခဲ့ရသည်။ ယခု ငါ့သမီးတော်သည် နားမချမ်းသာဟုကြားရသည်။ မောင်မင်းတို့ အဘယ်သို့ဆိုမည်နည်း။ "

ဆင်ဖြူရှင်၏စာကို ဗြတ်တဗနှင့်လောက်ဖျားဖတ်ပြီးနောက် ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့စာဖြင့် ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။

" ကျွန်တော်ဗြတ်တဗ၊ လောက်ဖျားတို့ လျှောက်ကြားဝံ့ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီး၏ကျွန်အရင်းအခြာများဖြစ်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အရည်အချင်းအလျှောက်အရှင်မင်းကြီး၏သူကောင်းပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အကြောင်းအထူးအထွေမရှိပါ။ သူတစ်ပါးဂုံးတိုက်သောစကားကို အရှင်မင်းကြီး ယုံသင့်မှယုံပါ။ အရှင်မင်းကြီးအမျက်တော်ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အသက်သေရမည်ကို ကြောက်၍ထောင်ထားခြားနားမိပါသည်။ မြို့ပြတိုင်းခန်း၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ကျွန်ုပ်တို့လုယက်ယူငင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စစ်မက်ဖြစ်ကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကြောက်ရွံ့၍ အရှင်မင်းကြီး၏ ခြေတော်ရင်းသို့မလာရောက်ဝံ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွန်များသည် အရှင်မင်းကြီး၏ ကျွန်တော်များဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အရှင်မင်းကြီးက ကျွန်ရင်းဖြစ်တော်မူသည်ဟု ချစ်သနားတော်မူပါလျှင် အမိန့်တော်မြွက်ချမှတ်ပေးစေလိုပါသည်။ အရှင်မင်းကြီး၏အမိန့်တော်ကို ကြားရသောအခါတွင် အမိန့်အတိုင်းအရှင့်အမှုတော်ကိုအသက်နှင့်လဲလှယ်၍ ထမ်းရွက်ပါမည်၊ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။ ဇင်းမယ်မင်းထံတွင် ရောက်ရှိနေသောသမီးတော်ကိုလည်း ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်အောင်ဆောင်ကြဉ်းပေးပါမည်။ ”

ဆင်ဖြူရှင်သည် **လောက်ဖျား**တို့၏စာကိုရသော်အလွန်ဝမ်းသာတော်မူ၏။ သူ့အားယုံကြည်စိတ်ချရန် စာတစ်စောင်နှင့်တကွ **ဇင်းမယ်**မင်းသို့ဆက်ရန် လက်ဆောင်များကိုလည်းပေးလိုက်၏။ ဖြတ်တဗက ရွှေငါးပိဿာနှင့် ဆင်ငါးစီး၊ လောက်ဖျားက ရွှေငါးပိဿာနှင့် ဆင်ငါးစီး၊ ၎င်းလက်ဆောင်များကိုယူ၍ **ဖြတ်တဗ**နှင့်**လောက်ဖျား**တို့သည် ဇင်းမယ်မင်းထံသို့သွားကြ၏။ ရွှေနှင့်ဆင်များကို ဆက်သကြ၏။ ဒလမည်သီရိကိုလည်း

ပြန်တောင်းကြ၏။ ဒလမည်သီရိကို ဇင်းမယ်မင်းကပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်၏။ လောက်ဖျားနှင့်ဖြတ်တဗတို့သည် သမီးတော်**ဒလမည်သီရိ**ကို ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့ ပြန်လည်ပေးပို့ကြ၏။

ဆင်ဖြူရှင်သည် သမီးပြန်ရောက်လာ၍ စိတ်လက်ချမ်းသာရှိပြီးနောက် မကြာမီသားတော် ဗသုန်ဗန်စက်ကို **ဗညားနွဲ့**ဟူသောအမည်ဖွဲ့ချည်ပေးသနားတော်မူ၏။

တစ်နေ့သောအခါ **ဗညားနွဲ့**သည် ဇင်းမယ်မှ ဒလမည်သီရိနှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော **ဒလမည်ဒေါ်**ကိုခိုး၍ဒဂုံသို့ထွက်ပြေး၏။ဆင်ဖြူရှင်သိတော်မူလျှင် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လံဖမ်းဆီးစေ၏။ **မောည္ဓတ်**တွင်မိ၍ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ နေပြည်တော်သို့ရောက်လျှင် သမီးတော်ကိုအမျက်ထားတော်မမူ။ ဗညားနွဲ့ကိုသာ အမျက်တော်ရှိ၍ အစောင့်အရှောက်ဖြင့်တင်းကြပ်စွာ ထားတော်မူ၏။ မဟာဒေဝီသည် ငယ်စဉ်ကစောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာဒေဝီကအပြစ်မှ လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်ရ၏။

“ သည်သူငယ်သည် အလွန်ရက်စက်သူဖြစ်သည်။ ငါခမည်းတော်ကိုမျှ ချစ်ခင်ထောက်ထားညာတာခြင်းမရှိ။ ငါ့ကိုစိတ်ပူပင်အောင်ပြုလေသည် ” ဟုမိန့်တော်မူ၍ မလွှတ်ဘဲထား၏။ မဟာဒေဝီအကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တောင်းပန်သောအခါကျမှအကျဉ်းမှ လွှတ်လိုက်သော်လည်း ဒလမည်ဒေါ်နှင့်လက်ထပ်ထိမ်းမြားမပေးဘဲထား၏။ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်နေခွင့်

လည်း မပေးသေးဘဲ အိမ်ဝင်းနှင့်တကွ မဟာဒေဝီအားအပ်ထား၏။ မဟာဒေဝီက အာမခံချက်ဖြင့် ခေါ်ယူထိန်းသိမ်းရ၏။

အခါတပါး၊ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားသည် သွေးသားမညီညွတ်၍ နာမကျန်းရှိသောအခါ နှမတော်မဟာဒေဝီကို အပါးသို့ခေါ်၏။

" ငါနတ်ရွာလားခဲ့လျှင် ဗသုန်ဗန်စက်ကို မင်းမပြုစေနှင့်။ ဗောခံမှိုင်းကိုသာ မင်းပြုပါစေ။ ဗသုန်ဗန်စက်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပြည်သူတို့ကို သနားချစ်ခင်ခြင်းမရှိဘဲရှိလိမ့်မည်။ ဗောခံမှိုင်းသည် အသားအရေအရောင်အဆင်းလည်း လှပသည်။ ဘုန်းကျက်သရေလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူတို့နှင့် တစ်သားတည်းတစ်ညီတည်းရှိလိမ့်မည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာအုပ်ချုပ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဗောခံမှိုင်းကိုသာမင်းပြုပါစေ "

ဤသို့ဆင်ဖြူရှင်သည် မဟာဒေဝီကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ဤသို့မိန့်ကြားပြီး မကြာမီပင် ဆင်ဖြူရှင်သည် ပြန်လည်ကျန်းမာတော်မူလာ၏။

ဆင်ဖြူရှင်သည် မင်းဆရာအရှင်သူမြတ် **မဟာသာမိသူ**ကိုအလွန်လေးစားတော်မူ၏။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါလည်းရှိ၏။ အမြဲလိုလို မဟာသာမိသူကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ မဟာသာမိသူသည် ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့ မပြတ်ဝင်ရောက်ခံစားရ၏။ ဟောပြောသွန်သင်နေရ၏။ ဤသို့ မဟာသာမိသူနှင့် ဆင်ဖြူရှင်အကျွမ်းဝင်ကြသည်ကို **သမိန်မရူ** မြင်၏။ သမိန်မရူသည်

မဟာသာမိသူကိုကပ်၏။ ဘုရင့်သမီးတော်ဇင်းမယ်မြန် ဒလမည်သီရိကိုရရေးအတွက် ကြိုးစား၏။ ရှင်သူမြတ်မဟာသာမိသူကိုချဉ်းကပ်၍ ရွှေငါးပိဿာဖြင့် ဒလမည်သီရိကို တောင်းရမ်းလေ၏။

ဆင်ဖြူရှင်သည် လွှတ်တော်သို့ထွက်၍ ဒလမည်သီရိနှင့် သမိန်မရူကိုစွကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။

" ငါ့သမီးတော်ဒလမည်သီရိသည် ငါ၏စိတ်တော်ပူပင်ကြောင့်ကြရှိသောအခါက ငါ့စိတ်ငြိမ်းချမ်းအောင် ငါ့အားကူညီသောအားဖြင့် ဇင်းမယ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ ဇင်းမယ်မင်းထံတွင် ငါ့သမီးတော်သည် စိတ်လက်မချမ်းမသာ ရှိသည့်အတွက် ငါ့ထံပြန်လာရအောင် ငါဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ယခု ငါ့ထံသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ဒလမည်သီရိသည် မိဘနှင့်အတူ နေနေရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာနေပေပြီ။ ယခုတဖန် မိဘကလက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးပြန်လျှင် သမီးတော်စိတ်မချမ်းမသာ ပြန်လည်ဖြစ်ရမည်ကိုလည်း ငါစိုးရိမ်တော်မူသည်။ ငါ့သမီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်က ငါလည်းစိတ်မချမ်းသာနိုင်ပေ။ သို့သော် တစ်ဘက်က ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း သမိန်မရူ၏အဖသည် ငါ့အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရင်း ဆင်ဦးတွင်ပင် အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ သူ့သားမြေးကို ငါချီးမြှောက်၍ သူကောင်းပြုထားလျှင် ငါ့ကိုသူသည်အမြဲကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သမီးတော်ကို သမိန်မရူနှင့်ထိမ်းမြားမည် "

ဤသို့ မှူးမတ်များအား မိန့်ကြား၍ လက်ထပ်အိမ်ကြီး ဆောက်စေ၏။ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို တခမ်းတနားကျင်းပ၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်ပွဲသဘင်ခံတော်မူ၏။

ဗညားနွဲ့ကိုလည်း စိတ်ပြေတော်မူ၍ **ဒလမည်ဒေါ်**နှင့်ပေါင်း သင်းနေထိုင်ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ **ဒလမည်ဒေါ်**တွင် ပဋိသန္ဓေရင့် သောအခါ သားယောကျ်ားဖွားမြင်၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည်မြေး တော်ယောကျ်ားဖွားမြင်သည်ကို ကြားသိတော်မူလျှင် အလွန် အားရရွှင်လန်းတော်မူ၏။

" ငါ့နှမတော် (မိဖုရား)စန္ဒမင်းလှသည် လကြတ်စဉ် ဖွားမြင်သောကြောင့် စန္ဒမင်းလှဟု ငါ့ခမည်းတော်က အမည် ပေးတော်မူသည်။ ငါ့မြေးတော်ဖွားချိန်တွင် အကြောင်းနိမိတ် ဘာမျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် နိမိတ်နှင့် ယှဉ်၍အမည်မှည့်ရန်မလို၊ မျိုးရိုးအလိုက်အမည်ကိုသာ ပေးလိုသည်။ ငါ့ဘခမည်းတော်၏ အမည်သည် ဗညားအဲလောဖြစ်သည့်အတွက် မြေးတော်ကို ဗောလော ကျန်းတောဟု ငါအမည်ပေးလိုသည်။ "

ဆင်ဖြူရှင်သည် ရွှင်ပျသောစိတ်ဖြင့် ဤသို့မိန့်တော်မူ ၏။ ထို့နောက်ဗေဒင်တတ် ပုဏ္ဏားတို့အား အဝတ်အစားပေး သနားတော်မူ၏။

တစ်ရံရောအခါ ဆင်ဖြူရှင်သည် မိဖုရား၊ နှမတော် မဟာဒေဝီ၊ သားတော်၊ သမီးတော်၊ သမက်တော်များနှင့်တကွ ဒဂုံဆံတော်ရှင်သို့ ဖူးမြင်ပူဇော်ရန် ထွက်သွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ **အသုတ်ဘုရားရှင်**သည် တံခိုးပြာဋိဟာပြတော်မူသည်ကို ဖူးမြော်

ရ၏။ ထို့ကြောင့် (၇)ရက်လည်အောင် ပွဲသဘင်ကြီးကျယ်စွာ ခံတော်မူပြီးမှ နေပြည်တော်သို့ ပြန်တော်မူ၏။ နှမတော် မဟာ ဒေဝီကမူ ဒဂုံတွင်နေရစ်၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည် ပဲခူးသို့ရောက် တော်မူလျှင် **မဝိကန်** ကိုသန့်ရှင်းအောင်ပြုစေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စရပ်မြို့စား **သံဖြတ်**ပုန်ကန်ခြားနား၏။ ဆင်ဖြူရှင်သည် ဒဂုံတွင်ရောက်နေသော **သမိန်မရူ**ကိုခေါ်တော် မူ၍ တပ်စီးဗိုလ်မင်းခန့်ကာ **ယိုကရက်** သို့ချီတက်တိုက်ခိုက်စေ ရန်စီစဉ်၏။ ယင်းသို့စီစဉ်နေခိုက် " **သံဖြတ်**ကို မိုးကြိုးပစ်၍သေ ပြီ " ဟုတစ်ယောက်သောသူက လျှောက်ကြားလာ၏။

" မလဂွန်းငယ်သည် လောက်ဖျား၏ညီဖြစ်သော ကြောင့် ငါပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ ငါ့သစ္စာတော်ရေကို သောက်၍ ငါ၏စစ်ရေးစစ်ရာတွင် အမှုတော်ထမ်းပေသည်ဟု ငါယုံကြည်တော်မူ၍ သံဖြတ်ဟူသော အမည်ကိုလည်းပေးခဲ့ သည်။ လက်ခိုက်မြို့၊ စရပ်မြို့များကိုလည်း စားစေတော်မူသည်။ သံဖြတ်သည် စည်းစိမ်ကြီးမား၍ ခွန်အားရှိလာသောအခါ ငါ့ကို သစ္စာမစောင့် ပုန်ကန်ခြားနားသည်။ ထို့ကြောင့် အခါမဲ့ရွာသော မိုးတွင်မိုးကြိုးပစ်၍ သေရခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင်သခင်၏ကျေးဇူး ခံကျေးဇူးစားတစ်ယောက်သည် သစ္စာမစောင့်စည်းဘဲ အရှင် သခင်ကိုပြစ်မှားခဲ့လျှင် အရှင်သခင်ပင် မသတ်ရဘဲ ဝရဇိန်လက် နက်မိုးကြိုးစက်၏ လက်ချက်ဖြင့် မလှသောသေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ မှူးတော်မတ်တော်ကျွန်တော်တို့အတွက် အစဉ်

မှတ်သားဖွယ်ရာဖြစ်တော့သည်။ ကျေးဇူးရှင်သခင်ကို ပြစ်မှားသောသူသည် သက်ရှည်၍ဘုန်းမကြီး၊ ဘုန်းကြီး၍သက်မရှည်”

ဆင်ဖြူရှင်သည် **သံဖြူတ်**သေရပုံကို ဤသို့မှုးမတ်များအားမိန့်ကြားတော်မူ၏။ **သမိန်မရူ**နှင့်သမီးတော် **ဒလမည်သီရိ**တို့လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ (၃)နှစ်ပင်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ဘုရင့်နှမတော် **မဟာဒေဝီ**သည်လည်း နံမည်ပျက်လာလေပြီ။ **သမိန်မရူ**နှင့် **မဟာဒေဝီ**တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပုံရှုပုံမဟန်။ အနေအထိုင်လည်းမဆင်ခြင်ဟု နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတို့ပြောကုန်ကြပြီ။ ထိုအခါ ပဲခူးသားတို့ ပြောင်လှောင်ပျက်ပြယ်သောစကားကိုဆိုကြကုန်၏။

“ ဒေါင်းမအိုလျက်၊ သစ်ပင်ထက်၌၊ တက်၍ဥသော။
မိန်းမအိုလျက်၊ ကြောက်ရှက်မရှု၊ သူလင်လုသော။ ”

ဤသို့ ပဲခူးသားတို့ဆိုကြ၏။ သတင်းသည် တောမီးပမာပြန့်လွင့်၏။ မင်းသား **ဗညားနွဲ့**ပင်သိသွားလေပြီ။

အခါတစ်ပါး၌ **ဗညားနွဲ့**နှင့်**သမိန်မရူ**တို့ကြွေအံကစားကြ၏။ **သမိန်မရူ**ကို မင်းသား**ဗညားနွဲ့**လည်း စိတ်ဆိုးကာမကစားဘဲထသွား၏။ **သမိန်မရူ**လည်း **မင်းသား**စိတ်ဆိုးသွားသည်ကိုသိ၍ တောင်းပန်၏။

“ အရှင့်သားနှင့် ကစားကြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ပျော်စေရွှင်စေသဘောဖြင့် ပြုမိပါသည်။ ဤသို့ပြုမိသည်ကို အရှင့်သားစိတ်ဆိုးရခြင်းအတွက် တောင်းပန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

အရှင့်သားကျွန်မျှသာဖြစ်၍ အရှင့်သားဤသို့စိတ်ဆိုးသွားလျှင်နေ့စဉ်ရက်ဆက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတော့မည်။ ဆင်ဖြူရှင်ခမည်းတော်နောက် အရှင့်သားမင်းဖြစ်သောအခါ မုတ္တမမြို့ကိုအရှင်သားအား ခွင့်ပန်၍စားလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်စကားကို မယုံကြည်ရှိခဲ့သော် သစ္စာရေသောက်ပြပါမည်။ ”

“ ကောင်းပြီ၊ သင်နှင့်ငါ သစ္စာရေသောက်ကြမည် ”

သမိန်မရူနှင့်**ဗညားနွဲ့**သစ္စာပြုကြရန်အတွက် ထမ်းစင်စီး၍ထွက်သွားကြလေ၏။ သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ရောက်ကြ၏။ တစ်ယောက်၏ လက်မောင်းသွေးနှင့်အရက်ရောကာတစ်ယောက်ကသောက်ရန် သဘောတူကြ၏။ အနားတွင် **ဒလမည်သီရိ**နှင့် ဗညားနွဲ့၏ကျွန်ယုံ **ငဒေါကုန်း**လည်းရှိကြ၏။

သမိန်မရူ၏သွေးဖြင့် ဖျော်သောအရက်ကို **ဗညားနွဲ့**အရင်သောက်၏။ **ဗညားနွဲ့**သွေးဖြင့် ဖျော်သောအရက်ကို **သမိန်မရူ**သောက်လှည့်၌ ပူအိုက်သည်ဟု ပရိယာယ်မာယာလုပ်ကာယပ်တောင်ဖြင့် ယပ်ခပ်လိုက်၏။ ထွန်းထားသော မီးခွက်ငြိမ်းသွား၏။ **သမိန်မရူ**လုံးဝမသောက်ရသေး။ ထိုအခါ **ဒလမည်သီရိ**သည် အရက်ခွက်ကိုယူ၍ ဖြတ်ကနဲသွန်ပစ်လိုက်၏။ ဆနွင်းဖျော်ရည်ကို အရက်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။ မှောင်ထဲ၌ **ငဒေါကုန်း**မြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် **ဗညားနွဲ့**၏ ခြေဖဝါးကိုလက်ကုတ်လိုက်၏။

မီးပြန်ထွန်း၍လင်းလတ်သော် **ငဒေါကုန်း**ကို ဘာကြောင့်

လက်ကုတ်ရသည်ကို မမေးသာသဖြင့် အသာနေလိုက်၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် မျက်နှာအားလုံးကို မီးရောင်တွင်ကြည့်၏။ မျက်နှာပျက်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် **ဗညားနွဲ့**သည် သင့်ရုံသာသောက်၍ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်သို့ရောက်သော် **ငဒေါကုန်း** ကိုအတွင်းတော်သို့ ခေါ်၍မေး၏။

" မောင်မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ခြေဖဝါးကို လက်ကုတ်ရသနည်း "

" အရှင့်နှမတော်နှင့် ယောက်ဖတော်တို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မဟန်ပါ။ သခင့်ခေါင်းနှင့်ဖျော်သောအရက်ကိုသွန်ပြီး အရှင့်နှမက ထုံးဆနွင်းဖျော်ရည်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်မျက်ဝါးထင်ထင်တပ်အပ်သေချာ မြင်လိုက်ပါသည်။ အရှင်မမြင်ဘဲ အရက်ကိုအလွန်အကျွံ သောက်နေမည်ကိုစိုး၍လက်ကုတ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ "

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည်ကို **ဒလမည်ဒေါ** ကြားသော် ကြားဖြတ်ဝင်ပြော၏။

" တူနှင့်အရီးတော်အကြား ဂုံးတိုက်သလိုဖြစ်မည်စိုး၍ ဘာမျှဝင်မပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အကြံကို နှမတော်သိနေပါသည်။ "

" ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနေသလဲ ချစ်စွာသောနှမတော်"

" မောင်တော်၏အရီးသည် အိုကြီးအိုမကျမှ လင်ပျိုကလေးကို လိုချင်နေသည်။ မောင်တော်နှင့်ဗောခုံမှိုင်းကို သတ်

ပြီး သမိန်မရူကိုထီးနန်းယူစေမည်ဟု ပြောနေသံကို ကျွန်ုပ်ကြားရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ မောင်တော်၏အရီးတော်သည် နှမတော်နှင့်ညီအစ်မတော်စပ်သူ ဒလမည်သီရိ ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်သည်ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုနေသူဖြစ်သည်။ "

" သမိန်မရူကို ငါ့လက်နဲ့သတ်ရပါလို၏။ " ဟုဗညားနွဲ့သည်အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။

နံနက်မိုးလင်းသော် ဗညားနွဲ့သည် အထိန်းတော်**မိုးအဲလော**ကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ **မိုးအဲလော**ရောက်လာ၏။

" မယ့်မယ့်ရင်ခွင်ထက်မှာ မအိပ်ရသည်မှာကြာလေပြီ။ မယ့်မယ့်ရင်ခွင်ပေါ်မှာ အိပ်ချင်၍မယ်မယ့်ကိုခေါ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ "

အထိန်းတော်**မိုးအဲလော**သည် အပေါ်တင်ပုဆိုး (မူလျား) ကိုခင်းလိုက်၏။ မင်းသား၏ အလိုဆန္ဒကိုဖြည့်စွမ်း၏။ မင်းသားသည် မိုးအဲလောရင်ခွင်တွင်ခွေ၍ အတော်ကြာအောင်အိပ်စက်၏။ မိုးအဲလောသည် မင်းသားကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်လှိုက်လာ၏။ **သမိန်မရူ**တို့၏အကြံကို **မိုးအဲလော**လည်း ကြားထားပြီတိုး။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသူမို့ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာတော့၏။ မျက်ရည်ပေါက်များသည် မင်းသား၏ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့၏။ မင်းသားမသိအောင် မျက်ရည်များကိုသုတ်လိုက်၏။ သို့သော် **မင်းသားနိုးသွားလေပြီ**။

" ဘာဖြစ်လို့ မယ်မယ်ငိုနေပါသလဲ မယ်မယ် "

" အရှင့်သားကို ငယ်စဉ်ကစ၍ မွေးခဲ့ရပါသဖြင့် ကြီးမြင့်သည်ကိုရှုမြင်လိုပါသည်။ အရှင့်သားကြီးမြင့်သည့်အခါ အရှင့်သား၏ကျေးဇူးတော်ကိုလည်း ခံစားရမည်ဟုထင်မှတ်မိပါသည်။ မယ်မယ်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အထွတ်အထိပ်သို့ မရောက်မှာကို စိုးရိမ်မိပါသည်။ ထိုသို့စိုးရိမ်သောကြောင့် ငိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အရှင့်သားမပေါ့မလျော့ပါနှင့်၊ အကြံအစည် အောင်မြင်စေရန် သတိမြဲမြံစွာထားစေချင်ပါသည်။ "

အထိန်းတော် **မိုးအဲလော**သည် မင်းသားအားသတိပေး၍ ဦးခိုက်ကာပြန်သွားလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် သမိန်မရူက " **ကျိုက်ပတန်ဇော**သို့သွား၍ကစားကြမည် " ဟုအခေါ်ရောက်လာ၏။ မင်းသား က " ငါသိပ်နေမကောင်းသေး၊ ယောက်ဖသာသွားတော်မူဦး။ နောင်အခါကျမှ ငါလိုက်ပါမည် " ဟုပြောလိုက်၏။

နောက်ဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိလျှင် သမိန်မရူက " **အင်ဂလိုင်**မှာရေကစားကြမည် " ဟုအခေါ်ရောက်လာပြန်၏။ မင်းသားက " ငါနှာစေးနေသည်။ သိပ်နေမကောင်းသေး" ဟုပြောလိုက်၏။

ဤသို့ ဗညားနွဲ့မှာနေသံကို **ဒလမည်ဒေါ်**ကြားလျှင် "မောင်တော်ကို သမိန်မရူလာလာခေါ်နေသည်ကား ချစ်၍ခေါ်သည်မဟုတ်၊ အခွင့်သာလျှင် ဘေးအန္တရာယ်ပြုရန်ကြံပြီး ခေါ်နေခြင်း မဟုတ်လော။ မောင်တော်အား ချစ်သလား၊ မုန်းသလားသိနေပါလျက် ယခုလိုဆက်ဆံနေသည်ကို နှမတော်မည်သို့

မပြောလိုတော့ " ဟုခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြောလိုက်၏။

" နောက်မကြာမီ သမိန်မရူက " အင်ကလိုင်တောမှာ မင်ပေါများသည်ဟု ကြားပါသည်။ အရှင့်သားသွားချင်ပါသလား၊ အရှင်သားသွားချင်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သမင်ကစားကြပါအံ့ " ဟုအခေါ်ရောက်လာပြန်၏။ ဗညားနွဲ့က " ကျွန်ုပ်မှာ စရာဆင်မရှိပါ၊ ယောက်ဖ၏ ဆင်မကိုငှားပါက သွားမည် " မှာလိုက်၏။ ခိုးလင်းသော် သမိန်မရူထံမှ ဆင်မတစ်စီး င်းသားထံသို့ ရောက်လာ၏။

ဒလမည်ဒေါ်လည်း မနေသာတော့၊ ဝင်ရောက်ဟန့်တားတော့၏။

" မောင်တော်သွားမည်လုပ်ပြန်ပြီ။ ရန်သူကခေါ်မှန်းသိပါလျက်စော်ကားခံရအောင် အဘယ်ကြောင့်သွားမည်ဖြစ်ပါသနည်း။ "

" သင်းခေါ်ဖန်များလှပြီ။ မောင်တော်က သွားမည်ဟုမပြောပါက သူတို့အကြံကို မောင်တော်သိသွားပြီ ထင်မှတ်ပေထိမ့်မည်။ မောင်တော်မှာလည်း အကြံအစည်မပြည့်စုံသေး။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြံကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူနှင့်ရောနှောကစားမြဲ ကစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မောင်တော့်ကို ယုံကြည်လေမှ မောင်တော်တို့ကြံစည်သာမည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တော့ မောင်တော်လိုက်သွားပြီး မကြာခင် ငဒေါကုန်းကိုလိုက်ပြီး ခေါ်ခိုင်းပါ။ နှမတော်အပြင်းဖျားနေသည်ဟု ပြောခိုင်းလိုက်ပါ "

ဗညားနွဲ့သည်**ဒလမည်ဒေါ်**ကို အကျိုးအကြောင်းပြန် ရှင်းပြပြီးအစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျေးကျွန်များနှင့်အတူ ဆင်စီး၍ထွက်သွားတော့၏။

သမိန်မရူသည် သူ့တွင်စီးစရာဆင်မရှိသည့်အတွက် ဘုရင့်ဆင်တော်များအနက်မှ **အဂ္ဂန်းဒရောင်ဆင်**ကို လိုချင်သည် ခေတ္တပေးပါဟု **ဆင်ကဲအဲပနာ** သို့ပြောခိုင်းလိုက်၏။ ဆင်ကဲက

" ကျွန်ုပ်တို့သခင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားသိသွားလျှင် အခက်ကြုံရ ပါလိမ့်မည်။ မပေးဝံ့ပါ " ဟုပြန်ပြောလိုက်၏။

ဆင်ကဲသည် **အဂ္ဂန်းဒရောင်ဆင်**ကို ရေချလျက်ရှိ၏။ ရေချနေကြောင်း **သမိန်မရူ**သိသွား၏။ ဆင်ကဲမပေးသော်လည်း အနိုင်အထက်ပြု၍စီးမည်ကြံ၏။ ရေချရာသို့လာ၏။

ဗညားနွဲ့ကလည်း **အဂ္ဂန်းဒရောင်ဆင်**ကို စီးချင်၏။ သူ့ငယ်ကျွန် **ဗောမွန်**ကိုစေခိုင်းလိုက်၏။ စီးခွင့်ပြုပါဟူ၍။ မင်းသားသည် မြို့တံခါးမှအထွက်တွင် ဆင်တော်ရေချ၍ ပြန်သည်နှင့်အခန့်သင့်သွားတွေ့၏။ ဆင်မနှင့်လိုက်ယှဉ်၍စီး၏။**အဂ္ဂန်းဒရောင်**၏ ဦးစီး**မဒလ**ကို စီးခွင့်ပြုပါဟု နှုတ်မှလည်းပြော၏။ ပြောပြောဆိုဆို ဆင်မနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်မိလျှင် **အဂ္ဂန်းဒရောင်ဆင်**ပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။

သမိန်မရူသည် ဆင်ရေချရာသို့လာသော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။ မင်းသားစီးနှင့်လေပြီဖြစ်၍ **အဂ္ဂန်းဒရောင်ဆင်**ကို မစီးလိုက်ရတော့ပေ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သမင်ဖမ်းတော့

ထွက်ဖြစ်ကြ၏။ ခရီးတစ်ဝက်သို့ရောက်သော် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း **ငဒေါ်ကုန်း**ပြေးလိုက်လာ၏။ သူတို့ကို မီသော်-

" အရှင့်နှမတော် အပြင်းအထန်ဖျားနေပါသည်။ အမြန်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ "ဟု **ဒလမည်ဒေါ်**မှာလိုက်သည့်အတိုင်း မင်းသားကိုပြော၏။

" နှမတော် အပြင်းအထန်ဖျားနေသည်။ ငဒေါ်ကုန်းလိုက်ခေါ်ပါသည်။ ငါပြန်ဦးမည်။ ယောက်ဖသာ သမင်ကစားချေပါတော့။ သမင်ရက ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဝေမျှပေးပါ "

မင်းသားသည် **သမိန်မရူ**ကိုခွင့်တောင်း၍ ဆင်ဦးပြန်လှည့်ကာ အိမ်ပြန်လာတော့၏။

မိုးချုပ်သော် **သမိန်မရူ**ထံမှ သမင်သားအပို့ရောက်လာ၏။

" သခင် (ဒလမည်ဒေါ်) ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ အခြေအနေသိပ်မကောင်းခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် နှမတော် ဒလမည်သီရိတို့လိုက်လာခဲ့ပါမည် " ဟုမှာလိုက်သေး၏။

" ယောက်ဖကို ပြောလိုက်ပါ၊ မလိုက်လာပါနှင့်တော့ နှမတော်သက်သာနေပါပြီ "ဟု မင်းသားက သမင်သားပို့သူကို ပြန်မှာလိုက်၏။

နောက်များမကြာမီကာလတွင် **သမိန်မရူ**နှင့်**မဟာဒေဝီ**စိတ်တူအကြံတူဖြင့် **သမိန်မရူ**နန်းရရေးကို ကြိုးစားနေကြောင်း လူအများ သိကုန်ကြတော့၏။

နန်းတွင်းရှိပညာရှိတို့လည်း မင်းသားထံလာ၍တိုင်ပင်ချင်ကြ၏။ အရေးအရာကိုလာ၍ ပြောချင်ကြ၏။ သို့သော် **မဟာဇဒဝီ**နှင့် **သမိန်မရူ**ကို ကြောက်၍မင်းသားထံ မလာဝံ့ကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဥပဂုတ်ဘုရားနှင့် မြို့ကျုံးအကြားတွင် သူကောင်းသားတို့ ပူလီကစားနေကြ၏။ ဗညားနွဲ့ထွက်၍ ကြည့်ရာမှ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်အကြည့်လိုက်တွင် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ အဝတ်အစားကလည်း ထူးခြား၏။ ဥပဂုတ်ဘုရားခြေရင်းတော်တွင် ပေါင်းမြက်ခုတ်နေ၏။ မင်းသားသည် လူထူးလူဆန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

"ကျွန်ုပ်ထွက်၍ လာပေါင်းများပြီ။ တစ်ခါမျှအသင့်ကို မမြင်ဖူးပါ။ အဘယ်အရပ်တွင် သီတင်းသုံး၍ အဘယ်အရပ်ကလာပါသနည်း။"

"နိဗြောဓဂေဟာကလာပါသည်။ သာသနာ့ဒါယကာ မင်းသားဗညားနွဲ့ကို ပြောစရာရှိ၍လာပါသည်။ မင်းသားသည် ဧကန်မင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယနေ့မှစ၍ ငါးပါးသီလကို အမြဲဆောက်တည်တော်မူပါ။ အနောက်အရပ်တွင် မိတ်ဆွေကောင်းရပါလိမ့်မည်။ ဒဂုံသို့ရောက်သောအခါ သုဏ္ဏာပန္တကိုဒဂုံမင်းလွှတ်သည့် ပလာပဟူသောအရပ်တွင် သာမဏေတစ်ဦး ထူးဆန်းသောစကားဆိုသည်ကို ကြားရပါလိမ့်မည်။ မင်းသားသည် ထိုထူးဆန်းစကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖြေဆိုနိုင်လိမ့်မည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း နွားကျောင်းသားတစ်ဦး (၎င်းသာမဏေပင်ဖြစ်သည်)က ထူးဆန်းသောစကားကို ဆိုလိမ့်မည်။

၎င်းစကားကိုလည်း မင်းသားဖြေဆိုနိုင်လိမ့်မည်။ ၎င်းနွားကျောင်းသားသည် ရဟန်းသာမဏေဖြစ်လာ၍ အသက် (၁၈) နှစ်ရွယ်တွင် ထူးသောစကားကို ဆိုပြန်လိမ့်မည်။ ၎င်းစကားကိုလည်း မင်းသားဖြေနိုင်လိမ့်မည်။ ၎င်းသာမဏေသည် အင်္ဂါသား၊ မိဿလက်နှင့် ယှဉ်၍မွေးသူဖြစ်သည်။ ၎င်းသာမဏေကို အနီးအပါးတွင် ထား၍တိုင်ပင်ဖက်ပြုပါလော့။ ထို့ပြင် မြောက်ဘက်အရပ်မျက်နှာတွင် နဂါးမင်းသီလဆောက်တည်၍ နေသည်ကိုလည်း မြင်ရလိမ့်မည်။ ၎င်းမြောက်ဘက်အရပ်ဒေသကိုလည်း အရှင်မင်းသားပိုင်စိုးရလိမ့်မည်။ ယခုအရပ်ဒေသကိုသာမက မြောက်ဘက်အရပ်ဒေသကိုပါ တစ်ပြည်ထောင်တည်းအဖြစ်အုပ်စိုးရလိမ့်မည်" ဟု ပြောဆို၍ လူထူးလူဆန်းသည် ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။ သူကွယ်ပျောက်သွားရာ နေရာတွင် မြေမှုန့်များလည်း တထောင်းထောင်းထသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မင်းသားနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် အချီတော် **သောက်** သာရှိ၏။ မင်းသားလည်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွား၏။ မင်းသားနားသို့ ကျေးကျွန်လူအများရောက်လာကြသောအခါမှ မင်းသားဆင်စီး၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ဗညားနွဲ့သဒေါးမှ လွတ်အောင်ကြံပုံ

အိမ်သို့ရောက်သော် ၎င်းအကြောင်းကို **မသောက်** အား ပြန်ပြောပြ၏။ " အရှင့်ကို စကားပြောသွားသော သူသည်နတ် ဖြစ်ရမည် " ဟုဆို၍ ဗာလိနတ်စာပေး၏။

မသောက် ကိုလည်း ဒဂုံမင်းသုတာပန်လွှတ်သည့် **ပဏာ** ဟူသောအရပ်သို့ သွားခိုင်း၏။ " သာမဏေတစ်ယောက်ထူး သော စကားကိုဆိုမည်ဟုဆိုသည်။ ၎င်းစကားကိုမှတ်၍ အမြန် ပြန်လာခဲ့ "

ဗညားနွဲ့မိန့်မှာချက်အတိုင်း **မသောက်** သည် **ပဏာ** သို့ သွား၏။ တစ်ညအိပ်ကြာသွားသောအခါမှ **ပဏာ** သို့ရောက်၏။ ပလာတွင် **တလဥ္ဂါဝရန်** တို့ လောင်းကြေးစားကြေး ကြက်တိုက် နေကြ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော်က **ဗုဒ္ဓဉာဏ** သာမဏေလေးတစ်ပါး ကိုစေခိုင်းလိုက်၏။ ကျောင်းတကာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ သည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်၏။ ရှင်သာမဏေလေး သည် ကြက်ပွဲအနားမှ ဖြတ်သွား၏။ **တလဥ္ဂါဝရန်** သည် ကိုရင်လေးကို မြင်လျှင်လှမ်းမေး၏။

" ကိုရင်ဘယ်သို့ကြွလာပါသနည်း "

" ကျောင်းတကာနေမကောင်း၍ ငါ့ကိုဆရာတော်က သွားခိုင်းသည်။ ငါသွား၍စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရမည် "

တလဥ္ဂါဝရန် သည် ကျောင်းတကာ နေမကောင်းဟူ သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူပါတစ်ပါတည်း ကိုရင် လေးနှင့် လိုက်သွားချင်၏။ သတင်းမေးချင်၏။ ကျောင်း တကာနှင့် သူသည်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်၏။ သို့သော် ကြက်ပွဲကလည်း အလွန်ကောင်းနေ၏။ ကြေးကြီးကြီးလောင်း ထား၏။ ထို့ကြောင့် လူမမာမေးရန် မလိုက်နိုင်ဘဲရှိတော့၏။

" ကိုရင်ပြန်ကြွလာသောအခါ တပည့်တော်ကိုလည်း ကျောင်းတကာအခြေအနေကို ပြောသွားပါဦး။ တပည့်တော် ကြက်ပွဲကောင်းနေတုန်းမို့ပါဘုရား။ ကျောင်းတကာအခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေသလား။ အသင့်အတင့်ပဲလားဆိုသည်ကို တပည့် တော်လည်း သိချင်ပါသည် ဘုရား "

တလဥ္ဂါဝရန် သည် ကြက်ပွဲကိုအာရုံမဖြတ်နိုင်သဖြင့် ကိုရင်လေးကိုလှမ်းမှာလိုက်၏။ ကိုရင်လေးသည် ကျောင်းတ

ကာကို သွားရောက်စမ်းသပ်သတင်းမေးပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာ၏။ **ဏာလဥ္ဂါဝရန်** အနားသို့ ရောက်လာ၏။ **ဏာလဥ္ဂါဝရန်** က ကျောင်းတကာ သတင်းကိုစမေး၏။

" ကျောင်းတကာ ရောဂါအခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိပါသနည်း ကိုရင် "

" ကျောင်းတကာအခြေအနေမှာ (ဂ ဟူသည်လည်း ဂ မဟုတ်၊ ရာဟုဟူသည်လည်း ရာဟုမဟုတ်။ ကွဲထွက်ယောက်ျားလယ်ကန်သင်းထောင့်ရောက်လျှင် နှင်တံကို မိုး၍ မောင်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆီးကင်းလောက်ကလေးကို မိုး၍ချသကဲ့သို့လည်းကောင်း)ရှိပေသည်။ "

ကိုရင်လေးသည် ကျောင်းတကာအခြေအနေကိုစကားဝှက်ဖြင့်ပြောကာထွက်သွားတော့၏။ ကြက်ပွဲရှိလူများလည်း ကိုရင်လေး၏ စကားကိုကြားလျှင် " သည်ကိုရင်လေးသည် စကားတတ်၊ စကားဆန်းတို့ကိုပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှနားမလည် " ဟုပြောကြ၏။

ဏာလဥ္ဂါဝရန်သည် တစ်နေ့သောအခါ ကိုရင်လေး၏ ဆရာတော်ဆီသို့ သွား၏။ ရှိခိုးဝတ်ပြုပြီးနောက် ကိုရင်လေး ပြောခဲ့သောစကားအလုံးစုံကို ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

" ကိုရင်လေးသည် ပညာရှိဖြစ်သည်။ ဟူးရားအတတ်၊ ဂဏန်းဗေဒင်အတတ်တို့တွင်လည်း အလွန်တော်သည်။ ကိုရင်လေးပြောသောစကားသည် အဓိပ္ပါယ်ရှိလိမ့်မည်။ ဘာရမ်းဘတာပြောသည်ဟု မမှတ်ယူသင့် "

ဆရာတော်သည် **ဏာလဥ္ဂါဝရန်**ကို ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူ၏။

အချိုတော် **မသောက်**သည်လည်း ကြက်ပွဲတွင်ပြောသော ကိုရင်လေး၏စကားတို့ကိုမှတ်သား၍ **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ပြန် သွား၏။ ဗညားနွဲ့ထံသို့ရောက်သော် ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မင်း သားကို ပြန်လည်ပြောပြ၏။

မင်းသားသည် ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုး၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏။

" ငါသည် ကေန်မင်းဖြစ်မည်မှန်ပါက ကိုရင်လေး၏ စကားကို ဖြေဆိုနိုင်ပါစေသတည်း "

မင်းသားသည် ဤသို့အဓိဋ္ဌာန်ပြုံးနောက်၊ သူ့ဘာသာ သူဖြေကြည့်၏။

(**ဂ** အက္ခရာရေး၍ **ဂ** ဟုလည်း မဆိုရ၊ **ရာဟု** ဟုလည်း မဆိုရသောကြောင့် **အစ်**ဖြစ်သည်။ ကွဲထွက်တို့သဘောသည် ဖြောင့်ဖြောင့်သွားသော် **ကျွပ်** ဖြစ်သည်။ ထောင့်ကိုဦးတည် သွားသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် **ကျွပ်** မဖြစ်နိုင်။ **ငေ** ဖြစ်သည်။ ဆီးကင်းလောက်မျှလေးကို မိုး၍ချ၏ဆိုသောကြောင့် **ဂ** ကိုရေး ချထည့်ရမည်။ ထို့ကြောင့် **ဝါ** ဖြစ်သည်။ အက္ခရာသုံးလုံးကို ပေါင်း၍ရေးသော် **အစ်ငေဝါ** ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ကြည့်သော် ကျောင်းတကာတွင် စွဲကပ်နေသောရောဂါသည် ပြင်းထန်လှသည်။ ယနေ့ကျော်အောင် မခံတော့။ ယနေ့ပင်သေမည်။)

ဤသို့ ဗညားနွဲ့ဖြေကြည့်၏။ သူ့အဖြေမှန်မမှန်သိစေ အောင် ကျောင်းတကာထံသို့ **မသောက်**ကိုသွားခိုင်း၏။ ကျောင်း တကာ၏အခြေအနေကိုသွား၍ စုံစမ်းခိုင်း၏။

မသောက်သွားပြီးစုံစမ်း၏။ **မသောက်** ပြန်ရောက်လာသော် ကျောင်းတကာ အနိစ္စရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း **ဗညားနွဲ့** ကိုပြော ပြ၏။ **ဗညားနွဲ့**ကြားလျှင် " ငါဖြေတိုင်းမှန်ကန်လှ၏တကား " ဟုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဆို၏။

တစ်ရံရောအခါ တလခွါဂရန်ထံတွင် အလုပ်လုပ်သော **ဗုဒ္ဓညာဏ**၏ အစ်ကိုထွက်ပြေးလေ၏။ တလခွါဂရန်ကဗုဒ္ဓညာဏ ၏မိခင်အား လူစားလာရောက်လုပ်ကိုင် ပေးရမည်ဟုတောင်း ဆို၏။ ဗုဒ္ဓညာဏကြားလျှင် ကျွန်ုပ်မိခင်ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်သွား ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးပါရစေဟု ဆရာတော်ထံတွင်ခွင့်တောင်း၏။

" သည်နှစ် ငါ့မှာလည်းသစ်သီးဝလံမထွက်။ ထွက်ခဲ့ လျှင် ငါကစိုက်လျှော်ပြီး ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ သည်တော့ မွေးမေမေ၏ ကျေးဇူးကိုထောက်ထားပြီး အမေ့ကိုယ်စားတလ ခွါဂရန်ဆီမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသည်မှာ သင့်လျော် ကောင်းမြတ်ပါပေ၏။ "

ဆရာတော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဗုဒ္ဓညာဏသည်လူထွက် ၍မိခင်ကိုယ်စားတလခွါဂရန်ထံတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ် ပေး၏။ ဗုဒ္ဓညာဏအလုပ်ဝင်လာသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓညာဏမိခင် သည် **ဝါကမော** သူဖြစ်၍ ဝါကမော့သို့ပြန်သွား၏။

ဗုဒ္ဓညာဏ လူထွက်သောအခါ **မင်းကံစီ**ဟု ခေါ်၏။ တလခွါဂရန်သည် မင်းကံစီကို နွားကျောင်းခိုင်း၏။ မင်းကံစီ သည် တတ်သိလိမ္မာပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် နွား ကျောင်းသားအပေါင်းတို့တွင် အကြီးအကဲလုပ်၍ နွားကျောင်း နေ၏။

မင်းကံစီ နွားကျောင်းသားဖြစ်နေခိုက် **ဗညားနွဲ့**သည် လူထူးလူဆန်း၏ ဒုတိယစကားကို စူးစမ်းပြန်၏။ **မသောက်**ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ **မသောက်**သည် ခရီးပန်းလာသည့်အတွက် **ဈေးမင်း**ကန်ကြီးအနီးတွင် ခေတ္တနားနေ၏။

ထိုအခိုက် **တလခွါဂရန်**၏သားသည် **မင်းကံစီ**ကို

"ဟယ်.. ငကံစီ . . မင်းနွားကို သွားကြည့်ပါဦးလား" ဟုပြော၏။ **မင်းကံစီ**သည် ညောင်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍နွားများ ကိုလှမ်းကြည့်၏။ ကမ်းပါးအနီးတွင် မြက်စားနေကြသည်ကို မြင်မှ ညောင်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့၏။ အဆင်း၌ ညောင်ပင်ခွကြား တွင် မြွေတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရ၏။ မြွေကို မနည်းရှောင်တိမ်းပြီး မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့ရ၏။ နွားကျောင်းသားတို့က မင်းကံစီ အား " နွားကိုမြင်ခဲ့၏လော " ဟုမေးကြ၏။

" မမြင်၍သာ ငါမြင်သည်။ မြင်ခဲ့ပါက ငါမမြင်နိုင်ပါ ချေ " ဟုမင်းကံစီက ပြန်ဖြေ၏။ နွားကျောင်းသားတို့က " မင်း ကံစီသည် ခက်ခဲနက်နဲသောစကားကို ပြောသည်။ ငါတို့နား မလည်နိုင်ပါ " ဟုပြောကြကုန်၏။

မသောက်သည် **မင်းကံခီ**ပြောစကားကိုကြားသော် မှတ်သားထား၏။ ပြောသူကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်၏။ ယခင်ကကျောင်းတကာ နာမကျန်းဖြစ်သည်ကို သွားကြည့်သော ရှင်သာမဏေပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ **မသောက်**ကြားခဲ့ရသောစကား၊ တွေ့ခဲ့ရသော နွားကျောင်းသားတို့အကြောင်းကို မင်းသားအား ပြောပြ၏။ မင်းသားသည် ယခင်နည်းအတိုင်းဘုရားကို ဝတ်ပြု၍ အဓိဋ္ဌာန်ကာ စကားဆန်းကိုဖြေကြည့်၏။

(လုလင်သည် နွားပျောက်၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ပြီးကြည့်၏။ နွားကိုမြင်သောအခါကျမှ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့၏။ အဆင်းတွင် သစ်ပင်ခွကြား၌ မြွေတစ်ကောင်ကိုတွေ့၏။ ၎င်းမြွေကိုတွေ့၍ ဤသို့ဆိုခြင်းဖြစ်မည်ဟု အဖြေရ၏။)

“ ငါသည် ဧကန်စင်စစ်မင်းဖြစ်မည်မှန်ပါက ငါဖြေဆိုတိုင်းမှန်စေသော ” ဟုမြွက်ကြား၏။

မင်းကံခီနွားကျောင်းနေရသည်ကို **မင်းကံခီ**၏မိခင်ကြားသောအခါ မောင်တော်သူနိဗ္ဗာန်ကျောင်း ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ထံသို့သွား၍ လျှောက်ထား၏။ **နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်**က သူတူကိုသူပြန်ပြီး ရွေးယူမည်ဟုဆိုကာ **မင်းကံခီ**ကိုနွားကျောင်းသားဘဝမှ ပြန်၍ရွေးနုတ်ယူလိုက်၏။ နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်ထံတွင် **မင်းကံခီ**သင်္ကန်းပြန်ဝတ်၏။ **ဗုဒ္ဓညာဏ**ဟုပင်တွင်ပြန်၏။

ဗညားနွဲ့သည် လူထူးလူဆန်း၏ တတိယစကားကို

ကြားလိုပြန်၏။ မသောက်ကိုခေါ်၍ စူစမ်းခိုင်းပြန်၏။ မသောက်သည်ထွက်သွား၍ ဗုဒ္ဓညာဏနေသော ကျောင်းအနီးတွင် နားလျက်အပန်းဖြေနေ၏။

ထိုသို့ မသောက်အပန်းဖြေနေခိုက် နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်သည် ဗုဒ္ဓညာဏကိုခေါ်၍မေး၏။

“ မောင်ရှင့် ခါးပိုက်ဆောင်ထဲမှာ ဖုဖုလုံးလုံးတွေပါလား၊ ဘာပစ္စည်းများကို ခါးပိုက်ထဲတွင် ထည့်ထားသနည်း ”

“ ကျွန်ုပ်ခါးပိုက်တွင် ပိုက်ထားသည်ကား **သျှဝကွမ်း**တည်း ”

“ ငါဆရာတော်မေးသည်ကိုပင် လျှို့ဝှက်ဖုံးလွှမ်းကာဖြေသည်။ ဘာခေါ်မှန်းမသိအောင်ဖြေသည် ”

ဆရာတော်သည် **ဗုဒ္ဓညာဏ**၏ အဖြေကိုပြုံးလျက်ပြန်ပြောသည်။

မသောက်သည် **ဗုဒ္ဓညာဏ**၏ ထူးဆန်းသောစကားကိုမှတ်၏။ သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်သော် ယခင်နွားကျောင်းသားပင် ဖြစ်နေပြန်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ **မသောက်**သည်မင်းသားထံပြန်လာပြီး အကြောင်းစုံပြောပြ၏။ မင်းသားကြား သောအခါယခင်နည်းအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်၍ဖြေကြည့်၏။

“ သျှဝ ဟူသည်မွန်ဘာသာစကား၊ မြန်မာလို ဟင်းဖြစ်သည်။ ကွမ်း သည်လည်း မွန်ဘာသာစကား၊ မြန်မာလို သာဖြစ်သည်။ အက္ခရာနှစ်လုံးကို ပေါင်းရေးသော် ဟင်္သာဖြစ်သည်။

ဟသာ်ကို ခါးပိုက်တွင် ပိုက်ထားသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ငါသည် ဧကန်စင်စစ်မင်းဖြစ်မည်ဆိုပါက ငါ့အဖြေသည် မှန်ပါစေ ”

စကားဆန်းကိုဖြေပြီးနောက် **မသောက်**ကို ခေါ်မေးမြန်း၏။

“ သည်ကိုရင်လေးသည် ဆင်းရဲသည့်လက္ခဏာရှိသလော ”

“ ဆင်းရဲညှိုးငယ်ပုံရပါသည် ”

“ သည်သို့ဆိုလျှင် သင်ထပ်သွားပါဦး။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်ကိုကပ်ပါ။ ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓညာဏကို တောင်းယူခဲ့ပါ ”

မင်းသားမှာသည့်အတိုင်း **မသောက်**သည် နိဗ္ဗာန်ကျောင်းသို့ တစ်ခေါက်ထပ်သွား၏။ ပါလာသည့် လက်ဆောင်များကို ဆက်ကပ်၏။

“ အရှင်ဘုရား၏ တကာတော်၊ ဆင်ဖြူရှင်၏ သားတော်ဗညားနွဲ့က ဗုဒ္ဓညာဏသာမဏေကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရမည့် အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်လိုလားတောင့်တနေပါသည်။ ဗုဒ္ဓညာဏကို တပည့်တော်နှင့် ထည့်လိုက်စေချင်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားငွေ ,ပစ္စည်းအလိုရှိတော်မူပါလျှင် မည်ရွေ့မည်မျှလိုကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူပါ။ ကပ်လှူပါမည် ”

မသောက်၏ စကားကိုကြားသော် နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်သည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်တော်မူ၏။

“ ယခု ငါသည်သက်တော် ၄၅နှစ်၊ ဝါတော် ၂၇ဝါရခဲ့ပြီ။ သာသနာတော်အကျိုးကို ထမ်းရွက်လျက် ရဟန်းသဃ်ာအများနှင့် ပရိယတ္တိ၊ ပရိယတ္တိနှစ်ပါးကို ဖြည့်ကျင့်လျက်ရှိသည်။ သည်အကျိုးကို သာသနာ့ ဒါယကာမင်းသားခံစားနိုင်ပါစေ။ ငါဆုတောင်းပါသည်။ ငါ့တပည့် ကိုရင်လေးသည် ငါအသက် ၂၅နှစ် ရွယ်တုန်းက လူထွက်၍သူတစ်ပါး အခိုင်းအစေလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုရင်လေးသည် ညာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူလည်းဖြစ်သည်။ ကျမ်းဂန်လည်းတတ်သည်။ ဗဟုသုတလည်း ရှိသည်။ စကြာဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာနှင့် တူသူဖြစ်သည်။ သာသနာ့ဒါယကာသားတော် ဗညားနွဲ့နှင့် လျော်ကန်သင့်မြတ်ထိုက်တန်ပါပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါယကာတော်နှင့် အတူတစ်ပါတည်းထည့်လိုက်ပါမည်။ ”

မသောက်အား ဆရာတော်မိန့်ကြားပြီးနောက်**ဗုဒ္ဓညာဏ**ဘက်သို့လှည့်ပြန်၏။ ဆုံးမစကားမွက်မိန့်တော်မူ၏။

“ ဗညား (၅)ပါး၊ ဂုဏ် (၈)ပါး၊ တော်ဖြောင့်ခြင်း (၆)ပါး၊ စဉ်းလဲခြင်း (၃)ပါး၊ ပျက်စီးရာ (၉)ပါး တို့ကိုဟောပြော၏။ ”

နိဗ္ဗာန်ကျောင်းဆရာတော်သည် ဤသို့လျှင် **ဗုဒ္ဓညာဏ**အားမှတ်သားဖွယ်ရာတို့ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ဟောပြောဆုံးမတော်မူ၏။ သေချာစွာ မှတ်သားပြုကျင့်ရန်လည်းမှာလိုက်၏။ **ဗုဒ္ဓညာဏ**သည် ဆရာတော်ကို ရှိခိုးပူဇော် ၍**မသောက်**နှင့်အတူ ပဲခူးသို့လိုက်လာခဲ့၏။

မင်းသားလည်း **မသောက်**ကြာနေသည့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာ၏။ **ဗုဒ္ဓညာဏ**ပါမှပါလာပါ့မလားဟု တွေးကာပူပန်လာသည့်အတွက် အိပ်မက်ယူပြီးအိပ်၏။ စနေနေ့ မိုးလင်းခါ နီး၌ မင်းသားအိပ်မက်၏။

"ပြတစ်ခုကို မင်းသား၏အိမ်ဦးတွင်တစ်စုံတစ်ယောက်သည်လာ၍ တင်ထားသည်။ ပတ္တမြားကိုလည်း မင်းသားလက်ထဲသို့ထည့်သည် " ဟုအိပ်မက်မက်၏။

မိုးလင်းသော် ရှစ်ပါးသောဂြိုဟ်နတ်တို့နှင့်တကွ ဂြိုဟ်တရာ့ရှစ်လုံးကို ခေါ်စာပစ်၍ ပူဇော်၏။ **သူပိန္နနတ်**ကိုလည်း ပူဇော်၏။ **ဧရွဲကနုန်လူထွက်**ကိုလည်း ခေါ်၍အဓိပ္ပါယ်ပြန် ခိုင်း၏။

"ဗုဒ္ဓညာဏသာမဏေ ဘယ်နေ့ရောက်မည်နည်းဟု မေးသည်။ သန်ဘက်ခါရောက်မည်ဟု ယူဆနိုင်သည်အကြောင်းမှုကား **ပ** ကိုရရစ်သော်ပြ၊ မရစ်သော်ပရသုဝေဝါဟု ယူရမည်။ ထို့ကြောင့် သန်ဘက်ခါရောက်မည်ဟုယူဆသည်။ ပတ္တမြားကို လက်ဝါးတွင် ထည့်လာသည်ဟူသော အိပ်မက်၏အလိုကား ဤသို့ဖြစ်သည်။ တို့မွန်ဘာသာအားဖြင့် **မ** ၌စနေနံ၊ ဟံသာဝတီသည်လည်း စနေနံ၊ ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီကို မင်းပြုရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်နိုင်ပါသည်။ "

ဧရွဲကနုန်၏ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ခြင်းကို **ဗညားနွဲ့**သည်အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် **ဧရွဲကနုန်**ကို ပိတ်ကောင်းတစ်အုပ်ဆုပေးလိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ **ဗုဒ္ဓညာဏ**နှင့်တကွ **မသောက်** ရောက်လာ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို မင်းသားမြင်သော်လက်ရုံးတန်းတော်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓညာဏကိုချက်ချင်း အတွင်းတော်သို့ ပင့်သွားပြီးမေးဖွယ်မေးရာများကို မေးမြန်း၏။ **ဗုဒ္ဓညာဏ**ကလည်းမေးလျှောက်တိုင်းကို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ဖြေဆို ဟောကြားတော်မူ၏။ လောကဝတ်၊ ဓမ္မဝတ်တို့၌ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း မင်းသားတွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ၏။ ထို့အခိုက်ညစာပွဲတော်ပို့သူသည် စားပွဲများနှင့်အတူ ရောက်လာ၏။ မင်းသားသည် **ဗုဒ္ဓညာဏ**ကိုကြည့်၍ ပြုံးတော်မူ၏။

"ကျွန်ုပ်ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက်ပြဖွယ်ကိစ္စများကို စီရင်သင့်ပါပြီ၊ အဝတ်နီ(သင်္ကန်း)ကိုပစ်၍ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ပါလော့ "

ဤသို့ မင်းသားက လျှောက်ထားပြီးလျှင် **ငဒေါ်ကုန်း**ကိုအဝတ်ဖြူတစ်စုံယူခိုင်းလိုက်၏။ **ငဒေါ်ကုန်း**သည် အဝတ်ဖြူတစ်စုံယူလာပြီးနောက်**ဗုဒ္ဓညာဏ**နှင့်အတူ မင်းသား၏အိမ်တော်မှမြေသို့ဆင်းသက်သွားကြ၏။ မင်းသားလည်း လိုက်သွား၏။ မြေပေါ်တွင် **ဗုဒ္ဓညာဏ**သည် လူဝတ်လဲလိုက်၏။ လူထွက်ပြီးသောအခါ **ဗညားနွဲ့**နောက်မှလိုက်ကာ အိမ်တော်သို့ ပြန်တက်လာကြ၏။ **ဒလမည်ဒေါ်** မြင်သော်ပြုံး၏။

" သခင်ဘာ့ကြောင့် ပြုံးရပါသလဲ "

" ကျွန်ုပ်မသိပါ၊ မောင်တော် ပြောပြမှ သိရပါမည် "

" ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ့အချီတော်၏အကိုကြီးဖြစ်သည်။ စန်မြို့ကို ငါ့ဘခမည်းတော် စွန့်ပစ်၍ပြေးခဲ့ရသောအခါက ကွဲသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းဝတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမှပြန်တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည် "

" ငယ်စဉ်ကအမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသနည်း "

" မင်းကံစီဟုခေါ်သည် "

ဗညားနွဲ့သည် **ဒလမည်ဒေါ**ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်လှမ်းလိုက်သည်။ **ဒလမည်ဒေါ**က **မင်းကံစီ**ကို ငါးကျပ်သားရှိ ရွှေဖလားနှင့် ပိတ်တစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ **ဗညားနွဲ့**နှင့် **မင်းကံစီ** တို့ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက်၊ နောက်ကြောင်းကို စမြုံ့ပြန်ကြ၏။

" ပလာမှာ ကျောင်းတကာ နေမကောင်းဖြစ်စဉ်က အစ်ကိုသွားရောက်စမ်းသပ်ပြီးပြန်အလာမှာ တလဒ္ဓါဂရန်ကမေးသည်ကို အစ်ကိုဖြေခဲ့သောအဖြေ၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုသိချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပြောသောစကားမှာ ဟူးရားဗေဒင်၊ ဂဏန်းကျမ်းဂန် စကားမဟုတ်ပါ။ အစ်ဇေဝါဟုဆိုလိုပါသည်။ ကျောင်းတကာ၏ရောဂါသည် အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည် ယနေ့ကျော်အောင် မခံတော့ဟုဆိုလိုပါသည် "

" အစ်ကို လူထွက်ပြီး နွားကျောင်းနေရစဉ်က နွားပျောက်သည်ကို သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်ပြီး ဆင်းလာသော

အခါပြောသောစကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း သိချင်ပါသည် "

နွားပျောက်၍ ညောင်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။ အတက်ကုန်းကညောင်ပင်ခွကြားတွင် မြွေကိုမမြင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ညောင်ပင်ထိပ်ဖျားသို့တက်ကြည့်၏။ နွားကိုမြင်ခဲ့၏။ နွားကိုမြင်ခဲ့ပြီးမှအဆင်းတွင်မြွေကိုတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် တက်ကတည်းကမြွေကိုမြင်လျှင် မတက်ဝံ့ဘဲဆင်းလာခဲ့မိပေလိမ့်မည်။ မြွေကိုမမြင်၍ ဆက်ပြီးတက်ဝံ့သည်။ တက်ဝံ့၍လည်း နွားကိုမြင်ခဲ့ရသည်။ **ဤအဓိပ္ပါယ်ကို ရည်ရွယ်၍**ပြောခဲ့ပါသည်။ "

" နောက်တစ်ကြိမ်တွင် အစ်ကိုရဟန်းပြန်ဝတ်ပြီး ခါးပိုက်ထဲတွင် ဖုဖုလုံးလုံးရှိနေသည်ကို ဆရာတော်မြင်၍ အဘယ်အရာများ ဖြစ်သနည်းဟုမေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အစ်ကိုဖြေသောအဓိပ္ပါယ်ကား ဘာကိုဆိုလိုပါသနည်း "

" ကျွန်ုပ်မြန်မာဘာသာ တတ်သည့်အတွက် ဟင်္သာတုဆိုလိုပါသည်။ "

" အစ်ကို ရည်ရွယ်ပြောသော အဓိပ္ပါယ်သုံးခုလုံးကို ကျွန်ုပ်ဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ။ အားလုံးမှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဖြေထားချက် မှန်မမှန်ကို သိလိုသောကြောင့်သာ ယခုလို မေးကြည့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ "

" ဘုန်းတော်ကြီးသည့် အရှင်သခင် ဗညားနွဲ့။ သည် ဟံသာဝတီကို အလိုတော်ပြည့်လိုသည်။ အရှင့်ကျွန် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဟင်္သာကိုပိုက်ရသည့်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုတဖန်အရှင့်ကျွန်တော်ရင်းဖြစ်လာသည့်အတွက် ဟံသာဝတီကို

ရ၍ ဧကန်မင်းဖြစ်တော်မူပါလိမ့်မည်။ ”

ထိုနေ့မှစ၍ **ဗညားနွဲ့**သည် နေ့ညမပြတ်ပင် မေးသင့်သောကိစ္စများပေါ်လာတိုင်း တစေ့စေ့မေးမြန်းနေ၏။ **မင်းကံ**ကလည်း သူ့ဥာဏ်ပညာရှိသရွေ့ ဖြေဆို၏။

ယင်းသို့ မင်းသားနှင့်ပညာရှိ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိချိန်၌ **ဆင်ဖြူရှင်**သည် နာမကျန်းဖြစ်တော်မူ၏။ အဆောင်တော်တွင်းမှ ထွက်တော်မမူနိုင်သောကြောင့် အမတ်ကြီး**ဓိပ်ဖြဲ** အိမ်တွင် နတ်ပွဲသဘင်ကျင်းပစေ၏။ နတ်ပွဲသို့ ဘုရင့်နှမတော် **မဟာဒေဝီ**ကစ၍ မင်းသမီးမင်းသား အမျိုးအမတ်ကတော်စိုးမင်း အစုံအလင်လာကြ၏။ ထိုနတ်ပွဲ၌ **မဟာဒေဝီ**နှင့် **သမိန်မရူ**တို့သည် **ဗညားနွဲ့**ကိုသတ်မည်ဟု တိုင်ပင်ကာစိတ်တူညီတူကြံရွယ် ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် **သမိန်မရူ**၏ကျွန်သုံးယောက်ကို ဓါးကိုယ်စီဖြင့် **ဓိပ်ဖြဲ** အိမ်တံခါးအနီးတွင် နေလာစေ၏။ အမတ်ကြီး**ဓိပ်ဖြဲ**၏ အမှုထမ်းများတွေ့ခဲ့၍ **ဓိပ်ဖြဲ**ကိုပြန်ပြော၏။

“ သမိန်မရူလူတွေကို ဓါးနှင့်မနေစေနှင့်၊ တံခါးနားမှာ မင်းတို့အမြဲသွားနေကြ ” ဟု **ဓိပ်ဖြဲ**က သူ့လူများကို အမိန့်ထုတ် လိုက်၏။

နတ်ပွဲတွင် ပျော်ကြရွှင်ကြသည်။ ဇိပ်ဖြဲသမီး **မွေးက နောင်မွှတ်** နှင့် **မွေးဖြန်းကချေ** ကသည်ကိုဗညားနွဲ့က ထ၍ ရေကွင်းတီးပေး၏။ ထို့နောက် ဇိပ်ဖြဲသမီးနှစ်ယောက်အား

မင်းသားဗညားနွဲ့က ထဘီပစ်စုံနှစ်အုပ်နှင့် ခါးသားပိတ်နှစ်အုပ်ကိုဆုချ၏။ ဇိပ်ဖြဲသည် သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို မင်းသားကြိုက်နေပြီဟု ထင်လိုက်၏။

နတ်ပွဲတွင် မင်းသား၏ အမှုတော်ထမ်းများသည်မူးယစ်သောက်စားနေကြ၏။ ထိုသို့ မူးနေခိုက် **သမိန်မရူ**သည် ညောင်းသည်ဆိုကာ ခြေထောက်ကိုဆန့်လိုက်၏။ ခြေဖြင့် **ဗညားနွဲ့**ကို တိမိသွား၏။ မင်းသားက မည်သို့မျှမပြောမဆိုနေတော်မူ၏။ အမေတူ အဖေကွဲတော်စပ်သူ **မညီဝံဂေါင်** မြင်လျှင် . . .

“ ဗညားနွဲ့သည်းခံနိုင်ပေသည်။ ငါသာ သည်သို့ခံရလျှင်သည်းမခံနိုင်ပေ ” ဟုပြော၏။

ဤသို့ပြောသည်ကို **မဟာဒေဝီ**ကြားသော် . . .

“ အိုးကမပူ စလောင်းကပူပေသည် ” ဟု**သမိန်မရူ**ဘက်မှနေပြီး **မညီဝံဂေါင်**ကို ကမန်းကတန်းထပြီးဆဲ၏။ နင်ဘဲ ဆဲဆို၏။

ဤသို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို **ဓိပ်ဖြဲ**အားအမှုထမ်းတစ်ယောက် ကသွားပြော၏။ **ဓိပ်ဖြဲ**လိုက်လာ၏။

“ သည်နတ်ပွဲသည် ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် ကျင်းပသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ပွဲဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ပွဲမှာ အရှင့်သားတို့ အထူးအထွေစကားများကြသည်မှာ မသင့်လျော်ပါ။ ယခုလိုရန်ဖြစ်ကြခြင်းသည် ကျွန်ုပ်လူတို့ညံ့ဖျင်း၍သာ။ ယခုလိုရန်ဖြစ်နေကြပါက ကျွန်ုပ် မအုပ်ချုပ်နိုင်သောကြောင့်ဟု ယူဆကြပေတော့မည်။

မအုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ညံ့ဖျင်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ဆုံးရှုံးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရပေတော့မည်"

ခိပ်ဖြူ ၏စကားကြောင့် **မဟာဒေဝီ**သည် ထသွားလေသည်။ **သမိန်မရူ**လည်း ထလိုက်သွား၏။ **ဗညားနွဲ့**ကလည်းထ၍ သွားမည်ပြု၏။ အမတ်ကြီး**ခိပ်ဖြူ**က **ဗညားနွဲ့**ကို ဖမ်းဆွဲကာတားထား၏။

နတ်ပွဲတွင် လူစဲသောအခါကျမှ **ဗညားနွဲ့**လက်ကိုဆွဲ၍ **ခိပ်ဖြူ**ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့၏။ လိုက်ပို့ရင်းလမ်းတွင် **ဗညားနွဲ့**ကိုသတိပေး၏။

" သမိန်မရူလူများ တံခါးနားတွင် ဓါးကိုင်၍ စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်လူများ တွေ့ခဲ့သည်။ သမိန်မရူ၏အကြံကို အရှင့်သားကြိုတင်သိထားသင့်သည်။ သို့မှသာ အရှင့်သားက သူ့ထက်ဦးအောင်ကြံနိုင်မည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ညံ့ဖျင်းစွာလုပ်ကြံမည်ကိုသာ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်သည်။ ဒုတ်ဒုတ်ချင်း ဒါးဒါးချင်း အကြမ်းဖက်လာပါက ဘာမျှစိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်အရှင့်သားဘက်က ရှိနေပါသည်။ မည်သို့မျှ သူတို့တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ "

မိုးလင်းသော် **ဗညားနွဲ့**သည် လက်ဆောင်နှင့်တကွ ဆင်ဖြူရှင်ထံတော်သို့ တက်၍ခြေတော်ကိုဦးခိုက်၏။ **မညီဂံဂေါင်**လည်း ဆင်ဖြူရှင်ထံတော်သို့ ရောက်လာ၏။ **မညီဂံဂေါင်**မော်၍ မဖူးဘဲမျက်နှာအောက်ချ၍နေ၏။ မျက်ရည်များလည်း တတွေတွေစီးကျနေ၏။ ဆင်ဖြူရှင်မြင်သွား၏။

" ဘယ့်အတွက်ကြောင့် ငိုနေပါသနည်း။ မညီဂံဂေါင်"

" မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးသည် ရွှေမောဓောဘုရားမှ ဓါတ်တော်မွေတော်အစစ်ကိုသာ ရှိခိုးလိုပါသည်။ ဓါတ်တော်မွေတော်အတုကြီးကို ရှိမခိုးလိုပါ "

" မောင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်တွင် မင်းကိုသာ ငါပို၍ချစ်သည်။ မင်း ငါ့စိတ်နှလုံး ပူပင်သောကရှိအောင် မပြောပါနှင့် "

အဓိပ္ပါယ်ရှိသောစကားများကို **ဆင်ဖြူရှင်**နှင့် **မညီဂံဂေါင်**သည်ပြောခဲ့၏။ ဆက်လက်၍ မပြောမဆိုသာတော့သဖြင့် **ဆင်ဖြူရှင်**ကိုဦးခိုက်၍ အဆောင်တော်မှဆင်းလာခဲ့၏။ ထို့နောက်သူအပိုင်စားရသော **ဒလ**သို့ပြန်သွားတော့၏။

ဆင်ဖြူရှင်နှင့်**မညီဂံဂေါင်**ပြောဆိုနေကြသည်ကို **မဟာဒေဝီ** ကြားသွား၏။ **သမိန်မရူ**ကို ရည်ရွယ်ပြောသည်ဟု **မဟာဒေဝီ** ထင်လိုက်၏။ သူတို့အကြံကို ဗညားနွဲ့သိနေနှင့်ပါက ညကအဖြစ်အပျက်နှင့်ပေါင်းစပ်ပြီး ပို၍စိတ်ဆိုးနေပေတော့မည်။ ဤသို့တွေးကာ အကြံအစည်မအောင်မြင်မီ ပိပိရိရိ ရှိစေရန်နှင့် **ဗညားနွဲ့**စိတ်ခုမနေစေရန်ကြံ၏။ **သမိန်မရူ**နှင့် တိုင်ပင်၏။

သမိန်မရူ၊ ဒလမည်သိရိနှင့် **မဟာဒေဝီ**တို့သည် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့သွားကြ၏။ ရွှေတစ်ဆယ်သားဖြင့် ခတ်ထားသော ရွှေဖလား၊ ပိတ်နှစ်အုပ်၊ ရွှေတန်ဆောင်တိုင်၊ ပန်းပေါက်ပေါက် တို့ကိုယူ

သွားကြ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် သားတော်လေး **မောလောကျွန်းထော**ကို ပွေ့ပိုက်ယုယနေစဉ် သူတို့လာနေသည်ကိုလှမ်းမြင်၏။ မင်းသား **ဗညားနွဲ့**နှင့် **ဒလမည်ဒေါ်**ကြိုနှုင့်ကြ၏။ ဆင်ဝင်သို့ **မဟာဒေဝီ**တို့ ရောက်ကြလျှင် **မောလောကျွန်းထော** ကို **ဒလမည်ဒေါ်**သို့ **ဗညားနွဲ့**လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် အရီးတော်ကို ရိုသေသမှုပြုရန်အတွက် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်လှမ်း၍ကြိုဆိုသမှုပြု၏။

ဗညားနွဲ့သည် အရီးတော်ကို ဂါရဝဖြင့်ကြိုဆိုပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဧည့်သည်များကိုခေါ်လာ၏။ **ဗညားနွဲ့**ကရှေ့ကသွား၏။ **မဟာဒေဝီ**တို့က နောက်ကလိုက်၏။ အိမ်ထဲတွင် ထိုင်မိကြသောအခါ **မဟာဒေဝီ**က ဗညားနွဲ့ကိုပြော၏။

" ယမန်နေ့ကသမိန်မရှူးမူးပြီးမောင့်အားခြေထောက်ဖြင့် ထိမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်တော့ရန်လာခြင်းဖြစ်သည်။"

" ယောက်ဖမူးသည့်အခါလည်း ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မူးသည့်အခါလည်း ရှိလိမ့်မည်။ အပြစ်ယူကြရန် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ပူဇော်ကန်တော့ခံရန် အကြောင်းမမြင်ပါ။ "

" ကန်တော့ခံပါမှ မောင့်ယောက်ဖနေသာပါလိမ့်မည်။ ကန်တော့မခံသော် မောင့်အမျက်မပြေဟု ယူဆပြီး၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ "

ဤသို့ **မဟာဒေဝီ**ပြောသောကြောင့် ကန်တော့ခံ၏။

ကန်တော့ရန် ယူလာသော လက်ဆောင်များကိုလည်း လက်ခံယူငင်၏။

" မောင် ကန်တော့ခံသည့်အတွက် အရီးတော်ဝမ်းသာပါသည်။ သမိန်မရှူလည်း စိတ်စနိုးစနောင့် မရှိနိုင်တော့ပါ "ဟု **မဟာဒေဝီ**ပြော၍ ပြန်ကြလေ၏။

မဟာဒေဝီတို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက် **ဗညားနွဲ့**နှင့် **မင်းကံ့ဓိ**တို့တိုင်ပင်ကြပြန်၏။

" ယခု ကျွန်ုပ်တို့နေရသည်မှာ ပရွက်တွင်းထဲမှာ ပရွက်ဆိပ်များနေကြသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အခွင့်အရေးရပါက ကျွန်ုပ်တို့ကို ချေမှုန်းပစ်မှာသေချာသည်။ "

ဤသို့ **မင်းညွှံ့ဓိ**ကသဘောရ၏။ **ဗညားနွဲ့**ကလည်းထိုနည်းငင်းပင်ထင်၏။ ထိုသို့ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြစဉ် **သမိန်မရှူ**ထံမှအခေါ် ရောက်လာပြန်၏။ **ပရာပန်ထောင်**မှာ သမင်ဖမ်းကစားကြရန်ဟူ၍။ မင်းသားက"ငါမအီမသာရှိနေသည်" ဟု အကြောင်းပြကာငြင်းလိုက်၏။

"သင်းအကြံတွေကို ငါမသိဘူးများ မှတ်နေသလားမသိ။ ငါ့ကိုလာခေါ်ရဲသေးသည်။ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်သည်ကို လာလုပ်နေပြန်ပြီ။ မဟုတ်တရုတ် လာလုပ်နေသေးသည်။"

ထိုသို့ **ဗညားနွဲ့**ပြောနေစဉ် **ဓိမ်ဖြဲ**၏ လူယုံတော်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ **ဓိမ်ဖြဲ**က လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

"မင်းသားကို သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် အရီးတော်မဟာဒေဝီက

သမိန်မရူကိုတိုက်တွန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် သမိန်မရူက မင်းသားကိုသတ်ရန်ကြံစည်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ထက်ဦးအောင် အရှင့်သားက ကြံစည်ပါ။ ကိုယ့်အကြံအစည် အောင်မြင်ရေးအတွက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပိပိရိရိ လုပ်စေချင်ပါသည်။"

လူယုံတော်သည် **ဗညားနွဲ့**ကို ဤသို့လျှောက်ကြားလေ၏။ ဒလစား **မညီဝံဝေါင်**ကလည်း **ဗညားနွဲ့**အား ဒဂုံသို့ခွါ၍ နေစေလိုသည်ဟုလျှောက်လာ၏။

မင်းကံစီနှင့် တိုင်ပင်ရပြန်၏။

"ငါဘယ်အရပ်သို့ပြောင်း၍ နေရသော် သင့်မည်နည်း"

"ရှေးမင်းတို့ စီရင်ထုံးစီရင်နည်းအတိုင်း ဂြိုဟ်တစ်ရာရှစ်ပါးကို ပူဇော်မည်။ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပူဇော်ရမည်။ ထို့နောက်မှ မြို့တံခါးစောင့်နတ်တို့ကို မေးတော်မူလော့"

မင်းကံစီ အကြံပေးချက်အတိုင်း ညချင်းပင်လုပ်ကြ၏။ **ဗညားနွဲ့၊ မင်းကံစီ**နှင့် **ဓောမွန်**တို့သုံးယောက်သည် အဓိဋ္ဌာန်ပြုဘုရားရှိခိုးကြ၏။ ထို့နောက် တံခါးအသီးသီးသို့သွား၍ တပေါင်နာ၏။

"ဘယ်အရပ်သို့သွား၍ နေရသော် သူတော်အကျိုးကိုဆောင်နိုင်မည်နည်း။ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ ပြစေသော် "

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းကံစီ**ကိုမေး၏။ **မင်းကံစီ**ဖြေပြ၏။

"သည်နိမိတ်၊ စနည်းတပေါင်များအလိုအရ ဒဂုံသို့အလျင်အမြန်သွားပါဟု နတ်တို့က နှိုးဆော်ပေသည်"

ဤသို့သောနည်းဖြင့် နိမိတ်တပေါင်စနည်းတို့ကို နတ်တို့က တိုက်ရိုက်ထင်ထင်ရှားရှား ညွှန်ကြားတိုက်တွန်းသောကြောင့်

သားသည် မိခင်တို့၏နှုတ်မှ သီကျူးဆိုမြည်ရသည်ကို ကြားကြရ၏။

ထို့နောက် "သည်အရေးအခင်းသည် ကြာရှည်အချိန်ဆွဲသင့်သည်မထင်"ဟု တိုင်ပင်ကြပြီး ဆင်ကဲ **ပမ္မလောက်**ကိုခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။

"အပြင်မှာထားသော ငွေ့ဆင်စီးရေ ဘယ်လောက်ရှိပါသနည်း"

"အရှင့်သား မေးတော်မူသည်မှာ မသင့်လျော်ပါ။ မဆိုင်သည်ကိုအရှင့်သား မမေးသင့်ပါ။"

ဗညားနွဲ့သည် **ပမ္မလောက်**ကို ဆုလာဘ်များစွာ ပေးတော်မူပြီးမှသူတို့၏ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်ကို ပြောပြလိုက်၏။ **ထိုအခါကျမှ ပမ္မလောက်** သဘောပေါက်သွား၏။

"ပန်နေ့ဉ်မှာ မှာတော်ပို့ဆင် ငါးစီးရှိပါသည်။ အဒရောင်ဆင်တစ်စီး၊ ပဇ္ဇယ်ထမန်တစ်စီး၊ အိလကိုက်ညတ်တစ်စီး၊ ဤဆင်ပေါက်သုံးစီးအပြင် ဆင်မနှစ်စီးလည်း ရှိပါသေးသည်။ အဒရောင်နှင့်ပဇ္ဇယ်ထမန် ဆင်နှစ်စီးကားပျိုလည်းပျိုမြစ်၏။ ငွေ့အားလည်းကောင်း၏။ ၎င်းဆင်နှစ်စီးကို ကျွန်ုပ်စီး၍တိုက်ရပါက ခြောက်တောင်ရှိသော ဆင်ကြီးများကိုငွေ့၏။ ဆင်ဦးစီးတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ဆွေမျိုးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်မျိုးဆင်ဦးစီးများကိုလည်း ကြိုတင်စည်းရုံးထားနိုင်ရန် ပေးကမ်းစရာများကို သနားတော်မူထားပါ။ ကျွန်ုပ်၏စကားကို လွန်ဆန်မည့်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ ဗပြောမှာလည်း မူဇမတ်တစ်စီး၊ ဒမြတဇွဲ ဆင်တစ်စီးရှိနေပါသည်။ အရှင့်သားထွက်တော်မူသောအခါ ဝင်၍ ခေါ်ရုံသာရှိပါသည်။ "

ပမ္မလောက်သည် **ဗညားနွဲ့**၏လူဖြစ်သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် **ပမ္မလောက်**အကြံပေးသည့်အတိုင်း ရွှေ ငွေပုဆိုး စသောပစ္စည်းများကို**ပမ္မလောက်**ကို ထပ်ပေးတော်မူ၏။

ဆင်ကဲပြန်သွားသောအခါ **ဗညားနွဲ့**သည် **ဇောမွန်၊ မင်းကံခိ**တို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြန်၏။

" ယခု ပဲခူးမြို့တွင် မှူးတော် မတ်တော်တို့ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိနေကြပါက ငါတို့အကြံကို သူတို့ သိလွယ်လိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့် မြို့ပေါ်မှာ စည်းရုံး၍ မဖြစ်သေး။ ကျေးလက်မှာရှိသော တောတွင်းသား လူစွမ်းကောင်းများကို ရနိုင်သရွေ့ ကြိုတင်ညှိထားချေ။ " ဟု **ဇောမွန်**ကို ခိုင်းလိုက်၏။

ဇောမွန်သည် ကျေးလက်သို့ဆင်း၍စည်းရုံး၏။ ကျေးလက်လူစွမ်းကောင်းများကို စုစည်းထားနိုင်ခဲ့၏။ **ဇောမွန်** ပဲခူးသို့ပြန်လာသောအခါ **မဟာဒေဝီ**တွေ့သွား၏။ **မဟာဒေဝီ**က **ဇောမွန်**ကို ရွှေငွေ လက်ဆောင်ပေး၍ "နင်ဘယ်သို့ သွားနေသနည်း" ဟုခေါ်မေး၏။

"ဝါကမေ့မှာ ရှိသော ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီးဆီသို့ သွားနေပါသည် "

"နင်သွားနေသည်မှာ မဟုတ်တရုတ်လုပ်ရန် အတွက်လား"

မဟာဒေဝီ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ဖြေခဲ့ပြီးနောက် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့သွား၏။ **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ရောက်လျှင် **မဟာဒေဝီ**ခေါ်မေး

ကြောင်း၊ နင်တို့ မဟုတ်တရုတ်လုပ်ဖို့ သွားနေတာလားဟုပြောလိုက်ကြောင်း မင်းသားကိုပြန်ပြောပြ၏။

" ငါတို့သည် ပန်းဘဲနှင့်တူသည်။ ပန်းဘဲလုပ်သူသည် မီးပူသည်ဟူ၍ မီးကိုရှောင်နေရချေမည်လော။ မင်းအခုသွားရောက်စီစဉ်ခဲ့သည်တို့မှာ ဘယ်သို့အခြေအနေရှိသနည်း "

"ပဲခူးကျေးလက်မှာရှိသော လယ်ပြင်သားခွန်အားရှိသူများကိုစည်းရုံးခဲ့ပါသည်။ လူ(၃၀)ရခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သောအခါ အရှင့်သား၏နှုတ်တော်မှ ' သူပုန်ထမိန့် ' ကိုကြားရပါမည်နည်းဟုမေးလိုက်ကြပါသည်။ "

ဇောမွန်က အခြေအနေကိုရှင်းပြ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် **မင်းကံခိ**ကို အကြံလှမ်းတောင်းလိုက်၏။

မင်းကံခိက "လဟာဇကျပ်အင်းသို့ သမင်ကစားရန်ခဏခဏသွားသင့်ပါသည်။ နောက်မှအမှတ်မထင် သမင်ကစားရန်သွားဟန်ဆောင်၍ တစ်ခါတည်း ထွက်ခွါသင့်ပါသည်"

မင်းကံခိ၏အကြံပေးချက်အတိုင်း **ဗညားနွဲ့**သဘောတူ၏။ **သမိန်မရူ**ကို အယုံသွင်းရန်လည်း ကြံ၏။

" ယောက်ဖ လဟာဇကျပ်အင်းသို့သွား၍ သမင်ကစားရအောင် " ဟု **သမိန်မရူ**ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။

သမိန်မရူက " ကျွန်ုပ်မသွားအားသေးပါ၊ သွားတော်မူပါ" ဟု မှာလိုက်၏။ "ယောက်ဖ မသွားချင်လျှင်နေပါ ။ ယောက်ဖကိုယ်စား၊ ယောက်ဖ၏လုလင်ပျိုများကို ထည့်လိုက်ပါ " ဟုပြောကာ **သမိန်မရူ**၏ ကျွန်ငါးယောက်ကို အပါခေါ်သွား၏။

လဟာဇကျပ်တွင် သမင်ကစားကြ၏။ ရခဲ့သောသမင်သားကို သမိန်မရှုနှင့် မဟာဒေဝီထံသို့ပို့ပေး၏။

လေးငါးရက်ကြာသောအခါ လူ(၃၀)ကို **ဗေမာမွန်**အားခေါ်ခိုင်းပြီးတွေ့ဆုံ၏။ အစီအစဉ်လုပ်ကြ၏။ ထိုရက်အတွင်း သမင်ကစားသွားသွားနေသည်ဟု သမိန်မရှုတို့ထင်ရအောင်၊ သမိန်မရှုကို သမင်ကစားသွားမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်အမြဲမပြတ် ခေါ်၏။ သူတို့ယုံအောင်တမင် သမင်ကစားထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် **မဟာဒေဝီ၊ သမိန်မရှု**တို့လည်း ယုံကြည်ကြလေ၏။ လူ(၃၀)ကိုလည်း **တရှုလှိုင်**မှာ **ဗေမာမွန်**နှင့်အတူ နေနှင့်စေ၏။

ဗညားနွဲ့သည် ၎င်းလူ(၃၀)ကိုခေါ်တွေ့ပြီး သစ္စာပေး၏။ ဆုလာဘ်လည်း ပေးသနားတော်မူ၏။ ၎င်းလူ(၃၀)တွင်တစ်ယောက်တစ်ယောက်၌ ငယ်သား (၁၅) ၊ (၂၀) ၊ (၂၂)၊ (၂၃) ယောက်စီ ရှိကြသောကြောင့် လူပေါင်း(၆၀၀)ကျော် ရနေပြီဖြစ်၏။ ၎င်းလူ(၆၀၀)ကို ကဆုန်လတွင်**တရှုလင်ကျောင်း**သို့ အားလုံးရောက်အောင်လာကြရန် ချိန်းဆိုလိုက်၏။ အားလုံးကိုသစ္စာတော် ပေး၍ အသီးသီးပြန်ကြရလေ၏။ မင်းသားလည်း မိမိအိမ်သို့ပြန်လာ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် **သမိန်မရှု**ထံသို့ လူယုံတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။

"သူ ယနေ့ သမင်သွားပစ်သည်။ ပင်ပန်းရုံသာရှိခဲ့သည်။ သမင်တစ်ကောင်မျှ မရခဲ့ "ဟုလူယုံအား လွှတ်၍အကြောင်းကြားလိုက်၏။ အမတ်ကြီး**ဧပိပြူ**ကလည်း **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ လျှို့ဝှက်အကြောင်းကြားလာ၏။

" သမိန်မရှုနှင့်မဟာဒေဝီသည် သမက်နှင့်ယောက္ခမဖြစ်ပါလျက်၊ ယခု ယောက္ခမနှင့်သမက် မဟုတ်ကြတော့။ ပါးချင်းအပ်၍ တီးတိုးစကားပြောနေကြသည်။ အရှင့်သားကိုလည်း ဖမ်း၍လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့်အရှင့်သားသိစေရန် လျှောက်ထားလိုက်ရပါသည်" ဟု လူယုံတစ်ယောက်ကိုစေလွှတ်၍ အကြောင်းကြားလာ၏။

ဧရှဲကနန်လူထွက်ကလည်း **ဗညားနွဲ့**ကိုခေါ်၍ လျှောက်ထား၏။

" ကျွန်ုပ်စိတ်အထင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ခရီးယာယီထွက်တော်မူသင့်ပါပြီ။ သည်မှာမနေသင့်တော့ပါ။ ထီးဖြူအစုတ်လည်းပေါ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားသိရပါသည်။"

ဤသို့ အကျိုးကိုလိုလားသူများက အကြံပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကဲ**ပမူလောက်**ကိုခေါ်၍ "နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ငါတို့ထွက်ကြမည် "ဟု အကြောင်းကြားလိုက်၏။

နှစ်ရက်ကြာ၍ ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်သို့ရောက်လျှင် **သမိန်မရှု**ထံသို့ "ကျက်တပေါ်တောခြေမှာ သမင်လိုက်မည်" ဟု အကြောင်းကြားကာ လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

"သမိန်မရှုက မကောင်းမှုကို ကျွန်ုပ်မပြုလုပ်တော့ပြီ။ မင်းသားသာ သမင်လိုက်တော်မူပါတော့" ဟု ပြန်၍မှာလိုက်၏။

မိုးလင်းသော် **ပမူလောက်**ကို " မိုးမချုပ်ခင်ဆင်ငါးစီးကို ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ရောက်အောင်ယူခဲ့" ဟုမှာလိုက်၏။

သမိန်မရှုသည် **ဗညားနွဲ့**ကိုမယုံ၊ တစ်နေ့နေ့တွင် ပြေးတော့

မည်ဟု ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူကျွန် **ဗောဓ**အား **ဗညားနွဲ့**တို့ကို သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်၏။

"ဗညားနွဲ့ ထွက်ပြေးသည်မှန်လျှင် မင်းအမြန်ပြန်လာပြီး အကြောင်းကြားလှည့်။ အကယ်၍ ဗညားနွဲ့တို့ မသွားဖြစ်ခဲ့လျှင် နင်ပြန်လာစရာမလို။ စောင့်၍ကြည့်နေ"

ဤသို့ **သမိန်မရူ**မှာလိုက်၏။ **ဗောဓ**သည် **ဗညားနွဲ့**တို့ကို သွားကြည့်၏။ **ဗညားနွဲ့**နှင့်လည်းတွေ့၏။ **ဗညားနွဲ့**ကို တွေ့သောအခါ နှုတ်မလုံ။ **ဗညားနွဲ့**ကိုလျှောက်၏။

" ကျွန်ုပ်ကို ယောက်ဖတော်သမိန်မရူက လာကြည့်ခိုင်း၍၊ အရှင်မင်းသားကို လာကြည့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သူဆီ ပြန်မလာပါက အရှင်မင်းသားမသွားသေးဟု သူယူဆမည်ဟု မှာလိုက်ပါသည်။"

" သည်ကဲ့သို့ဆိုလျှင် ငါတို့နှင့်မင်းတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ နောက်ပြီး မင်းနံမည်ကိုလည်း ပြောင်းလိုက်ပေါ့။ ငါ့ယောက်ဖတော် သမိန်မရူနံမည်ကို ခံယူပါတော့ "

ဗောဓနှင့် **ဗညားနွဲ့** သူလူကိုယ်ဖက်သား ဖြစ်သွားကြ၏။ **ဗောဓ**သည် **သမိန်မရူ**အမည်ကိုခံ၍ **ဗညားနွဲ့**တို့နှင့်အတူ ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။

သမိန်မရူသည် **ဗောဓ**ပြန်အလာကို စောင့်နေ၏။ **ဗောဓ** ရောက်လာခဲ့သောကြောင့် **ဗညားနွဲ့**တို့မသွားဖြစ်၍ စောင့်ကြည့်နေသေးသည်ဟု မှတ်ထင်နေ၏။

ချိန်းဆိုထားသော အချိန်၊ နေရာသို့ ဆင်ငါးစီးနှင့်အတူ

ဆင်ကဲ **ပမူလောက်** ရောက်လာသော် **ဗညားနွဲ့**သည် ရွှေမောဓော မြတ်စွာဘုရားကြီးကို ရှိခိုးဦးခိုက်၍ **အဒရောင်**ဆင်ကို စီးတော်မူ၏။ **ပမူလောက်**သည် **ပဥ္စယ်လမန်**ဆင်ကိုစီး၏။ **အသူရိယ**ကို **ဗောမွန်**စီး၏။ **အပါရု**၊ **အပါမိန်**ဆင်မနှစ်စီးကို အခြားအကြီးအကဲနှစ်ဦး စီးကြ၏။ **ဗကွဲပြော**ဆင်နှစ်စီးကိုလည်း **ဗောဇ္ဈတ်**သို့ ထွက်၍နေနိုင်ရန် မှာထား လိုက်၏။

ဗညားနွဲ့သည် ဒဂုံသို့ထွက်၍ မင်းဖြစ်ရန် ပညာရှိတို့နှင့်ကြံစည်ပုံ

သက္ကရာဇ်(၇၄၅)ခု၊ နယုန်လဆန်း(၃)ရက်နေ့ ပဲခူးမြို့ကထွက်၍ တောခြေသို့ သွားလေ၏။ **လဂွမ်းဘောင်** မှထွက်သွားကြလေ၏။ မြန်မာနာရီညဉ့်(၃)ချက်တီးမှ **မဟာဒေဝီ**နှင့် **သမိန်မရူ** တို့သည် ဗညားနွဲ့ထွက်သွားကြောင်း သိကြတော့၏။ တစ်ခဏတွင်ပင် ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့ **မဟာဒေဝီ**သွား၍ **ဗညားနွဲ့**ပြေးလေပြီ ဖြစ်ကြောင်းလျှောက်ထား၏။

" အဗသုန်ငယ် ငါ့ကိုပျက်စီးအောင်ပြုလုပ်မည်ကို ငါသိ၍ ငါ့နှမကို မပြောဘူးသလော"

ဤသို့ **ဆင်ဖြူရှင်**မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် **ဒလမည်ဒေါ်**ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ **ဒလမည်ဒေါ်**သည် **ဗောလောကျွန်းဘော**ကို ချီလျက် **ဆင်ဖြူရှင်**ထံသို့ တက်လာလေ၏။

" အဗသုန်ငယ် ပြေးလေသည်ကို ဘယ့်အတွက်ကြောင့်ညီး ငါ့ကိုလာရောက်လျှောက်ထားခြင်းမပြုသနည်း"

ဆင်ဖြူရှင်ကသမီးတော်ကို အပြစ်တင်၏။

" ယခု အရှင့်သားတော်သည် အကျွန်ုပ်အား မယားတစ်ယောက်ဟူ၍ မမှတ်ယူတော့ပါ။ အကျွန်ုပ်အား မချစ်မခင် မလေးမမြတ်ရှိနေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဤအကြောင်းကို ဖခမည်းတော်အား လာရောက်လျှောက်ထားချင်သော်လည်း ဖခမည်းတော်မကျန်းမာနေသည့်အတွက် အကျွန်ုပ်လာရောက်မလျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။"

ဒလမည်ဒေါ်သည် ဤသို့လျှောက်ထား၍ ပြန်သွားလေ၏။ **ဓိမ်ဖြူ**ကိုခေါ်စေပြန်၏။ **ဓိမ်ဖြူ**ရောက်သောအခါ **ဆင်ဖြူရှင်**မကျန်းမာ၍ထွက်မတွေ့ဘဲ **မဟာဒေဝီ**နှင့်သာတွေ့ရ၏။

" အမတ်ကြီးကိုခေါ်သည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်၊ ဗညားနွဲ့ ထွက်ပြေးလေသောကြောင့် အလျင်အမြန်လိုက်ဖမ်းရန် ခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ "

" ယခုကျွန်ုပ်လူများမှာ လယ်တောသို့ဝင်နေကြပါသည်။ ခေါ်တော်မူလျှင် (၄)ရက်(၅)ရက်ကြာမှ ရောက်လာနိုင်ပါသည်။ ဗညားနွဲ့တွင် အလုံးအရင်းနှင့်ရှိပေလိမ့်မည်။ သူသည် ဆင်ကောင်းမြင်းကောင်းနှင့် ချီတက်သွားလျှင် ယခု ဒဂုံသို့ ရောက်နှင့် ပေတော့မည်။ ဒဂုံသားတို့လည်း သူ့လူချည်း ဖြစ်နေပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့က အင်အားအနည်းအကျဉ်းဖြင့် လိုက်သွားပါက သူက ကြံပြီးတိုက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ခံရပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆင်ကောင်းမြင်းကောင်းများကို သူတစ်ဖန် ထပ်မံရရှိသွားနိုင်ပါသည်။

ထိုအခါကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကိုယ်လွတ်ထွက်ပြေးရန်ပင် အခက်ကြုံသွားနိုင်ပါသည်၊ ဤသို့ ကြုံတွေ့ရလျှင်ကျွန်ုပ်တို့ပါ မင်းသားကသိမ်းပိုက်သွားပေတော့မည်။ ဆင်ကောင်း မြင်းကောင်းများနှင့် တကွကျွန်ုပ်တို့ပါ သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားပါက သူ့ကို အင်အားပိုမိုတောင့်တင်းအောင် ပံ့ပိုးပေးဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလေးအနက် စဉ်းစားသင့်ပါသည်။ "

" အမတ်ကြီးစကားသည် မှန်လှပေသည်။ အိုလိုငယ်သား၊ အမွန်ငယ်သားတို့သည် လူသူစုရုံးနေကြသည်မှာ ကြာလှပြီငါ ရိပ်မိနေသည်မှာလည်း ကြာလှပြီ။ ထို့ကြောင့်ငါသည်ဗညားနွဲ့ကိုမယုံကြည်။"

မဟာဒေဝီနှင့် **ခိမ်ဖြူ**တို့ သဘောတူညီမှုရသွားသည့်အတွက် **ဗညားနွဲ့**ကို လိုက်မဖမ်းဖြစ်ကြတော့ချေ။ အမတ်ကြီး **ခိမ်ဖြူ**က ဤသို့လျှောက်ထားရခြင်းမှာ မင်းသားတွင် အကြံအစည် မပြည့်စုံသေးဟုယူဆသည့်အတွက် မင်းသား၏ အကျိုးကိုလိုလားသောကြောင့်အရင်စလိုမလိုက်စေလို၍ အချိန်ဖင့်နှေးသွားအောင် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်းသား**ဗညားနွဲ့**သည် မိုးလင်းသော်**ဇဒွဲရွာ**သို့ ရောက်၍ **မောညတ်**တွင်နံနက်စာစား၏။ **ဓောမင်းကံကြီး**သို့ ရောက်သောအခါသူ့လူ(၃၀)ကို ဤသို့မှာထား၏။

"ဒဂုံသို့ရောက်လျှင် မြို့သားနှင့်တကွ မဟာဒေဝီ၏လူရှိသမျှကိုငါခေါ်မည်။ မဟာဒေဝီ၏လူ(၁၈)ယောက် ငါ့ရှေ့သို့ရောက်လာလျှင် မုံဖုံဟုငါဆိုလျှင်နေကြဦး။ မတ်ဇတ်ဟု ငါဆိုမှထ၍ ခုတ်ကြပေတော့"

ဤသို့ အချိန်းအချက်ပြုထားကြ၏။ **ဗညားနွဲ့**တို့သည် မြန်မာနာရီ ညသုံးချက်တီးလောက်တွင် ဒဂုံသို့ရောက်ကြလေ၏။

ဒဂုံသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်မျိုး ၃၀တို့သည် မိုးလက်နက်နှင့်တကွ **ဗညားနွဲ့**ရှေ့တော်တွင်နေကြရ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည်ဒဂုံမြို့သားများနှင့် **မဟာဒေဝီ**၏ လူတို့ကိုခေါ်လိုက်၏။

"အထက်အညာအရပ်ဒေသက စစ်ရောက်လာသည်။ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်နေပြီဟု ကြားရသောကြောင့် မြို့ပြကျုံးမြောင်း မကောင်းသမျှကိုပြင်ရမည်။ ဆင်၊ မြင်းတို့လည်းဖြည့်တင်း၍နေနှင့်ဟု ငါ့ကိုဆင်ဖြူရှင်က စေခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ ဒဂုံသို့ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ အရေးတော်ပေါ်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် မင်းတို့ကိုခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ "

လူမစုံသေးသဖြင့် ဤသို့ ပဏာမစကားအစချီထား၏။ **မဟာဒေဝီ**၏လူ(၁၈)ယောက်အနက် (၁၇)ယောက်သာရောက်သေးသည်။ သဘော်များကို အကောက်ခွန်ကောက်ရသူ **မင်းဒေသည်** မရောက်လာသေး။ ဗညားနွဲ့လူ(၃၀)တို့သည် **ဗညားနွဲ့**ကိုအာရုံမပြတ်စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ **မတ်ဇတ်**သံကိုနားစွင့်နေကြ၏။ လူမစုံသေးသဖြင့် မင်းသားသည် အရိပ်အခြေမပြပဲ ထား၏။

မင်းဒေသည်ဝင်လာလေပြီ။ ပုဆိုးအကောင်းစားကိုဝတ်ထား၏။ အမြိတ်များအကျအနချကာ ဝတ်ထား၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်းမွှေးကြိုင်နေ၏။ မွှေးကြိုင်သောအကျော်၊ ကရမက်တို့လိမ်းထားသည့်အတွက် ဤမျှ မွှေးကြိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

မင်းဒေသည်ရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် **ဗညားနွဲ့**ထံမှ

မတ်ဇတ်ဟူသော အသံနက်ကြီးကိုကြားလိုက်ရ၏။ အသင့်ဖြစ်နေသောလူ(၃၀)သည်(၁၈)ယောက်ကို ထခုတ်တော့၏။(၁၇)ယောက်သေ၏။ **မင်းဒေသည်**ကို သမိန်မရူ(**ဧဟဗ**) ထခုတ်၏။

ငါးချက်တိတိခုတ်မိ၏။ သွေးမထွက်၊ ရှယ်ုမျှမရှု **မင်းဒေသည်** ထွက်ပြေး၏။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ပြေးပြန်၏။ ပုဆိုးအမြိတ်စကြီးသည် ခေါင်မိုးကအခြင်တွင် ငြိနေပြန်၏။ ပုဆိုးစမသိမ်းနိုင်မီ ဆွဲချကြ၏။ အောက်သို့ရောက်သော် **မန္ဒ**က ဒါးနှင့်ရိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ **မင်းဒေသည်** သေတော့၏။

ထိုအခါကျမှ ဒဂုံမြို့သူမြို့သား ရဟန်းရှင်လူ အလုံးစုံတို့သည်**ဗညားနွဲ့**ပဲခူးကိုပုန်ကန်ခြားနားလာကြောင်းကို သိကြတော့၏။

ဗညားနွဲ့က ဒဂုံသူဒဂုံသားတို့ကို "မင်းတို့သည်ငါနှင့်တညီတညွတ်တည်းရှိကြမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ပဲခူးနှင့်တညီတညွတ်တည်း ရှိကြမည်လော " ဟုမေး၏။

" ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်တော်မျိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အရှင့်သား၏ ခြေတော်ရင်းတွင် တညီတညွတ်တည်းရှိနေကြပါပြီ။ "ဟု အားလုံးက လျှောက်ကြ၏။

ခုတ်ဇာဘိတ် ညီ **မနဲ**နှင့်**မသူဇိ**တို့ကမူ " အရှင့်သားကမနိုင်ချေသော် ကျွန်ုပ်တို့သူငါ အားလုံးပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်ချေပြီလော "ဟုဆို၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို **ဗညားနွဲ့**က သတ်ပစ်လိုက်၏။

ဗညားနွဲ့ဒေါသ အမျက်အနည်းငယ် ပြေငြိမ်းလာသောအခါကျမှ **မပိုင်သရာ**နှင့်**သုခမိန်အိတသုန်**တို့က " သေသူတို့သည်

သူတို့ကံကြမ္မာအလျှောက် သေကြပြီးပါပြီ။ ကျန်ရစ်သူတို့ကအလောင်းများကိုသိမ်းယူ၍ မီးသဂြိုဟ်လိုကသဂြိုဟ်ပါစေ" ဟုတောင်းပန်၏။ မင်းသားက ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါကျမှ အလောင်းမျာ်းကိုယူ၍ မီးသဂြိုဟ်ကြရတော့၏။

သေသူ (၂၀)၏ ပစ္စည်းပစ္စယ ရွှေငွေအားလုံးကို လယ်တွင်းသား(၃၀)တို့အား **ဗညားနွဲ့**ကပေးတော်မူ၏။

မသံဇော ကဗညားနွဲ့ကိုရွှေနှစ်ပိဿာဆက်၏။

" အဘယ့်ကြောင့် မင်းကငါကို ရွှေနှစ်ပိဿာပေးဆက်ရသနည်း "ဟု ဗညားနွဲ့က မေး၏။

" အကျွန်ုပ်ရွှေနှစ်ပိဿာကို ပဏ္ဏာမအနေဖြင့်အမြန်ဆက်ထားရပါသည်။ အရှင့်သားအလိုတော်ပြည့်လျှင် ဝန်မြို့ကိုခွင့်ပန်၍ စားလိုပါသည်။" ဟု **မသံဇော**ကလျှောက်၏။

မင်းသားက "စားစေရမည်" ဟုမိန့်တော်မူ၏။

မသံဇောက "အရှင့်သား အမိန့်တော်မြတ်ကို ကျွန်ုပ်ဦးထိပ်မှာတင်၍ မှတ်သားထားပါသည် " ဟု လျှောက်၍ ဦးခိုက်၏။

ဒဂုံမြို့စောင့်တပ်သားများက **ဗညားနွဲ့**အား "ယခု အရှင့်သားနေတော်မူသောအိမ်သည် မဟာဒေဝီလူ(၂၀)ကို သတ်ခဲ့သော အိမ်ဖြစ်သည့်အပြင် သွေးညှီနံ့များလည်း နံစော်နေပါသည်။ ဤအိမ်တွင် အရှင့်သားမနေစေချင်ပါ။ အိမ်သစ်ဆောက်၍ နေတော်မူပါ " ဟုလျှောက်ထားကြ၏။

" မောင်မင်းတို့၊ ငါတို့၏ သားမယားသည် မိန်းမတို့ဓမ္မတာရာသီပေါ်သောအခါ ကိုယ်လက်မသန့်ဟူ၍ စွန့်ပစ်သွားမည်လော။ မစွန့်ပစ်ကြပါ။ ထိုသဘောအတိုင်း ငါယူဆသည်။"

ဗညားနွဲ့သည် ထိုသို့ မိန့်တော်မူ၍လူ(၂၀)၏ သွေးများကိုလည်း ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်း မပြုလုပ်စေရပေ။ သွေးများကိုမြင်ကြသူတို့ ကြောက်ရွံ့စေလိုသောကြောင့်ဟု အကြောင်းပြ၏။ မြို့ပြကျုံးမြောင်း မကောင်းသမျှကိုလည်း ပြုပြင်စေ၏။

ထိုသို့ဒဂုံတွင်နေခိုက် သူကောင်းသား(၅)ယောက်သည် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ခိုလှုံလာကြ၏။

“ မင်းတို့(၅)ယောက် ငါ့ထံသို့လှုံလာကြသည်။ မင်းတို့အချင်းချင်း တညီတညွတ်ကည်း ရှိကြ၏လော။ ငါနှင့်လည်း တစိတ်တဝမ်းတည်း ရှိကြမည်လော ”

“ကျွန်ုပ်တို့သည် နွားတစ်ကောင်ကိုသတ်၍ သွေးကိုသစ္စာရေအမှတ်ပြုကာ သစ္စာဆိုခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးတညီတညွတ်တည်း ရှိကြပါသည်။ အရှင့်သား၏သစ္စာတော်ကိုဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်ပါမည်။”

ဗညားနွဲ့၏အမေးကို **မင်းရန်**ကဖြေ၏။

၎င်းတို့ ငါးယောက်အမည်များမှာ(၁)**မင်းရန်** (၂)**မင်းဣဒေဝစ်** (၃)**ပမာဒ** (၄)**ပန်ပဲဓော** (၅)**မပျဉ်**တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းသစ္စာရေသောက်ခဲ့သောရွာကို **မင်းရန်ဒလောန္တားဓားဓား**ဟု တွင်၏။ မြန်မာပြန်သော် **မင်းရန်နွားဓား**ဟု ယခုတိုင်တွင်၏။ ၎င်းသူကောင်းသား(၅)ယောက်ကို ဆုပေးတော်မူ၏။

“မင်းတို့ ပဲခူးမြို့သို့ သွားရမည်။ ငါ့ကျွန်ရင်းတို့ကို ပဲခူးသို့စေလွှတ်ပါက မဟာဒေဝီတို့ သိသွားလိမ့်မည်။ မင်းတို့ သွားခြင်းဖြင့် သူတို့ငါ့လူမှန်း မင်းတို့ကိုမသိနိုင်။ ထို့ကြောင့် မင်းတို့သွားရမည်။ သူတို့၏အကြံအစည်၊ လုပ်ကိုင်စီစဉ်နေပုံ၊ စကားစမည်ဟူသရွေ့ကိုမှတ်ပြီး ငါသိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ ”

ဗညားနွဲ့သည် သူကောင်းသား ၅ယောက်ကို အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် အိမ်တော်အတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် **မင်းဏံမီ**ကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်ပြန်၏။

“ယခုအချိန်တွင် ငါ့နောင်တော်ဒလမြို့စား မညီဂံဂေါင်ထံသို့ စာပို့ရသော် သင့်မည်လော။”

“ သင့်လှပါသည် ”

မင်းဏံမီ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း **မသင်**ကိုခေါ်၍စာစီခိုင်း၏။ **မင်းဏံမီ**ကဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ခြင်းပြု၏။ ၎င်းစာမှာအောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“ညီတော်ဗညားနွဲ့ကြားသိစေပါသည် နောင်တော်ဒလမင်း။ ပဲခူးတွင် ကျွန်ုပ်နေရသည်မှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းလှပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်အရှိတော် မဟာဒေဝီနှင့် သမိန်မရူတို့သည် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိနေကြပါသည်။ ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင်သည် အလွန်မကျန်းမမာဖြစ်နေပါသည်။ ခမည်းတော်နတ်ရွာလားသော် ကျွန်ုပ်နှင့်ဗောခုံမှိုင်းကိုသတ်၍ သမိန်မရူကိုထီးနန်းအပ်နှင်းမည် ဟုမဟာဒေဝီကြံရွယ်ထားပါသည်။ တစ်ကြိမ်ကချောင်းဖျားမှာ သကြန်ပွဲတော်ကျင်းပပါသည်။ သကြန်ထမင်းစားကြသောအခါ သမိန်မရူသည် သရက်သီးကိုစားပြီးနောက် သရက်စေ့နှင့် မဟာဒေဝီကိုပစ်သည်။ နောင်တော်ဒလမင်း မြင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုပင်ပြောခဲ့ပါသေးသည်။ တစ်ခါကလည်း မိုးဒလသည်တွင် ညောင်ရေသွန်းပွဲ ကျင်းပပါသည်။ ထိုပွဲတွင်

ကွမ်းယာတွင် ကွမ်းသီးစိမ်းအသားများကို ဖယ်၍ ထုံးချည်းသက်သက်ဖြင့် ခြသေ့်ခံသော ရွှေကွမ်းခွက်တွင်ထည့်ပြီး မဟာဒေဝီက သမိန်မရူကိုပေးသည်။

သမိန်မရူကွမ်းစား၍ ထုံးပေါက်သည်ကို မဟာဒေဝီကြည့်ပြီးပြုံးနေသည်။ ဤအဖြစ်ပျက်ကို နှမတော်ဒလမည်သီရိလည်း မြင်သည်။ ဒလမည်ဒေါလည်းမြင်သည်။ နောင်တော်လည်းမြင်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်းမြင်သည်။ ငါတို့ညီနောင်ရှေ့တွင် ရှိကြပါလျက် ငါတို့ကိုမညှာတာ မထောက်ထားပါ။ အရှက်မဲ့ကြလွန်းပါသည်။ ယောကျာ်းမနှင့်သားမက် ဤကဲ့သို့ပြုသင့်ပါသလော။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်မှချမ်းသာရာရပါစေတော့ ဟူသောသဘောဖြင့် ဒဂုံသို့ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသက်မသေသေးပါက ချစ်စွာသောနောင်တော်ကို ဖူးတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် ဒဂုံသို့ထွက်လာခြင်းအကြောင်းကို နောင်တော်အားကြားသိစေလို၍ ယခုလိုစာရေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည် နောင်တော်ဘုရား ”

အထက်ပါစာနှင့်အတူ ပေးဖွယ်ကမ်းဖွယ်ပဏ္ဏာ လက်ဆောင်များကို ဒလမင်း **မညီဝံဝေါင်** ထံသို့ပို့လိုက်၏။

မညီဝံဝေါင် **ဗညားနွဲ့**စာကိုရသော် လက်ရုံးတန်း၍ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ကြားလိုက်၏။

“ ဗညားနွဲ့သည် မင်းဧကရာဇ်သားတော် ပီလှပါပေသည်။ ညီတော်နှင့်ငါသည် သွေးကိုသစ္စာရေပြု၍ သောက်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ လောက်ဖျားနှင့်အရီးတော်မဟာဒေဝီ တို့သည် တစိတ်တဝမ်းတည်း ရှိကြသည်။ အရီးတော်ကလောက်ဖျားကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ မြို့ပြတို့ကိုလည်းပြုပြင်နေကြသည်။

အမတ်ကြီးဇိမ်ဖြူမူကား ဗညားနွဲ့နှင့်တညီတညွတ်တည်း ရှိသည်ကို ငါသိပါသည် ”

ဗညားနွဲ့စေလွှတ်လိုက်သူသည် **မညီဝံဝေါင်**၏ စကားကို မှတ်၍ပြန်လာပြီး **ဗညားနွဲ့**အား ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ **ဗညားနွဲ့**က **မင်းဏံမီ**အားအလုံးစုံ ပြန်ပြောပြ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့သခင် အလိုဆန္ဒပြည့်ဝပေပြီ။ ကြောင့်ကြတော်မူရမည့်အကြောင်းမရှိတော့ပြီ” ဟု **မင်းဏံမီ**က လျှောက်၏။

ဗညားနွဲ့နှင့် **မင်းဏံမီ**တို့သည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်လျက် မြို့ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်၏။ မခိုင်သောပြ၊ လက်ရန်းတို့ကိုပြင်စေ၏။

“ မဟာဒေဝီ၏ခြံ၊ အထိန်းတော် မိုးအဲလော၏ခြံတို့တွင်ရှိသော ဟင်းရွက်တစ်ညွန့်၊ ချဉ်ပေါင်တစ်ရိုးမျှ မချိုးမဖျက်စေရ” ဤသို့ **ဗညားနွဲ့** အမိန့်ထုတ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့၊ မပိုင်သရာ၊ မင်းဏံမီ** တို့သည်လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပြန်၏။ **ကျိုက်အသုတ်**ဘုရားသို့ရောက်သော် **မပိုင်သရာ၊ မင်းဏံမီ**တို့ကို **ဗညားနွဲ့**တိုင်ပင်၏။

“ အဘယ်နေရာတွင် တိုင်ပင်ပွဲရုံး တဲဆောက်ရသော်သင့်မည်နည်း ”

“ ပါရမီဘုရားနှင့် အသုတ်ဘုရားအကြားတွင် ဆောက်သင့်ပါသည်။ အသုတ်ဘုရားဟူသည်ကား သောကြာနံ၊ အရှင့်သားသည်လည်း သောကြာသား၊ အသုတ်ဘုရားတွင် တြိကိန်းရသည်။ ပါရမီဘုရားဟူသည်ကား ပါရမီဖြည့်စွမ်းနိုင်သည်။ ၎င်းဘုရားနှစ်ဆူကြားတွင် တိုင်ပင်ပွဲရုံး ဆောက်ပါက အလိုပြည့်ပါလိမ့်မည်”

မဂိုင်ဆရာနှင့်မင်းကံစီ အကြံပေးသည့်အတိုင်းဆောက်စေ၏။ တိုင်ပင်ပွဲရုံးဆောက်ရန် **မမွေကာလည်**ကို ဝန်မင်းခန့်ပြီး **မမွေကာလည်**နှင့်တိုင်ပင်၍ဆောက်၏။ **မမွေကာလည်**ကိုလည်း **သမိန်မရို**ဟူသော အမည်ကိုပေးတော်မူ၏။

ဗညားနွဲ့သည် အခြားအမှုထမ်းများကို နေရာချထား၍ **ဗညားနွဲ့**ထံ အဝင်အထွက်ကို စစ်ဆေးရန်တာဝန်ကို **မောကာနဲ**အား ချထား၏။ ကျေးရွာကင်းများကို တာဝန်ယူရသူမှာ **မင်းရဲဒေါက သောက်**တို့ ငါးယောက်ဖြစ်၏။

ဆင်ကဲ**ပမ္မလောက်**ကလည်း သူ့ဆင်များ၏ အခြေအနေကို တင်ပြလာ၏။

" ကျွန်ုပ်တို့ဆင်များသည် မြို့တွင်းမှာပင် အစာကျွေး၍ မွေးထားသောကြောင့် အားအင်တိုးခြင်းမရှိနိုင်ပါ။ မြောက်ခွင် တောတွင်လွှတ်ထားပြီး မွေးမြူပါက အားအင်တိုးပါလိမ့်မည်။"

"ဤသို့ တောမှာလွှတ်ပြီးမွေးခဲ့လျှင် ငါစီးတော်မူသော ဆင်သည် ဝေ့မည်လော "

" မှန်လှပါအရှင်၊ အရှင့်ဆင်တော်သည် ခြောက်တောင်ရှိသော၊မုန်ယိုနေသော ဆင်ကြီးကိုပင် ရှေ့ဝံ့ပါလိမ့်မည် "

ဗညားနွဲ့သည်**ပမ္မလောက်**၏ စကားကိုကြားရသော် အလွန်အားတက်ကာ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်တော်မူ၏။

မမွေကာလည်ဦးစီး၍ ဆောက်သောတိုင်ပင်ပွဲရုံး အဆောက်အအုံသည်လည်း ပြီးစီးသွားပေပြီ။ **ဗညားနွဲ့**သည်တိုင်ပင်ပွဲရုံးသို့

ပထမဆုံး စတက်သောနေ့၌သုခမိန်**အိဗ္ဗာသုန်**က တနင်္လာနံပန်းခုနစ်ပွင့်ကိုဆက်သည်။ မင်းကံစီ မြင်လျှင်ပြုံး၏။

" အဘယ်သို့သော အလားအလာကိုမြင်၍ ပြုံးပါသလဲ အစ်ကို "

ကျွန်ုပ်တို့သခင်အရှင့်သားသည် ယနေ့တိုင်ပင်ပွဲရုံးသို့တက်သည်။ သုခမိန် **အိဗ္ဗာသုန်**က အရှင့်အားတနင်္လာနံ ပန်းခုနစ်ပွင့်ကိုဆက်သည်။ သုခမိန်သည် ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား တရားဟောသောသူဖြစ်သည်။ နိမိတ်ကောက်သော် ပဲခူးကိုတရားသဖြင့်ရတော်မူမည်ဟု ယူဆ၍ ကျွန်ုပ်ပြုံးရပါသည်။

"အစ်ကိုမြင်သည်မှာ အဓိပ္ပါယ်မှန်လှ၏ "

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းကံစီ**နှင့်စကားပြောပြီးနောက် **မသံဧက**ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ **မသံဧက**ကို ရယ်စရာပြောလိုက်၏။

"မသံဧက မင်းတော့ရွှေနှစ်ပိဿာ ဆုံးရှာပြီထင်၏။"

"အကျွန်ုပ်ရွှေနှစ်ပိဿာနှင့်ရင်း၍ ဝန်မြို့ကိုစားမည်ကြံရွယ်ပါသည်။ ဝန်မြို့မှာနေပြီး၊ မုတ္တမမြို့ကိုပါ စားလိုပါသေးသည်"

"ဟံသာဝတီကို အလိုတော်ပြည့်လျှင် မင်း ဝန်မြို့ကိုစားရပါစေမည်။ မုတ္တမမြို့ပါ ငါ့လက်အောက်ရောက်ခဲ့လျှင် မုတ္တမမြို့ကိုပါ မင်း စားရပါစေမည်။"

"ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သောအရှင့်စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထားပါသည်။ မင်းဧကရာဇ်တို့၏ စကားသည် ဧကဝစနာ၊ တစ်ခွန်းတည်းသောစကားသာ၊ ဒွေဝစနာ နှစ်မျိုးမဖြစ်ပါ။ အရှင်ဘုရားမိန့်တော်မူသော တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို အကျွန်ုပ်၏ ဦးထိပ်မှာ အမြဲရွက်ထားပါပြီဘုရား "

မသံဂဏသည် ပြောပြောဆိုဆိုထကတော့၏။ ဤသို့ကရင်းခုန်ရင်း "ဝန်မြို့ကိုပေးလျှင် ဝန်မြို့ကိုစားမည်။ မုတ္တမမြို့ကိုထပ်ပေးလျှင် ဝန်မြို့မှာနေပြီး မုတ္တမမြို့မှ အခွန်အကောက်များကိုနှစ်ပုံထပ်စားအုံးမည်။ အမှုးအမတ်များ မှတ်ထားကြပါကုန်" ဟုမှုးမတ်များကို သက်သေတည်လိုက်သေး၏။

မသံဂဏနှင့်**ဗညားနွဲ့**တို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများသဖွယ်ကြည်စယ် ကြည်နူးနေကြတော့၏။

ဗညားနွဲ့သည် အစစစိတ်ချရအောင် စီစဉ်စေပြန်၏။ ညဘက်တွင်လည်း မြို့ကိုထွက်ကြည့်တော်မူ၏။ အမှုထမ်းများကိုပြလက်ရန်းပေါ်တွင် သတိမပြတ်စောင့်ကြပ် ကြရန် ညတိုင်းပြစောင့်များကို လိုက်၍ စစ်ဆေးသူကစစ်ဆေးရန် အမိန့်ထုတ်တော်မူ၏။ ဒဂုံရောက်မှ ခိုဝင်လာသောလူ(၅၀၀)ကိုလည်း "မင်းတို့အနိုင်အထက်လုယက်စားသောက်ခြင်း မပြုကြနှင့်။ မဟာဒေဝီတိုက်ကိုသွားပြီးပုဆိုးအဝတ်အထည်(၅၀၀)ကိုယူကြ၊ ၎င်းတို့ကိုဝတ်ကြ။ မသံကေဆက်သည့် ရွှေနှစ်ပိဿာလည်းရှိသည်။ ၎င်းရွှေတို့ကိုထုခွဲပြီး သုံးစွဲနှင့်ကြ" ဟုဆုအဖြစ်ပေးတော်မူ၏။ **ဗောကန်**ကိုလည်း**ရေကင်း** စောင့်စေ၏။

နံနက်မိုးသောက်လျှင် **ဗညားနွဲ့**သည် ရွှေတိဂုံဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ဘုရားဝတ်ပြုရန်တက်တော်မူ၏။ ဘုရားစောင်းတန်းတွင်ဈေးရောင်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ ၎င်းအမျိုးသမီးကို စကားသွားပြော၏။ နံမည်၊ အခြေအနေကိုမေး၏။

"ကျွန်တော်မနာမည်မှာ **မွေ့မနိုတ်**ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးလေး **မပည်**၏ ဇနီးဖြစ်ပါသည်"

ဤသို့**မွေ့မနိုတ်**က**ဗညားနွဲ့**ကိုဖြေ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည်**မွေ့မနိုတ်**ကိုစူးစိုက်ကြည့်၏။ ခေါင်းဆုံးခြေဖျားကြည့်၏။ အသားအရေကိုစိုပြေတင့်တယ်ခြင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပြေပြစ်ချောမောခြင်းတို့ကြောင့် **ဗညားနွဲ့**သည် **မွေ့မနိုတ်**ကို ငေးမောနေမိ၏။

မွေ့မနိုတ်သည် အိမ်သို့ရောက်သော် **မပည်**ကိုပြန်ပြောပြ၏။ **မပည်**သည် ကြက်သီးမွေးညင်းထသွား၏။

"ငါ့မယားကို မေးပုံမြန်းပုံကြည့်ရသည်မှာ အခြေအနေသိပ်မဟန်၊ **မွေ့မနိုတ်**ကိုကြိုက်နေ၍၊ ဤသို့မေးဟန်တူ၏။ ငါ့မယားကိုသူယူပါက ငါ့ကိုပါ သတ်ပစ်တော့မည်။ ငါသည်မှာ ဆက်နေ၍မဖြစ်တော့၊ ပြေးမှ"

ဤသို့အကြံပေါ်ကာ ဒဂုံတွင်မနေရဲတော့ဘဲ၊ ပဲခူးသို့ထွက်ပြေးတော့၏။ **မဟာဒေဝီ**ကို ဦးခိုက်၏။

"အဗသုန်ငယ်(ဗညားနွဲ့) ပဲခူးကထွက်ပြေးသည်။ ဒဂုံသို့ရောက်နေသည်၊ သူဘယ်လိုပြုကျင့်နေထိုင်နေသနည်း"

"အရှင့်တူတော် ဒဂုံရောက်လျှင် အရှင်၏ ကျွန်တော်မျိုးအကြီးအကဲ(၂၀)ကို သတ်ပစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့ပစ္စည်း ရွှေငွေတို့ကိုလည်း သိမ်း၍ သူ့လူ(၃၀)တို့အား ဝေငှပေးပါသည်။ နောက်ထပ်လူ(၅၀၀)ခိုဝင်လာပြန်ပါသည်။ ၎င်းလူ(၅၀၀)ကို သခင့်တိုက်တော်မှ အဝတ်အစားတို့ကိုယူ၍ ပေးပြန်ပါသည်။ **မမွေ့ကလည်**ကိုလည်းဝန်ခန့်၍ **မမွေ့မဂို**ဟူသောအမည်ကိုပေးပါသည်။ **မသံဂဏ**

ကလည်း ရွှေနှစ်ပိဿာဆက်၍ ဝန်မြို့ကိုစားလိုသည်ဟုခွင့်ပန်သည်။ ဤမျှမက မုတ္တမမြို့ကိုရပါက မုတ္တမမြို့ကိုပါထပ်စားလိုသည်ဟူ ဗညားနွဲ့ကို လျှောက်နေပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်မယားမွေ့မမိတ်ကိုလည်း ယူမည်ဟုကြံပြီး မေးမြန်းနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်အသက်သေမည်ကို ကြောက်၍ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်အောင်ပြေးခဲ့ရပါသည်သခင်"

မပည့်ငယ် စကားကိုကြားလျှင် **မဟာဒေဝီ**သည်ဆင်ဖြူရှင်ထံသို့သွား၍ ငိုပြီးလျှောက်ထား၏။

"ယခု အဗသုန်ငယ်(ဗညားနွဲ့)သည် ကျွန်ုပ်၏လူကောင်း(၂၀)ကိုသတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တိုက်က ရွှေငွေ ပုဆိုးတို့ကိုလည်းယူသုံးနေပါသည်။ စာရေး မပြည့်ငယ် ပြေးလာပြီး ပြောသည့်အတွက် သိရပါသည်"

"ငါနေထိုင်မကောင်းသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါ့ကိုမထေမဲ့မြင်ပြုသည်"

ဆင်ဖြူရှင်သည် ဝမ်းနည်းစကားပြောကြား၏။ ထို့နောက် **ဒလမည်ဒေါ**ကို ခေါ်တော်မူ၍မေး၏။

"အဗသုန်ငယ် (ဗညားနွဲ့)မင်းဖြစ်လျှင် မပည့်ငယ်မယားမွေ့မနိတ်ကို မိဖုရားမြှောက်မည်ဟုပြောနေသည်။ ညည်းစိတ်တွင်မည်သို့ခံစားနေရသနည်း"

"သူကိုယ်သူ ယောကျ်ားကောင်းဟု ယူဆနေပါသည်။ မောင်းမတစ်ထောင် ပြည့်အောင်ယူလေမလားမသိပါ။ ကျွန်ုပ်မူကား သူ့ကိုသဘောမကျ၍ ဒဂုံသို့ထွက်သွားသောအခါကပင်မလိုက်ဘဲ နေခဲ့ပါသည်"

"ငါနေထိုင် မကောင်းသေး။ ငါ့နှမနှင့်သမိန်မရူကသာ အမှုးအမတ်များကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်ပြီး၊ ကောင်းမည်ထင်သလို စီစဉ်ကြစေလိုသည်။"

ဆင်ဖြူရှင်၏ အမိန့်တော်မြွက်အတိုင်း**မဟာဒေဝီ**နှင့်**သမိန်မရူ**သည် မှူးမတ်များကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်၏။

မှူးမတ်အားလုံးက "အမတ်ကြီး ဇိမ်ဖြူသာ ဆင်ဖြူရှင်ကိုယ်စားဖြစ်ပါတော့သည်။ ဆင်ဖြူရှင်နှမတော်၏စကား၊ အမတ်ကြီးဇိမ်ဖြူ၏စကားတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့မှူးမတ်များ မလွန်ကြပါ။ တသွေမတိမ်းလိုက်နာကြပါမည်။"

ဤသို့ မှူးမတ်များက **မဟာဒေဝီ**ကိုလျှောက်ထားကြ၏။ **မဟာဒေဝီ**က **ဇိမ်ဖြူ**ကိုကြည့်ကာမေးသည်။

"အမတ်ကြီး ဇိမ်ဖြူမည်သို့ လုပ်လျှင် ကောင်းမည်ထင်သနည်း"

"ယခုမိုးကျခဲ့ပြီ၊ လူသူစုရုံးပါက လယ်ချောင်းအလုပ်အကိုင်ပျက်ပေတော့မည်။ ဗညားနွဲ့ကိုလိုက်မတိုက်သင့်သေးဟုယူဆပါသည်။ သူ့ကိုအနုနည်းဖြင့် စည်းရုံးသင့်သည်ထင်ပါသည်။ ပထမဦးစွာ ပညာရှိအမတ်များကို သူ့ထံစေလွှတ်ပြီးခေါ်ယူသင့်ပါသည်။ ရန်သူဖြစ်သောဗညားနွဲ့သည် တစ်ခြားကရန်သူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သခင် ဆင်ဖြူရှင်၏သား အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကိုသတိပြုသင့်ပါသည်။ အပြင်းအထန် စစ်မက်နှံတက် တိုက်ခိုက်ပါက ဗညားနွဲ့သည်ကြောက်အားလွန်ပြီး အခြားပြည်ရွာသို့ ထွက်ပြေးသွားနိုင်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့နောင်တကြီးစွာ ရကြပါလိမ့်မည်။ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်ခေါ်

ကြည့်စေလိုပါသည်။ မလာသောအခါကျမှ မိုးလေကင်းစင်သော မိုးစဲလေသာ အခါတွင် မြောင်းမြမြို့စား လောက်ဖျား၊ မုတ္တမြို့စား ဖြတ်တဗတို့ကို ခေါ်၍ ဗညားနွဲ့ကို ဖမ်းယူသင့်ပါသည်။ လောက်ဖျားနှင့်ဖြတ်တဗတို့က ရေကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့်သခင့် သမက်တော် သမိန်မရူတို့က ဆင် မြင်းအလုံးအရင်းနှင့် ကြည်းကြောင်းချီတက် တိုက်ခိုက်သင့်ပါသည်။ ဒဂုံမြို့သည် အုတ်မြို့နှံ ဖြင့်တည်ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ သစ်တပ်ဖြင့်သာတည် ဆောက်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုခံနိုင်မည်လော"

ဓိပ်ဖြက မှူးမတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ဤသို့အကွက်ကျကျ လျှောက်ထားလိုက်သည်။ အမတ်ကြီး**ဓိပ်ဖြ**သည် **ဗညားနွဲ့**အကျိုး ကိုလိုလားသူဖြစ်သည်။ ဤသို့လျှောက်ထားခြင်းမှာ **ဗညားနွဲ့**ကြံနိုင် ဖန်နိုင်အောင် အချိန်ဆွဲနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော်အားလုံးက မရိပ်မိကြ။

အမှူးအမတ်များကလည်း "အမတ်ကြီးစကားသည် အလွန်မှန်သည်" ဟုပြောကြ၏။ **သမိန်မရူ**ကလည်း "ကောင်း သည်"ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဘုရင့်နှမတော်အ လူလွှတ်ပြီး ဆုံးမစကားနှင့် ခေါ်ခိုင်းပါဦး" ဟု အကြံပေးကြသည် ဘယ်သူနှင့် သင့်သနည်း" ဟုကြံကြသည်။ "သမိန်တိသကု နှင့် သင့်တော်ဆုံး"ဟု **မဟာဒေဝီ**က ပြောသည်။

"ကျွန်ုပ်သည် နန်းစဉ်ကျွန်ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင့်အ တော်နှင့်စပ်ဆိုင်သော အမှုတော်ဖြစ်သည့်အတွက် စေလွှတ်တော် မူပါကသွားမည် "ဟု **မဟာဒေဝီ**ကို လျှောက်ထားလိုက်၏။

"အရှီးတော်မဟာဒေဝီ မှာတော်မူလိုက်သည်။ ဆင်ဖြူရှင် သားတော်ဗညားနွဲ့၊ မင်းသည်လယ်ပြင်သား သုံးကျိတ်နှင့် နွား ကျောင်းရှင်သူငယ်(မင်းကံစီ)၏စကားကိုယုံပြီး၊ အရှေးကဲ့သို့ပြုမူခဲ့ သည်။ ယခုလည်း မင်းဘခမည်းတော် ဆင်ဖြူရှင်သက်သာတော် မူပြီ။ မင်းဒဂုံသို့ထွက်ပြေးသွားသည်မှာ မှန်သလားဟု ငါ့ကို မေးတော်မူသည်။ မြို့ပြပျက်စီးနေသည်ကို ပြုပြင်ရန်နှမတော် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ငါကလိမ်ပြီးလျှောက်ထားရသည်။ တူ တို့အကျိုးလိုလားသည့်အတွက် ယခုလိုပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ငါ့စကားကိုယုံတော်မမူ၊ အရှေ့ဘက်သုံးဆယ့်နှစ်မြို့ (မုတ္တမ၃၂မြို့) သားများနှင့်မြောင်းမြစား လောက်ဖျားတို့ကိုခေါ်၍ တိုက်ခိုင်းမည်၊ ခဲ့ခူးသားတို့ကိုလည်း အလုံးအရင်းနှင့် မင်းကိုတိုက်ခိုင်းမည် ဟု မိန့်တော်မူနေသည်။ အမျက်တော်လည်းထွက်လှပါပြီ။ ငါက ကျွန်ုပ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ ထွက်မပြေးစေရပါဟု လျှောက်ထား သောအခါကျမှ အမျက်တော်ပြေသွားသည်။ ဟံသာဝတီကိုအုပ်စိုး ထိုက်သူဟူ၍ မင်းအပြင်အခြားသူရှိသေးသလော။ မင်း၏သား ဘောလောကျန်းတော လည်းနေမကောင်းပါ။ မင်းဇနီးဒလမည် ဒေါလည်းဖျားနေသည်။ ၄-ရက်၊ ၅-ရက်ရှိနေပြီ။ ထမင်းဟင်း သည်းမစားပါ။ အမြန်ပြန်လာပါမှ သင့်လျော်ပါမည်။ သမိန် တိသကုမ္ဗာကို ငါအခေါ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။"

သမိန်တိသကုမ္ဗာသည် ဤစာကိုယူ၍ ဒဂုံသို့သွား၏။ လူ (၁၅)ယောက်ဆင်မတစ်စီးဖြင့်သွားကြ၏။ **ဗညားနွဲ့**၏လူများစောင့် သောကင်းသို့ရောက်လျှင် ကင်းစောင့်တို့က **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ **သမိန် တိသကုမ္ဗာ**ရောက်လာကြောင်း သွားရောက်လျှောက်ထားကြ၏။

" လူသူ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှပါလာသနည်း "

" ဆင်မတစ်စီးနှင့်လူ (၁၅) ယောက်သာပါလာပါသည်"

" မြို့တွင်းသို့ခေါ်လာခဲ့စေ "

ကင်းစောင့်တို့သည် ဗညားနွဲ့၏အမိန့်တော်မြတ်ကိုပန်ဆင်၍ ကင်းသို့ပြန်သွားကြ၏။ **သမိန်တီသကုမ္မာ**ကို မြို့တွင်းသို့ပို့ကြ၏။ ပဲခူးသားလူ (၁၅) ယောက်သည်စကားအလွန်များကြသည့်အတွက် "အသံမထွက်စေနှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လိုက်ခဲ့ကြဟု ကင်းစောင့်တို့က ပြောဆိုကွပ်ကဲလာ၏။ နံနက်မိုးသောက်သော် ဒဂုံမြို့တွင်းသို့ရောက်လာကြတော့၏။

" မင်းတံစီ၊ ပဲခူးကလာသူများကို အဘယ်နေရာတွင်အတွေ့ခံရသော်သင့်တော်မည်နည်း။"

"တိုင်ပင်ပွဲရုံးတွင် အတွေ့ခံပါက သင့်တော်ပါသည်အရှင်"

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းတံစီ**နှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် **သမိန်တီသကုမ္မာ**တို့ကိုတိုင်ပင်ပွဲရုံးသို့ခေါ်လာစေ၏။ တိုင်ပင်ပွဲရုံးတွင်အတွေ့ခံ၏။

သမိန်တီသကုမ္မာသည် "အရှင်သခင်အားဦးခိုက်ပါ၏" ဟုနှုတ်ခွန်းဆက်ပြီးလျှင် မဟာဒေဝီပေးလိုက်သော စာကိုဆက်၏။ မင်းသားသည် တစ်ပါးသူကိုအဖတ်မခိုင်းဘဲ စာကိုကိုယ်တိုင်ယူ၍ဖတ်တော်မူသည်။

မယားနှင့်သား နေမကောင်းသည့်အကြောင်း ရေးထားသောစာသားသို့ ရောက်သောအခါ **ဗညားနွဲ့**မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ၏။

" ငါတို့ ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လိုသည့်အတွက် ယသော်ဓယာမိဖုရားနှင့် သားတော်ရာဟုလာကို ရွှေနန်းတော်တံခါးဝက ရပ်၍သာ ကြည့်တော်မူသည်။ အတွင်းသို့ ဝင်တော်မမူပါ။ ထို့နောက် တဏ္ဍကြိက မြင်းကိုစီး၍ ငဆန်နှင့်အတူ တောထွက်တော်မူသည်။ တောဓိပင်ရင်းသို့ရဟန်းအဖြစ်နှင့်ရောက်တော်မူလျှင် မာရ်စစ်ရောက်လာသည်။ ရှေးကပြုကျင့်ဖြည့်ဆည်းခဲ့သော ပါရမီတော်တို့ကို အောက်မေ့သတိရကာ နေတော်မူသောကြောင့် မာရ်စစ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ နောက် ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက တမန်တော်(၉)ခေါက်စေလွှတ်၍ ပင့်သော်လည်းလာတော်မမူ။ ဆယ်ခေါက်မြောက်ဖြစ်သော ကာဠုဒါယီအမတ် သွားရောက်ပင့်မှ ကြွလာတော်မူသည်မဟုတ်လော "

မင်းသားငိုသည်ကိုမြင်သောအခါ **သမိန်တီသကုမ္မာ**က ဤသို့လျှောက်ထား၏။ **သမိန်တီသကုမ္မာ**သည် **မဟာဒေဝီ** က စေလွှတ်၍လာရသည့် **မဟာဒေဝီ**၏ တမန်တော် ဖြစ်သော်လည်း မင်းသား**ဗညားနွဲ့**၏ တမန်ဖြစ်နေပေပြီ။ မင်းသား၏အကျိုးကိုရှေ့ရှုသော ပုံဝတ္ထုစကားတို့ကို လျှောက်ထား၏။

ဗညားနွဲ့သည် အလွန်အားတက်သွား၏။ ဝမ်းနည်းနေရာမှ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွား၏။

" သမိန်တီသကုမ္မာသည် ငါ့ကိုယ်စားဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အဘယ်သို့သော အလုံးအရင်းအင်အားရှိ၍ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင်ကို ပုန်ကန်သောင်းကျန်းဝံ့ပါမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်တို သေကြောင်းကြံလေသောကြောင့်သာ ကျွန်ုပ် အသက်လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကြံဆ၍ ဒဂုံသို့လာခဲ့ရပါသည်။ ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင်နှင့် ကျေးဇူးရှင်အရီးတော်မဟာဒေဝီတို့ အမျက်တော်မထားကြပါရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား လျှောက်ထားပေးပါ"

" ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သည့် အရှင်ဗညားနွဲ့အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ကျွန်ုပ်ကို မစစောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အိုမင်းပြီဖြစ်သည့်အတွက် သွားပင်ကျိုးနေပါပြီ။ ဝန်မြို့ကကျောက်ကို ကျွန်ုပ်မဝါးနိုင်တော့ပါ။ မုတ္တမမြို့က မြေခဲနူးနူးညံ့ညံ့လေးကို ဝါးလိုပါသည်။"

သမိန်ဏီသကုမ္ဘာ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ဗညားနွဲ့ကြား သောအခါ **ဗညားနွဲ့**သည်**မသံဓေ**ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ **မသံဓေ**ကလည်း မင်းသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အကြည့်ချင်းဆုံနေကြ၏။ ထို့နောက် **မသံဓေ**က အဓိပ္ပါယ်ဖြင့်ပြုံးလိုက်၏။

ဗညားနွဲ့သည် **သမိန်ဏီသကုမ္ဘာ**ကို လက်ဆောင်အများ အပြား ပေးလိုက်ရန်စီစဉ်၏။

"ပေးတော်မူသော လက်ဆောင်များကို ကျွန်ုပ်မယူဝံ့ပါ မယူသင့်ပါ။ အရှင့်သား ခြေတော်ရင်းတွင်လည်း ကြာရှည်မနေ သင့်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်အား အစောင့်တင် များချထားသော နေရာလွန်ရုံသာ လိုက်ပို့ခိုင်းစေလိုပါသည်"

သမိန်ဏီသကုမ္ဘာသည်**ဗညားနွဲ့**ကို တောင်းပန်၏။ **ဗညားနွဲ့**က သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်ပို့ပေးစေ၏။ ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သော် မင်းသား မှာလိုက်သည့်အတိုင်း **မဟာဒေဝီ**ကို လျှောက်၏။

"အခုလျှောက်ထားချက်သည် မှန်ပါ၏လော"

"ဒဂုံမြို့တွင် ဗညားနွဲ့စီစဉ်နေထိုင်ပုံကို မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ရှိပါသည်။ ပုန်ကန်ခြားနားမည့် ဟန်ပန်ကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။ မင်းအမှုထမ်းများနှင့် မင်းသား၏အမှုထမ်းများ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြပါသည်။ သူ့လူများ ထိခိုက်နစ်နာမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည် ထင်ပါသည်။ မင်းသားပြောသော စကားသည် မှန်သည် မှားသည် ကျွန်ုပ်မသိနိုင်ပါ။"

"သားနှင့်မယား နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု ငါ့စာထဲ တွင် ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ဤသည်ကို သူဘယ်လိုပြန်ပြောပါသနည်း"

"ပေးတော်မူလိုက်သည့်စာကို မင်းသားကိုယ်တိုင်ပင် ဖတ်ပါသည်။ မယားနှင့်သားနေမကောင်းဟူသော စာသားသို့ရောက် သောအခါ ဗညားနွဲ့ငိုနေပါသည်။ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည် တသွင်သွင်စီးကျနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရပါသည်။"

မဟာဒေဝီသည်**သမိန်ဏီသကုမ္ဘာ**ကို ဆုပေးသနားတော် မူကာ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဒဂုံတွင် မင်းသား**ဗညားနွဲ့**သည် **မွေ့မနိုက်**ကိုဆင့် ခေါ်တော်မူ၏။ **မပညို**မရှိတော့သည့်အတွက် မယားအဖြစ် သိမ်း ပိုက်လိုက်၏။

မင်းရုံဒေါ၊ မရပါ၊ မဏော၊ မပျည်၊ မင်းဒေဝစ်၊ ၎င်းတို့(၅) ယောက်ကို ခေါ်တော်မူပြန်၏။

"ငါ့ကျွန်တော်ရင်းတို့ကို ပဲခူးသို့စေတော်မူသော် ပဲခူးသား

တို့ကငါ၏ ကျွန်တော်ရင်းတွေမှန်း သိသွားကြလိမ့်မည်။ မင်းတို့တို့မူကား ငါ့ကျွန်တော်များအဖြစ် မသိကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့သို့သွား၍ သတင်းနားထောင်ခဲ့ချေ။ မင်းတို့သွားသည့်အခါမင်းတို့စောင့်သောကင်းများမှာ မင်းတို့ကိုယ်စား လူစားထားခဲ့ကြစေ၊ လူစားစောင့်သူတိုင်းကိုလည်း သတိမပြတ်ထားရန် မှာထားခဲ့စေ၊ ပဲခူးသို့ရောက်လျှင် မြို့တံခါး(၄)မျက်နှာလုံးမှာ ကလေးသူငယ်တို့စကားကို မြဲမြဲစွဲစွဲမှတ်သား၍ ပြန်ခဲ့"

ဗညားနွဲ့သည်**မင်းရဲဒေါ**တို့(၅)ယောက်ကို ဆုလာဘ်လည်း ပေးသနားတော်မူ၏။ **မင်းရဲဒေါ**တို့လည်း ဝန်ခံဂတိပြုကြ၏။ သစ္စာရေသောက်ကြရ၏။ ထို့နောက် **ပဲခူး**သို့သွားကြ၏။

ပဲခူးသို့ ရောက်ကြလျှင် သူတို့နှင့် ခင်မင်ရာခင်မင်ရာအိမ်များတွင်တည်းခိုကြ၏။ ညအခါကျမှ **မောဓရုတ်တံခါး**နှင့်**မလွှယ်ပေါက်တံခါး**သို့ သွား၍နားထောင်ကြ၏။ ကလေးသူငယ်တို့ သီဆိုနေကြ၏။

ငါးယောက်သား လေးမျက်နှာမှာ နားထောင်၍ကြားသမျှကို မှတ်သားပြီးပြန်ခဲ့ကြ၏။ **ဗညားနွဲ့**ကို အပြည့်အစုံပြန်ပြောပြ၏။ **ဗညားနွဲ့**က **မပိုင်သရာ**နှင့် **မင်းကံခိ** တို့ကို မေးတော်မူ၏။ **မင်းကံခိ**က အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြ၏။

"အစဆုံးကြားရသော သီချင်း၏အဓိပ္ပါယ်မှာ တို့သခင်သည် ဒဂုံမှာနေတော်မူသည်။ ဒဂုံမြို့မှာနေခြင်းသည်ဘုရင်ဖြစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုသူငယ်တို့ကို နတ်တို့ နှိုးဆော်၍ ယခုလိုသီဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။" အိုးငယ်ထမင်း၊ ရွှေလင်ပန်းတွင်ထည့်ပေးလျှင်း "ဆို

သောစကားအနက် အိုးငယ်ထမင်းဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သခင်ဗညားနွဲ့ကို ဆိုလိုသည်။ မွန်ဘာသာထောထောဟူသည် စနေနံ၊ ဟံသာဝတီကိုဆိုလိုသည်။ "အုံးနှင့်မွေ့ရာ၊ အသင့်ခင်း၊ ခွေးပေါင်ကျိုးကို မင်းမျိုးခြေဆေး၊ ရွှေဖလားနှင့်ရေကိုပေး" ဟူသောစကားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပဲခူးရောက်လွယ်ရတော့မည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သခင် မင်းသားကို မဟာဒေဝီခွေးကဲ့သို့ ပြုကျင့်သည်ဟုဆိုလိုပါသည်။ " အုံးမွေ့ရာ ခင်းနှင့်၍ ခြေကိုရွှေဖလားနှင့် ရေထည့်ဆေး" ဟူသောအဓိပ္ပါယ်သည် "ခြေတော်ကို စင်စွာဆေး၍တင့်တယ်စွာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြီးလျှင် ဟံသာဝတီကို ခံစားတော်မူရမည်'ဟု ဆိုလိုပါသည်။

" ဆံတော်မွေ့ရှင်၊ သခင်တောင်ထိပ်၊ ရောင်ခြည်ရိပ်"ဆိုသည်မှာ ယခုဆံတော်ရှင်စေတီအပါးတွင် ကျွန်ုပ်သခင် ဗညားနွဲ့နေခြင်း " ကိုဆိုလိုပါသည်

"ဘအရီးချစ်"ဆိုသည် သမိန်မရှုအား အရီးတော်ချစ်သည်ကို ဆိုလိုပါသည်။ မတွဲတွောင်လက်တွင် အမျက်မြင်သည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်လက်ထဲတွင် သမိန်မရှုသေမည် ဟုဆိုလိုပါသည်။ မတွဲတွောင်၏အဓိပ္ပါယ်ကို မြန်မာမှုပြုသော် သောကြာဟုဆိုလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သခင်သည်လည်း သောကြာသားဖြစ်သည်။ သောကြာသားလက်တွင် သမိန်မရှုသေရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ မွန်ပြည်၌မင်္ဂလာရှိသော အောင်မျိုးဟူသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့သခင်ပင် ဖြစ်သည် "

တံခါးလေးပေါက်မှ သီချင်းလေးမျိုးကို**မင်းကံခိ** အဓိပ္ပါယ်ကျနအောင်ဖြေ၏။

ဗညားနွဲ့ကျေနပ် နှစ်သက်နေရတော့၏။ ကျွန်တော်မျိုးငါး ယောက်ကိုဆုလာဘ်ပေးတော်မူ၏။ မြို့ပြ ကျုံးမြောင်းများကိုလည်း ကောင်းအောင် လုပ်ဆောင်တော်မူ၏။ သူရဲကောင်းများကိုလည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တော်မူ၏။

ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ **ဖောညီ**ရောက်လာ၏။ **မဟာဒေဝီ**က **ဖောညီ**ကို ကြာပွင့်တစ်ထောင် ပေးခိုင်းလိုက်၍လာပို့ရခြင်းဖြစ်၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် ကြာပွင့်ကိုဦးထိပ်ထက်တွင်တင်၍ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပြီး လုလင်တစ်ယောက်ကို ရွှေဒဂုံမြတ်စွာဘုရားမှာ သွား၍လှူခိုင်းလိုက်၏။

ရွှေဒဂုံစေတီတော်ရင်ပြင်တွင် သုခမိန်**အိဏသုန်**တရားဟောနေ၏။ **အိဏသုန်**သည် **ဗညားနွဲ့**ကစေလွှတ်လိုက်သော လုလင်ကိုမြင်လျှင် "သည်ပန်းကို ဗညားနွဲ့ ဘယ်ကရသနည်း"ဟုမေး၏။ လုလင်က ပဲခူးမြို့ကပို့လာသည် ဟုဖြေ၏။

" ကြာသည် တနင်္လာနံ၊ ပဲခူးမြို့သည်လည်း တနင်္လာနံ၊ ပဲခူးမြို့က လာပို့ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ပဲခူးမြို့ကို အုပ်စိုးလှည့်ပေတော့ဟူသော သဘောရသည်။"

သုခမိန်**အိဏသုန်**၏စကားကို လုလင်မှတ်၍ **ဗညားနွဲ့**အားပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ **ဗညားနွဲ့**ဝမ်းသာ၍ ပန်းဆက်လာသော **ဖောညီ**ကို ဆုတော်လာဘ်တော် ပေးသနားတော်မူလိုက်၏။

"ငါ့အထိန်းတော် မိုးအဲလောကိုလည်း ငါ့ဆီလာစေချင်ပါသည်" ဟုမှာလိုက်သေး၏။

ဖောညီသည်**ဗညားနွဲ့** မှာစကားကိုမှတ်၍ ပဲခူးသို့ပြန်သွားလေ၏။ ညဦး၌ **ဗညားနွဲ့**သည် သုခမိန်**အိဏသုန်**ကိုခေါ်၍မေး၏။

" သုခမိန်နိမိတ်ဖတ်သည်မှာ မှန်ပါ၏လော"

"ကျွန်ုပ်ဖတ်သော နိမိတ်သည် မှန်ပါလိမ့်မည်။ ပဲခူးမြို့ ရွှေမောဓောတွင် မွေ့တော်ဓာတ်တော်များရှိပါလျက် မပူဇော်၊ ဒဂုံမြို့မှာရှိသော ဒဂုံဆံတော်ရှင်သည် တန်ခိုးကြီးသောမွေ့တော်အစစ်ဖြစ်သည်ဟု ပူဇော်လာသည်။ ကြာပန်းသည် တနင်္လာနံ၊ ပဲခူးမြို့သည်လည်းတနင်္လာနံ၊ ထို့ကြောင့်ပဲခူးမြို့ကို နှင်းအပ်လာသည်ဟု ယူဆပါသည်။ ကြာပန်းကို မွန်ဘာသာဖြင့် **ဗကောင်သွာ**ဟုခေါ်သည်။ မြန်မာဘာသာပြန်သော် **လွယ်ကာရသည်ပန်း**ဟု အဓိပ္ပါယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မပင်မပန်းဘဲလွယ်လွယ်ကူကူ ပဲခူးမြို့ကိုရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်နိမိတ်ဖတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဖတ်သော နိမိတ်သည် မှန်ရပေလိမ့်မည်"

သုခမိန်၏ စကားကိုကြားရသောအခါ **ဗညားနွဲ့**ဝမ်းသာပြီး **အိဏသုန်**ကိုအချိန်၁၀ိသားရှိသော ရွှေဖလားတစ်လုံး၊ ပိတ်ကောင်းသုံးအုပ် ပူဇော်ကန်တော့၏။

"ယခုသည်လောက်သာ ယူထားပါဦး၊ ကျွန်ုပ်အလိုတော်ပြည့်လျှင်မြေဆယ်ကြိုး၊ ကြေးမွက်တစ်ရာရသောကျေးရွာကို အပိုင်စားပေးပါမည်။ ကွမ်းသီးလည်းတစ်နှစ်လျှင် (၁၅)ထုပ်ပေးပါဦးမည်" ဟုဗညားနွဲ့ မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအချိန်၌ ဒဂုံတွင် မြို့သူမြို့သားတို့ တေးသုံးပုဒ်ကို သီဆိုကြ၏။

၁။ "အရိုးတော်ဘ၊ အရိုးတော်ဘ၊ ခေါ်ဝေါ်လှ၏၊မွေးဖမလာ၊ ပန်ကြာလှစင်၊ လှေပြည့်တင်၍၊ ဆံရှင်မာတ်ကို၊ ရည်မှတ်မွေးဖခင်"

၂။ "အရိုးတော်ဘ၊ အရိုးတော်ဘ၊ ခေါ်ပါလှလျက်၊ မွေ့ဖ မပြန်လာ၊ ငါသာယောက်ျား၊ သားမယားကို၊ ပစ်ထားနတ်တု၊ ကိုလိုပြု"

၃။ "အရိုးတော်ဘ၊ အရိုးတော်ဘ၊ ခေါ်များစွ၊ မွေးဖမတက် လာ၊ လင်းလွန်းပင်ရင်း၊ သားချင်းနှစ်ပါး၊ ကုန်သည်အားကို၊ ဘုရား သခင်၊ ဆံရှင်အပ်သည်"

ဗညားနွဲ့က **မင်းကံစီ**အား မေး၏။

"သီချင်းအဓိပ္ပါယ်ကား ဘယ်သို့ဆိုလိုပါသနည်း"

"သီချင်း၏အဓိပ္ပါယ်သည် ဖြောင့်စင်းပါ၏။ လင်းလွန်း ပင်ရှိသည့် ရှေးက ဇေယျသေဋ္ဌပြည်ခေါ်သော ဤဒဂုံပြည်တွင် တဖုဿ၊ ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်နှစ်ယောက်က သိင်္ဂုတ္တရကုန်း တောင်ထိပ်တွင် ဆံတော်ကိုဌာပနာ၏။ မွန်ဘာသာဖြင့် **ခတ်သောက်** ဟုခေါ်သည်။ **ခတ်သောက်**သည် သောကြာနံ၊ ကျွန်ုပ်တို့သခင်သည် လည်း သောကြာသား၊ ထို့ကြောင့် အဓိပ္ပါယ်ဖြောင့်စင်းပါသည်။

ဤသို့ **မင်းကံစီ**နှင့် **ဗညားနွဲ့**အမေးအဖြေလုပ်သော အချိန်၌ ပဲခူးမြို့တွင် **မဟာဒေဝီ**က**ဒလမည်ဒေါ**ကို ခေါ်၍မေး၏။

"**အဗသုန်ငယ်**(ဗညားနွဲ့) ဒဂုံပြေးကာနီး၌ စနည်းနာ၍ စနည်းကိုကြားသောအခါကျမှ ပြေးသည်ဟု ငါကြားရသည်၊ မှန် ၏လော"

"တူတော်မောင်သည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို မလေးမမြတ်

မချစ်မခင်နေသည်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မသိပါ"

မဟာဒေဝီသည်**ဒလမည်ဒေါ** ကိုမေးမရသောအခါ **ငဒေါကုန်း** ကိုခေါ်၍ မေးပြန်၏။ **ငဒေါကုန်း**က အမှန်အတိုင်းမပြောဘဲနေ၏။ **ငဒေါကုန်း**ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီး ရိုက်နှက်မေးသော အခါကျမှအမှန် အတိုင်းအစစ်ခံ၏။

"စနည်းနာမည်ဟု ဗညားနွဲ့၊ မင်းကံစီ၊ ဗောမွန်တို့ သုံးယောက်သွားကြပါသည်။ စနည်းနာကြပါသည်။ တံခါး(၆) ပေါက်လုံးကပင် 'ကောင်းသည်' ဟုပြောကြသံကြားမိပါသည်။ စကားသွားစကားလာအပြည့်အစုံကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။"

"ဘယ်သူ၊ ဘယ်ပညာရှိများ ဗညားနွဲ့ထံ ဝင်ကြသနည်း၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသနည်း၊ ညှိနှိုင်းကြသနည်း၊ နေ့ရောညပါဝင် ထွက်သူများကို သိလိုပါသည်။"

"ဇရွဲကနုန်လူထွက် တစ်ယောက် အမြဲမပြတ်ဝင်ထွက်နေ ကြပါသည်။"

ငဒေါကုန်း၏ ထွက်ချက်အရ **ဇရွဲကနုန်လူထွက်**ကို ဖမ်းလိုက် ၏။ သမိန်မရူထံတွင် သံခြေကျင်းခတ်ထားလိုက်၏။ **ဗညားနွဲ့**လည်း နိမိတ်ယူပြီးမှ ပြေးသည်ဟု **မဟာဒေဝီ**ကြားသော် သူလည်းနိမိတ်ယူ ရန်စီစဉ်၏။ **မြွေအောက်၊ မြွေရွှေ၊ မြွေကတိန်၊ မြွေပျည်**၊တို့လေးယောက် ကိုခေါ်၍ မြို့တံခါးစေ့အောင် စနည်းနာခိုင်း၏။

"အဗသုန်ငယ်ပြေးသည်ကို ဖမ်းခိုင်းမည်။ သူ့ကိုဖမ်းမိနိုင် မမိနိုင်၊ ရမည်မရမည်ကို နတ်တို့ ထင်ရှားအောင်ပြစေသော်" ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ စနည်းနာခိုင်းလိုက်၏။

မောတရုတ်တံခါး၊ ဒငေါကုန်တံခါး မှစ၍ တံခါး(၅)ပေါက်လုံးတွင် စနည်းနာကြ၏။ စနည်းနာ၍မရချေ။ ခြောက်ခုမြောက်တံခါး (ဗုတုန်တံခါး)သို့ရောက်သော် အချိန်အတော်ကြာအောင်စောင့်၍ စနည်းနာရ၏။ အချိန်အတော်ကြာအောင် နေတော့မှ **စမြဲကနုန်ကျောင်းတွင်**နေသည့် ပေါကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော **ကာလဝီ** အမည်ရှိ ရဟန်းတစ်ပါးကရွတ်ဆိုနေ၏။

"ငါ့ကိုတရားမတတ်ဟု လူအများကပြောကြသည်။ ယခုငါတရားဟောမည်။ ငါ့တရားကိုနာကြကုန်လော့" ဟု ရွတ်ဆိုနေ၏။ စနည်းနာသူတို့ သေသေချာချာစိုက်၍ နားထောင်နေ၏။

"ပုတ္တောပုတ္တာ၊ ဂါထာပြ၍၊ ဆိုးစွအဖြစ်၊ အရိုးစစ်၊ အပြစ်ဆိုများ၊ ပြေးခဲ့သွားမှ၊ မယ်ဖွားသမီး၊ အထီးကျန်ရ၊ မုဆိုးမလျှင်၊ ဖြစ်စွတကား။"

"ပုတ္တောပုတ္တာ၊ ဂါထာပြ၍၊ ဆိုးလှအဖြစ်၊ အရိုးစစ်၊ အပြစ်ဆိုများ၊ ပြန်၍သွားမှ၊ တော်ငြားတစ်ဖန်၊ ပြန်၍အရာ၊ ရလေရာ၏။"

ဤနှစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေ၏။ စနည်းနာသူလေးယောက်တို့သည် သူတို့ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း **မဟာဒေဝီ**အား ပြန်လည်လျှောက်ထားကြ၏။

မဟာဒေဝီသည် စနည်းကိုကြားရသောအခါ စနည်းတပေါင် မကောင်းသည့်အတွက် "ရှင်ရူးစကားကို ယူလာကြသည်" ဟုပြောကာ ဒေါသအမျက် ထွက်နေတော့၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ **မဟာဒေဝီ**နှင့်**သမိန်မရူ**တို့သည် မတ်များကိုခေါ်၍တိုင်ပင်၏။ **သမိန်တိဿကုမ္မာ**ကိုလည်းခေါ်၍

တိုင်ပင်၏။

"သမိန်တိဿကုမ္မာကို ဗညားနွဲ့ပြန်လာရန်ခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ဗညားနွဲ့ပြန်မလာ။ ဗောညီကိုလွှတ်ပြန်သည်တွင်လည်း မိုးအဲလောကိုလွှတ်လိုက်ပါဦးဟု မှာလိုက်ပြန်သည်။ သည့်တော့ ဗညားနွဲ့ကို ဆင်မြင်းအလုံးအရင်းနှင့် စစ်ချီတိုက်ရသော် သင့်မည်လော၊ မိုးအဲလောကိုလွှတ်ပြီး စာရေးပေးလိုက်လျှင်သင့်မည်လော စာမပေးဘဲ မိုးအဲလောကိုပင် ပြန်လာဖို့ပြောခိုင်းလိုက်ရလျှင်သင့်မည်လော"

"တစ်ပါးသူကိုစေလွှတ်ခဲ့လျှင်သော်ကား စာပေးလိုက်လျှင် သင့်တော်ပါသည်။ မိုးအဲလောကိုယ်တိုင်သွားခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် စာရေးပေးဖို့လိုမည် မထင်ပါ။ တူနှင့် အထိန်းတော်ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။"

မဟာဒေဝီကို**သမိန်တိဿကုမ္မာ**အကြံပေး၏။ **သမိန်တိဿကုမ္မာ**၏အကြံပေးသည့်အတိုင်း **မိုးအဲလော**ကိုခေါ်၍၊ **ဗညားနွဲ့**ထံသို့သွားရမည့်အကြောင်းပြောပြ၏။ ပြောရမည့်စကားတို့ကိုလည်း မှာတော်မူ၏။ **ဗညားနွဲ့**ကြိုက်တတ်သည့် အဝတ်တန်ဆာများ၊ **ဗညားနွဲ့**စားသောက်လေ့ရှိသည့်မုန့်၊ ယိုတို့ကိုလည်းပေးလိုက်၏။

မိုးအဲလောသည် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့သွားရမည်ဖြစ်သည့် အတွက် **ဗညားနွဲ့**၏ ကြင်ယာတော်**ဒလမည်ဒေါ်**ထံသို့ဝင်၍ နှုတ်ဆက်၏။

" ယခုသခင်၏ မောင်တော်ထံသို့ ကျွန်ုပ်သွားရမည်။ အဘယ်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပေးတော်မူလိုက်ပါဦးမည်နည်း"

"ဗညားနွဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျားဖြစ်သည်။ သူကပင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှမပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည်သူ့ မိန်းမဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကြောင့်ကျွန်ုပ်စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူထံသို့မည်သည့် လက်ဆောင်မျှပေးရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ အမယ် သည်ပစ္စည်းများကို ယူသွားပေးပါ။"

ဒလမည်ဒေါ ပေးလိုက်သောပစ္စည်းများမှာ သုံးခုဖြစ်၏။ တောင်တစ်လုံး၊ ဆီထည့်သည့်စဥ့်အိုးငယ်တစ်လုံး၊ ချိန်ခွင်တစ်စင်း တို့သာဖြစ်၏။

မိုးအဲလောသည်ပဲခူးမှဒဂုံသို့ လှေဖြင့်စုန်ဆင်းသွား၏။ **ဗညားနွဲ့**ပိုင်နက်သို့ရောက်သော် ကင်းသမားတို့က **မိုးအဲလော**ကို "မစုန်ရ"ဟုတားမြစ်၏။ ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ခြေမြန်လွှတ်၍ သွားရောက်သတင်းပို့၏။

ဗညားနွဲ့က " အမယ့်ကိုအလျင်အမြန်လာပါစေ " ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်းသမားတို့ ပြန်သွားကြပြီး **မိုးအဲလော**ကို **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ခေါ်လာကြ၏။ **မိုးအဲလော** **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ရောက်သော် မုံ့၊ ပဲယို၊ ပုဆိုးတို့ကို **မဟာဒေဝီ**က လက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါသည်ဟု ပြော၍ **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ဦးစွာပို့ရ၏။

ထို့နောက် **မိုးအဲလော**ကိုသူ့အနီးသို့ခေါ်၍နေစေ၏။ **မိုးအဲလော**က ငံတောင်း၊ စဥ့်အိုး၊ ချိန်ခွင်တို့ကို မင်းသားအားပေး၏။

" ဤပစ္စည်း(၃)ခုသည် နှမတော်ဒလမည်ဒေါကပေး

လိုက်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပါသည်။"

ငံတောင်း၊ စဥ့်အိုး၊ ချိန်ခွင်တို့ကို ကြည့်ကာ ဗညားနွဲ့သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်တော်မူ၏။

" ကဲ တစ်ယောက်လာစမ်း၊ သည်ပစ္စည်းသုံးခုသည် (အိမနိတ်ငယ်)မြွေမနိတ်အတွက် လက်ဆောင်ဖြစ်ရမည်ကွဲ၊ မြွေမ နိတ်ကိုသွားပေးလိုက်ကြ။ ဒလမည်ဒေါက ပေးလိုက်သည်ဟုပြော လိုက်ဦး"

အမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းသုံးခုကို **မြွေမနိတ်** ထံသို့ သွားပေး၏။ **မြွေမနိတ်**သည်ချက်ချင်း ရှေ့တော်သို့ထွက်လိုက် လာ၏။

"ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ပင်ဈေးသည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်ဒလမည်ဒေါ လျှောင်ပြောင်ခြင်းပြုတော်မူပေသည်။ ကျွန်ုပ် ရှက်ရမည်လော"

မြွေမနိတ်ကိစ္စကိုဖြတ်၍ **မိုးအဲလော**လာရင်းကိစ္စကိုဆက်ကြ ပြန်၏။

"ကျွန်ုပ်ကို အရှင့်သားအရီးတော်က စေလွှတ်သည့်အတွက် ထွက်လာခဲ့ရပါသည်အရှင့်သား။ အရီးတော်က လျှောက်ထားခိုင်း လိုက်ပါသည်။ အရှင့်ခမည်းတော်လည်း အမတ်စက္ကာဝါဒီယကူသ ပေးသည့်အတွက် ကျန်းမာတော်မူပြီ။ မင်းလည်းပျိုငယ်လှပါသေး သည်။ နွားကျောင်းသား ပလာသားရှင်သူငယ်၏စကား၊ လယ်ပြင် သားကျွန်တော်မျိုး(၃၀)၏ စကားတို့နားယောင်ကာ ပုဆိုးတစ် ထည်ကိုဝတ်၍ ပုဆိုးတစ်ထည်ကိုပခုံးပေါ်တင်ပြီး အရှေ့ကဲ့သို့ မင်း ပြုမူနေထိုင်ခဲ့သည်။ ငါကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သောကြောင့် အခု

လို ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောအဖြစ်ကို ငါရှုမြင်လိုပါသည်။ ဟံသာဝတီကို အုပ်စိုးထိုက်သောသူ မင်းအပြင်ရှိသေးသလော၊ ဆင်ဖြူရှင်အမျက်တော်မရှိခင် အလျင်အမြန်လာခဲ့စေချင်သည်။ မင်းပြုမူခဲ့သည့်အမှုအကျင့်တို့ကို ငါတာဝန်ယူသည်ဟု အရှီးတော်က မှာတော်မူလိုက်ပါသည် အရှင်။"

"အမယ့်ကို လာခဲ့စေချင်ပါသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာလိုက်ပါသည်။ ပဲခူးသို့ ပြန်လိုက်သင့်မလိုက်သင့်ကို အမယ်လာသောအခါကျမှ သိရကြားရမည်ယူဆသည့်အတွက် အမယ်ကိုမှာလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေမှန်ကို သိရကြားရအောင် ကျွန်ုပ်မှာလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ငယ်ငယ်ကလေးက အမေရင်းနို့ကိုစွန့်ပြီး အမယ့်နို့ကိုစို့၍ ကြီးခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဒုက္ခရောက်မည်ကို အမယ်မြင်လျှင်အမယ်ရှုစိမ့်ပါမည်လော။"

ထိုအခါ **မိုးအဲလော**သည် မင်းသားမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို ပျိုးပျိုးပြာပြာကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဗညားနွဲ့ကလည်း လှုပ်ါး။ ရိပ်မိလိုက်၏။ မိုးအဲလောအမူအရာကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ကြည့်ဟန်မကောင်း။

"အမယ် ကျွန်ုပ်ဒဂုံမြို့သို့ ထွက်လာခြင်းကို ပုန်ကန်ခြားနားသည်ဟု ပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဝတ်စရာပုဆိုးပင်မရှိပါ။ စားစရာထမင်းပုဂံလေးမျှမရှိပါ။ အမယ့်ကိုပြပါမည်။ အထဲသို့ ဝင်ကြည့်တော်မူပါ"ဟုပြောကာ ရှေ့ကဝင်သွားလေ၏။ **မိုးအဲလော**လည်းနောက်က လိုက်သွား၏။ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်သော်

မိုးအဲလော နားနားသို့ကပ်၍—

"စောစောက အမယ် ပျိုးပျိုးပြာပြာဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်ကိုကြည့်သည်။ နောက်ဘာမျှမပြောဘဲနေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် စကားပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မပြောဘဲနေပါသနည်း။ ဘေးလူများကြားသွားမှာစိုး၍ မပြောဘဲ နေခြင်းလော၊ ယခုနှစ်ကိုယ်ကြားပြောစေလိုပါသည်အမယ်။"

"အရှင့်သား၊ အရှီးတော်က ငဒေါကုန်းကိုခေါ်မေးသည်။ ဗညားနွဲ့ စနည်းနာပြီးမှ ပြေးသည်ဟုပြောကြသည်။ နင်သိရပေမည်၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြ ဟုစစ်သည်။ ငဒေါကုန်းက ကျွန်ုပ်မသိဟုပြောသည်။ ငဒေါကုန်းကိုရိုက်နှက်ပြီးမေးသည်။ ထိုအခါကျမှငဒေါကုန်းကဗညားနွဲ့၊ မင်းကံစီ၊ ဗောမွန်တို့သုံးယောက် တံခါး (၆)ပေါက်လုံးစေ့အောင် စနည်းနာရသည်။ (၆)ပေါက်လုံးကကောင်းသည်ဟုစနည်းရသည်။ ဇရွဲကနုန်လူထွက်လည်း ဗညားနွဲ့ထံမပြတ်ဝင်ထွက်နေသည်ဟု အစစ်ခံသည့်အတွက် ဇရွဲကနုန်ကို မဟာဒေဝီက သမိန်မရူထံမှာအပ်ပြီး သံခြေချင်းနှင့်ချုပ်ထားသည်။ မွေ့အောက်၊ မွေ့ရွှေ၊ မွေ့ကတိန်၊ မွေ့ပျဉ်တို့ (၄)ယောက်ကို စနည်းနာခိုင်းသည်။ **ဓာလပိ**ရှင်ရှူးစကားကို ကြားရသည့်အတိုင်း မဟာဒေဝီအားပြန်ပြောပြကြသည်။ ရှင်ရှူးစကားကို ယူလာကြသည်ဟု အပြစ်တင်တော်မူသည်။"

ထို့ပြင် ပဲခူးမြို့ကသတင်းစုံ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့ကိုတစ်စမကျန် မင်းသားအား **မိုးအဲလော**ပြောပြ၏။

"ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီးမှ ရွှေမော်ဓောဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သင့်သေးသလော။ ကျွန်ုပ်ပဲခူးသို့ ပြန်

သင့်ပါသလော အမယ့်စိတ်တွင်ထင်သည့်အတိုင်း ပြောပြပါ။"

" ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်ကမွေးကျွေးခဲ့၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော အရှင့်သားကို အသက်ရှင်လျက်ပင်ရှိနေသည်ကို မြင်ချင်ပါသည်။ အရှင့်သားကိုသူတို့က သေကြောင်းကြံစည်နေကြသည်။ ပဲခူးသို့ ပြန်လာ၍ သင့်မည်လော။ ပြန်မလာပါနှင့်။ ယခုအရှင့်အရိုးတော်သည် စီရင်ဖွယ်တို့ကို စီရင်နေပါသည်။ ထီးဖြူလုပ်သည်၊ မကိုဋ်လုပ်သည်၊ ပုလဲသင်တိုင်းလုပ်သည်။ သမိန်မရူကို ထီးနန်းပေးမည်ဟု စီရင်နေပါသည်။ ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင်လည်း အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။ မုတ္တမသို့လည်း စစ်ကူတောင်းထားသည့်အတွက် ဖြတ်တဗကိုယ်စား ဗိုက်ကမြင်လာမည်ဟု သိရသည်။ မြောင်းမြစား လောက်ဖျားကိုလည်း စစ်ကူတောင်းထားသည်။ ပဲခူးမြို့တွင်ရှိသမျှ အမှူးအမတ်နှင့် မုတ္တမအင်အား၊ မြောင်းမြအင်အားတို့ပေါင်း၍ လုပ်ကြံမည်ဟုစီစဉ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင့်သားက ဗိုက်ကမြင်နှင့်လောက်ဖျားထံသို့ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များပေးပြီး အရှင့်သားနှင့်သင့်မြတ်မှုရနေအောင် စီစဉ်ထားသင့်သည်။ အမတ်ကြီးဇိမ်ဗြဲမူကား အရှင့်သားသို့ပါပြီးဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိထားပြီးဖြစ်သည်။ သည်သုံးယောက်ကို အရှင့်သားပိုင်ထားလျှင် ပဲခူးမြို့သည် အရှင့်သားမြို့ဖြစ်လာတော့မည်။ ကျွန်ုပ်ယခုလို လျှောက်ထားသည်ကို သူတို့ပြန်မကြားစေလိုပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အမြန်ပြန်မှ သင့်မည်ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်အရှင့်သားအိမ်တော်မှဆင်းသက်ပြီး ဒဂုံမြို့သို့လှည့်၍ ကြည့်ချင်ပါသေးသည်"ဟုပြောကာ **ဗညားနွဲ့**ကိုဦးခိုက်၍ ဆင်းသွားလေ၏။ အိမ်တော်အစောင့်အရှောက်များကိုလည်း **မိုးအဲလော**ကသတင်းမေး၏။

" ကျွန်ုပ်တို့ကို မှာထားပါသည်။ မဟာဒေဝီအိမ်တွင် တောင်ရိုးတစ်ချောင်း ဟင်းရွက်တစ်ခြမ်းမျှ မခူးရဟု အမိန့်ထုတ်ထားပါသည်။"

မိုးအဲလောသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ပြန်လာ၏။ **ဗညားနွဲ့**အား ရွှေငါးပိသာကိုဆက်၏။

" သူရဲသူခက်တို့ကို ကျွေးမွေးချီးမြှင့်ပါ။ သတိဝီရိယနှင့်နေတော်မူပါ၊ အရှင့်သားအောင်မြင်တော်မူပါမှ ရန်သူတို့၏ အပေါ်စီးမှနေရပြီး မျက်နှာပွင့်လန်းပါလိမ့်မည်။" ဤသို့ **မိုးအဲလော**ကပြော၏။

ညရောက်သောအခါ **ဗညားနွဲ့**သည် အတွင်းတော်မှထွက်တော်မူ၏။ **မပိုင်ဆရာ၊ မင်းဏံမီ**တို့အိမ်တော်သို့ ရောက်လာကြ၏။

"ပဲခူးမြို့က တမန်တော်ရောက်သည်ဟု ကြားရပါသည်။ မည်သို့ကြားရပါသနည်း။"

"ကျွန်ုပ်၏အထိန်းတော်ကြီး ရောက်လာပါသည်။ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာ အားလုံးအမှန်အတိုင်း သိရပါပြီ။"

" ကျွန်ုပ်သခင်ပါရမီရှင် စင်စစ်ဖြစ်သည့်အတွက်သူ့မင်းစေသည် ကျွန်ုပ်တို့သခင်၏ မင်းစေဖြစ်သွားရပါတော့သည်"

ဗညားနွဲ့သည် ဤသို့ **မင်းဏံမီ**တို့နှင့် ပြောဆိုကြပြီးနောက် **မိုးအဲလော**ကို "အမယ်ပြန်ပေတော့"ဟု ပြောကာ ပဲခူးသို့ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၏။

မိုးအဲလောပဲခူးသို့ရောက်၍ **မဟာဒေဝီ**ထံသို့ ဝင်တွေ့၏။ **မဟာဒေဝီ**က မဲ့ပြုံးဖြင့်ကြိုဆို၏။ "ညီးတို့ ငါ့ကိုဘယ်လို လှို့မ့်ကြဦး

မလဲ၊ ငါတော့ညီးတို့ လိုမ့်တိုင်းခံနေရတော့မှာပဲ” ဟူသောသဘော၊ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်။

“မိုးအဲလော ကိုယ့်သားဆီသွားခဲ့သည်။ အဗသုန်ငယ် (ဗညားနွဲ့)ဆူဖြိုးပါ၏လော။ မည်သို့နည်း။ ညီးသား ပဲခူးသို့ပြန်လာမည်လော။”

“အရှင့်သားအမှန်တကယ် ပြန်လာပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သခင်မ မဟာဒေဝီ၏ကျွန်များသေသွားရသောကြောင့် မဟာဒေဝီကို ကြောက်နေသည်ဟု ပြောပါသည်။”

“ညီးသားလာမည်ဆိုသည်ကို ငါမယုံ။”

ပြောပြောဆိုဆို **မဟာဒေဝီ**သည် အတွင်းတော်သို့ဝင်သွားလေ၏။ **မိုးအဲလော**လည်း တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းကြီး ကျန်ရစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားရလေ၏။

မဟာဒေဝီသည်**သမိန်မရူ**နှင့်တိုင်ပင်၏။ထို့နောက်ဆင်ဖြူရှင်အမိန့်တော်ဖြင့် မုတ္တမမြို့စား**ဗြတ်ဗာဗ**၊ မြောင်းမြမြို့စား**လောက်ပျား**တို့ထံသို့ နတ်တော်လအရောက်ဒဂုံသို့ ချီတက်လာကြရန်အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

ဤသို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ကြောင်းကို **ခိမ်ပြဲ**က မင်းသား**ဗညားနွဲ့**ထံသို့ အကြောင်းကြားလာ၏။ မင်းသားသည် သူတို့အစီအစဉ်ကို သိရသောအခါ **မင်းရုံဒေါလ**နှင့်တကွ လူငါးယောက်ကို ခေါ်၍ပဲခူးသို့သွားခိုင်းပြန်၏။ “ပဲခူးမြို့သူမြို့သားတို့ မည်သို့စီရင်သည်ကို သိအောင်လုပ်ပြီး အမြန်ပြန်လာခဲ့ကြ” ဟု မိန့်တော်မူ၏

ထိုငါးယောက်တို့သည် နနွင်းထမ်း၍ ရောင်းသူဟန်ဆောင်၍သွားကြလေ၏။ လမ်းခရီး မော်ပီဆုရှင်ဘုရားကျောင်းတော်တွင်ဝင်၍ တည်းခိုကြ၏။ လူအချို့သည် အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် မြေတူးနေကြသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ညချမ်းရောက်သော် ကျောင်းရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ထိုင်နေတော်မူသော ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ရဟန်းကြီးထံသို့ ဘေးကျောင်းဆောင်လေးတွင် စံနေတော်မူသော ရဟန်းပျိုတစ်ပါးရောက်လာ၏။ ရဟန်းနှစ်ပါးပြောဆိုနေကြ၏။

မင်းရုံဒေါလတို့ငါးယောက်အနက် နှစ်ယောက်ကထမင်းချက်နေကြ၏။ သုံးယောက်ကသူတော်ရှင်မြတ် ရဟန်းနှစ်ပါးထံသို့သွားနေ၏။

ရဟန်းပျို။ ။အိမ်ဆောက်ရန်ပြင်ဆင်နေကြသည်၊မည်သည့်ကိစ္စကြောင့်ပါနည်း။

ကျောင်းထိုင်။ ။ ရှင်ပဉ္စင်းမသိသလော၊ ဆင်ဖြူရှင်နှမတော်သည် သမိန်မရူကို မင်းဖြစ်စေချင်၍ဒဂုံသို့ရောက်နေသော ဗညားနွဲ့ကို သမိန်မရူအားလုပ်ကြံခိုင်းသည်။ လုပ်ကြံမှု အောင်မြင်ရေးအတွက် ယတြာပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။ သမိန်မရူသည်အငါသား ကြွင်းလက်ဖြစ်သည်။ ဗညားနွဲ့သည်သောကြာသား၊ သိန်လက်ဖြစ်သည်။ **မောမသံ**ဟူသောအရပ်သည် သောကြာနံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် **မောမသံ**တွင်ခေါင်းဆေး၍

ဗညားနွဲ့ကိုလုပ်ကြံရန် စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟန်းပျို။ ။သည်အတိုင်းစီရင်သော် မည်သို့ရှိနိုင်ပါသနည်း၊ ရှင်သူတော်။

ကျောင်းထိုင်။ ။ သည်အရပ်မှာ သည်သို့စီရင်ပါက အဖြေကို မပြောနိုင်သေးပါ။ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်ရှိနေပါသည်။ မည်သူနိုင်မည် မပြောနိုင်ပါ။ အားချင်းညီမျှနေကြပါသည်။

မိုးချုပ်သော် ရဟန်းပျိုလည်းပြန်ကြွသွားလေ၏။ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ မင်းရဲ့ဒေါလတို့ ၅ယောက်လည်းကျောင်းပေါ်သို့ တက်၍အိပ်ကြလေ၏။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်သို့ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ **အဲဒီရလု မင်းတကာ**သည် ဆောက်လက်စအိမ်ကိုဖျက်၍ သစ်ဝါးတို့ကိုသယ်လာ၏။ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မင်းတကာထံသို့ဆင်းသွား၏။

ကျောင်းထိုင်။ ။ ဘာကြောင့်သစ်ဝါးတို့ကို ပြန်သယ်ရသနည်း မင်းတကာ။

မင်းတကာ။ ။ ပုဏ္ဏားနန္ဒိယနှင့် မဟာဒေဝီကပြောပါသည်။ မောမသံတွင် ခေါင်းဆောင်သော် ဗညားနွဲ့နံသာ ရသည်၊ မင်းကံစီနံမရဟု ပြောပါသည်။ မသံဇီဟူသောအရပ်မှာကျမှ နှစ်ယောက်စလုံးနံရသည်ဟု ပြောသောကြောင့် မသံဇီမှာပြောင်း၍ ဆောက်ပေးရပါလိမ့်မည်။

မင်းရဲ့ဒေါလတို့ ငါးယောက်လည်း အိပ်မပျော်သော

ကြောင့် မင်းတကာနှင့် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပြောသော စကားကို အစေ့အစုံကြားကြရ၏။ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ မင်းရဲ့ဒေါလတို့သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးအား သူတို့တွင်ပါလာသော ငြုပ်၊ ကြက်သွန် တို့ကိုလှူ၏။

မင်းရဲ့ဒေါလ။ ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆောက်လက်စအိမ်ကိုပြန်ဖျက်ရပါသနည်းအရှင်။

ကျောင်းထိုင်။ ။ မသံဇီမှာ သမိန်မရူခေါင်းဆောင်ပြီး ဗညားနွဲ့ကို လုပ်ကြံရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

မင်းရဲ့ဒေါလ။ ။ ယင်းသို့စီရင်ပြီး ဒဂုံကိုချီတက်တိုက်ခိုက်ပါက မည်သို့အခြေအနေရှိ နိုင်ပါသနည်းအရှင်။

ကျောင်းထိုင်။ ။ သူတို့အချင်းချင်း၊ မင်းချင်းစိုးချင်း စစ်မက်ဖြစ်ကြသည်ကို မင်းတို့လိုကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော ဆင်းရဲသားများက မေးဖို့အကြောင်းမရှိချေ။

မင်းရဲ့ဒေါလ။ ။ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ရခဲသောလူ့ဘဝကိုရလာကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ပုခုံးကိုနွားလိုရုန်း၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကာ သားမယားကိုလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေရသူများဖြစ်ပါသည်။ စစ်မက်ဖြစ်ကြလျှင်တပည့်တော်တို့ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ကိုင်စား သောက်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်တို့နှင့်သက်ဆိုင်နေသည်ဟုယူဆပါသည်။ သို့ပါ၍ သိချင်သောကြောင့် အရှင်ဘုရားအားမေး

မြန်းလျှောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းထိုင်။ ။ပထမအစီအစဉ်အတိုင်း မောမသံတွင်ယတြာ ပြုလုပ်ပါက သူနိုင်ကိုယ်နိုင်ရှိနေပါသည်အရေး တော်ညီတူကြပါသည်။ ယခု မသံဇီမှာ မင်းကံစီ နံရသည်ဟုမြင်မြန်သည်။ မှားလေ၏။ မင်းကံစီ သည်အင်္ဂါသား၊ ကြင့်လက်ဖြစ်သည်။ သမိန်မရူ သည်လည်းအင်္ဂါသား ကြင့်လက်ပင်ဖြစ်သည်။ မင်းကံစီကိုတန်ခိုး ညံ့အောင်ဖြစ်သည်ဟုဆို သည်။ သူတစ်ပါးကိုလောင်မြိုက်စေရန် မီးခဲရဲရဲ ကိုကိုင်၍ ပစ်သောယောက်ျားနှင့် ဥပမာတူ သည်။ သူတစ်ပါးကို မလောင်ခင်မိမိလက်ကို ဦးစွာ လောင်စေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။”

ဗညားနွဲ့သည် အမှန်ပင် ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဖြစ်၏။ သင့် လျော်အောင်စီစဉ်ပြီးပါလျက် ပထမအစီစဉ်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ ဤအစီအစဉ်များကို **မင်းရဲဒေါလ**တို့ မှတ်သားပြီး ပဲခူးသို့ခရီးဆက် ကြ၏။

သမိန်မရူ၊ ယိုကရက်၊ ဓိမ်ဖြဲ၊ ရဲသင်ရန်(ဗိုလ်မင်းတပ်မင်း ၄ပါး) စစ်အင်္ဂါ ဆင်ယင်ခင်းကျင်း၍ **မသံဇီ**မှာ ခေါင်းဆေးကြ၏။ **သမိန်မရူ**တို့ ခေါင်းဆေးပြီးအပြန်တွင် **သဘော်ဘုရား၊ ဒငေါ်ဂျုန်တံခါး** တို့မှ လူအများ ဝိုင်းအုံပြီးကြည့်နေကြ၏။ **မင်းရဲဒေါလ**တို့လည်း လူအုပ်ကြီးကြားတွင်ဝင်၍ ကြည့်ကြ၏။ **သမိန်မရူ** တို့စည်မောင်း တီး၍ဝင်လာကြ၏။ **ဒငေါ်ဂျုန်** တံခါးမရောက်ခင် **မိုးအတုလ**

ခေါင်ရန်းပန်းကိုပန်လျက် **သမိန်မရူ**၏ဆင်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပြီး ကသွား၏။ **သမိန်မရူ**က နမိတ်ကောင်းသည်ဟုယူဆပြီး **မိုးအတုလ**ကို နှင်ထုတ်ခြင်းမပြု။ “သူစိတ်ရှိတိုင်း ကသွားပါစေ” ဟု ပြောလိုက် သေး၏။

မိုးအတုလက ရှေ့ကသွား၏။ **သမိန်မရူ**က နောက်ကလိုက် သွား၏။ **မိုးအတုလ ဒငေါ်ဂျုန်**တံခါးသို့ရောက်လျှင် က, ရင်းသီချင်းဆို ၏။

“ကြယာသုတ်သင်၊ ငှက်ပြောပင်ကို၊ အလျင်စိုက်သည်၊ မိန်းမအိုလင်၊ အမျက်မြင်၍၊ ခုံမင်လူပြေး လိုက်သည်”

“မိန်းမလျာလျက်၊ ဝမ်းနက်ကိုယ်ဝန်၊ ဆောင်သည့်တုံ သည့်၊ ခြေတိုငယ်ဆုံး၊ ပိတုန်းဖြစ်ချင်သည်တုံတည့်၊ ယောက်ျားသူ ယောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကို၊ ပါအောင်နှုတ်သည် ခက်လှ၏။”

ဘေးမှကြည့်နေကြသူများက “နိမိတ်မကောင်း မသင့် လျော်”ဟု တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၏။ **ဗညားနွဲ့**လွှတ်လိုက်သူ၊ လူအုပ် ထဲတွင်ဝင်ရောက်ရောနှောနေကြသော လူ၅ယောက် (မင်းရဲ ဒေါလတို့အဖွဲ့)လည်းကြားကြရ၏။ ၎င်းတို့ ၅ယောက်သည် ဤသို့ သတင်းယူပြီးနောက် ဒဂုံသို့ပြန်ကာ သူတို့ကြားသရွေ့ကို **ဗညားနွဲ့** အားအကုန်အစင် ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် **င်းကံစီ**ကို ခေါ်မေးရပြန်၏။

“ မောမသံကရှင်သူမြတ်(ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်)၏ စကား၊ မိုးအတုလတို့၏စကားတို့ကို အစ်ကိုမင်းကံစီမည်ကဲ့သို့ ယူဆပါ သနည်း။”

“ မောမသံကအရှင်သူမြတ်၏ စကားမှာ ဟူးရားဂဏန်း၊ ကျမ်းဂန်တွင် လာရှိသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်။ ရှင်သူမြတ်၏ စကားသည် အခြားအဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးကို မဟောနိုင်ပါ။ ဤသို့ တစ်မျိုးတည်းသော အနက်အဓိပ္ပါယ် မြွက်ဆိုနိုင်ပါသည်။ မိုးအတုလ သီဆိုသည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ကြံခင်းတွင်ကြံ၊ ငှက်ပျောတို့ ကိုစိုက်သည်၊ ထိုနှစ်တွင်ပင်၎င်းအပင်တို့ကို ခုတ်ထွင်ယူကြသည်ဟု မူရင်းအဓိပ္ပါယ်ရှိသည်။ ၎င်းအဓိပ္ပါယ်မှာ သည်နှစ်တွင်ပင် သမိန်မရူဘေးရောက်မည်ဟု ဆိုလိုသည်။ လူပြေးဟူသည် ကျွန်ုပ်တို့သခင် ဗညားနွဲ့ကိုဆိုလိုသည်။ အရှင့်သားသည် ပဲခူးက ပြေးလာသူလူပြေး ဖြစ်သည်။ လိုက်သူသည် သမိန်မရူဖြစ်သည်။ မိန်းမအိုဆိုသည်မှာ မဟာဒေဝီကိုဆိုလိုသည်။ မဟာဒေဝီတိုက်တွန်း၍ သမိန်မရူလိုက်သည်။ သမိန်မရူပျက်စီးလိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုသည်။ မိန်းမလျှာကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ မိန်းမလျှာသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖူးသလော၊ သားသမီးရဖူးသလော၊ ခြေတိုငယ်ပိတုန်းဖြစ်ချင်သည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မှာ သမိန်မရူသည် နိမ့်သောအမျိုးခြေတိုဟုဆိုလိုသည်။ ပိတုန်းဟူသည် ကျွန်ုပ်တို့သခင် ဗညားနွဲ့မင်းဧကရာဇ်မျိုးဖြစ်သည်။ ယုတ်ညံ့သော ခြေတိုငယ်သည် ပိတုန်းဖြစ်ဖူးသလော၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဟူသည်မှာ ကျွန်ုပ်သခင် ဗညားနွဲ့ကိုဆိုလိုသည်။ ခြေတိုငယ်သည် မြင်းမိုရ်တောင်ကို နုတ်နိုင်ဖူးသလော။ ဤသို့ မိုးအတုလသီဆိုသမျှတို့သည် နတ်တို့မိုးအတုလကိုဝင်ပူး၍ မိုးအတုလနှုတ်က သီဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သခင်အရှင့်သား ဒဂုံသို့လာခဲ့သောအခါ မြို့တံခါးများမှာ စနည်းနာခဲ့သည်။ အရှင့်သားကို နတ်တို့ချစ်ခင်

နှစ်သက်လိုလားသည့်အတွက် ကောင်းသောနိမိတ်တပေါင်ကိုပေးကြသည်။ ဤသို့ နိမိတ်တပေါင်ရသည့်အတွက် အရှင့်သားဒဂုံသို့ လာတော်မူခဲ့သည်။ ယခုကျွန်ုပ်သခင်ရှိရာသို့ သမိန်မရူလာ၍ စစ်တိုက်မည်ဟုဆိုသည်။ အရှင့်သားအောင်တော်မူ၍ သမိန်မရူ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်လိမ့်မည်။ ဤသို့ ပျက်စီးမည့်အကြောင်းကို ပြည်သူပြည်သားအများတို့ သိစေလိုသည့်အတွက် မိုးအတုလကို နတ်တို့ဝင်ပူးပြီး မိုးအတုလ၏နှုတ်မှ သီဆိုစေခြင်းဖြစ်သည်။”

မင်းသားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိတော်မူ၍ **ဆင်းအံ့ဝိ** ကို ဆုပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် **သမိန်မရူ** စစ်ချီလာမည်ကိုသိပြီးဖြစ်သည့်အတွက် မြို့ပြကျုံးမြောင်းတို့ကို မြဲမြံခိုင်ခံ့အောင်လုပ်စေ၏။ ချောင်းမြောင်းတို့တွင်လည်း ငုတ်တိုင်များစိုက်စေ၏။

ဗိုလ်မင်း**သမိန်မရူ**သည် **ကျူးဗကို**ဟုအမည်ရှိသော ဆင်ကိုစီး၏။ အမတ်**ရွှေကျပ်စား**၏လူ(၁၀)ယောက်ကိုလည်း တပ်သားခန့်၏။ **ဦးမ်ဖြ**တစ်တပ်၊ **သမိန်ယိုကရစ်**တစ်တပ်၊ **သမိန်ရဲသင်ရန်**တစ်တပ်၊ ဆင်ပေါက်(၁၈)စီး၊ ဆင်ပေါက်မအစီး(၅၀)၊ စစ်သည်(၁၀၀၀၀)နှင့် နတ်တော်လဆန်း(၃)ရက်နေ့တွင် ဒဂုံသို့စစ်ချီလာ၏။

မောမသံတွင်တပ်ချ၏။ **မောသံမောင်**အရပ်မှ **အသရိန်**အရပ်ထိ တပ်သားများပြည့်နေ၏။ **ရွှေထုရင်ဝ**တွင်နေ၏။ **မောဒဖြူ**တွင် စစ်လျှင်တပ်ချ၏။ **ဝန်စကျော်ကန်**တွင် ကင်းနေ၏။

သမန်မရူ စစ်ချီလာပြီဟု ဒလစား**မညီဝံပေါင်**ကြားသော် **မညီဝံပေါင်**သည် **အစပါ**ဟူသည့်ဆင်နှင့်တကွ သူရဲ (၃၀၀)ကို

မင်းသား**ဗညားနွဲ့**ထံသို့ စစ်ကူပို့လိုက်၏။ **မညီဝံဝေါင်**ကိုယ်တိုင်မူကား စစ်ကူတွင် လိုက်မလာပေ။ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါမလာသည့် အကြောင်းကိုလည်း စကားလက်ဆောင်ပါးလိုက်၏။

"ဗညားနွဲ့ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ကူကောင်းပါ၏။ သို့သော် မြောင်းမြစားလောက်ဖျား ဒဂုံသို့ဆန်တက်လာလိမ့်မည်။ သား၊ သမက်အလုံးအရင်း အများအပြားနှင့်တကွ ရဲလှေ၊ လှော်ကားလှေအကြီး အငယ်စုစုပေါင်း(၃၀၀)နှင့် ပဲမြစ်ဝတွင် ရောက်နေသည်။ မြောင်းမြစားက ပဲမြစ်ဝမှ သံလှေ (ဦးသိန်းလှိုင်၏ခေတ်ကောင်း မြန်မာ့သမိုင်း၊ သုတေသနအဘိဓါန် စာမျက်နှာ ၁၈၂၅) တစ်စင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အကြောင်းကြားလာသည်။

" ယခု ပဲခူးမြို့သားနှင့်ဒဂုံမြို့သားတို့စစ်မက်ဖြစ်ကြသည်။ ငါ့တူဒလစား ဘယ်သူ့ဘက်ကနေမည်နည်း" ဟုမေးလာသည်။ ကျွန်ုပ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

" ဆင်ဖြူရှင်သည် ရောဂါအသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။ မဟာဒေဝီကသမိန်မရူကို မင်းဖြစ်ရစေမည်ဟုကြံရွယ်ပြီး ဗညားနွဲ့နှင့်ဗောခုံမှိုင်းကို သတ်မည်ကြံသောကြောင့် ဗညားနွဲ့ဒဂုံသို့ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်ညီမ ဒလမည်သီရိသည် ဇင်းမယ်မင်းထံတွင် ရှိနေသည်ကို ဦးရီးတော် မြောင်းမြစားနှင့် မုတ္တမစားဖြတ်တဗတို့ ဆင်ဖြူရှင်နှင့်ညီညွတ်ကြ၍ ဒလမည်သီရိ ပဲခူးသို့ပြန်ရောက်လာသည်။ သမိန်မရူသည်ဆင်ဖြူရှင်၏ ဆရာတော်ကိုချဉ်းကပ်လျှောက်ထား၍ ဆရာတော်မှတဆင့် ရွှေငါးပိဿာကို ဆင်ဖြူရှင်အားဆက်စေပြီး သမီးကိုတောင်းယူသည်။ ဆင်ဖြူရှင်ကလည်း သမီးတော်ကို သမိန်မရူနှင့်ပေးစားတော်မူသည်။ ဒင်းကဲ့သို့သော

လူမျိုး၊ လူဆိုးသားသမိန်မရူသည် မင်းဧကရာဇ် သမီးတော်နှင့် သင့်မြတ်လျှင် ဤသို့သောအကြံကို ကြံလေသည်။ ကျွန်ုပ်ယခု လျှောက်ထားသောစကားသည် မုသားမပါ၊ အမှန်ပါ။ သို့သော် ဦးရီးတော်ကူရာဘက်က ကျွန်ုပ်ကူမည်" ဟုလျှောက်လိုက်ပါသည်။

လောက်ဖျားထံသို့ **မညီဝံဝေါင်** အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

မညီဝံဝေါင်သည် အမှန်အတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ **မညီဝံဝေါင်**သည်**လောက်ဖျား**ထံသို့ ဤသို့အကြောင်းကြားလိုက်သည့်အတွက် **လောက်ဖျား**သည်တွေဝေသွားတော့၏။ သူ့လက်မကိုသူကိုက်ပြီး မှိုင်နေတော့၏။ မကြာမီ မြောင်းမြစား**လောက်ဖျား**သည် **ဒလမြို့**သို့ရောက်လာတော့၏။ **မညီဝံဝေါင်**မြို့ပြကျုံးမြောင်းပြင်ဆင်နေသည်ကိုမြင်လျှင်ပြုံး၏။ **မညီဝံဝေါင်**က **လောက်ဖျား**ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆက်၏။ မြောင်းမြစားသည် ဒဂုံသို့ဦးတည်ကာ **လပ္ပမြိုင်**ဆိပ်ကမ်းတွင်တပ်ချ၏။

စစ်သုံးမျက်နှာလုံး ရုံလာသည်ကို **ဗညားနွဲ့**မကြောက်မရွံ့ အခိုင်အမာနေ၏။ **မင်းကံစီ**နှင့်တိုင်ပင်သည်။

"မင်းကံစီ ယခုသူတို့ ရောက်နေကြသည်မှာ ၁၀ရက်ရှိပြီ၊ ရောက်ရောက်ချင်း အားခွန်ထုတ်ပြီးတိုက်မည်ဟုယူဆသည်။ ယခုအထိကျွန်ုပ်တို့ကိုလာရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိသေး။ သည်သို့ဆိုလျှင်ကျွန်ုပ်တို့က ထွက်ပြီးတိုက်ရတော့မည်။ "

" မိန့်တော်မူသောအမိန့်သည် မဟုတ်မမှန်သေးပါ၊ မင်းဧကရာဇ်တို့တွင် တဘက်သားရန်သူကို နိုင်အောင်ပြုလုပ်ရမည့်

အကြောင်းတရား(၄)ပါး ရှိပါသည်။ ၎င်း(၄)ပါးတို့မှာ သာမျှဉပါယ်၊ ဘေဒဉပါယ်၊ ဓနဉပါယ်၊ ဒဏ္ဍဉပါယ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလေးပါးတို့တွင် သာမျှဉပါယ်ဟူသည်မှာ တဘက်သားရန်သူသည် ကိုယ့်အင်အားထက်ကြီးနေသောအခါ နှုတ်ဖြင့်ဖြားယောင်း အရေး ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ပြုမူခဲ့သဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သော ထုံးနည်းနာများ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘေဒဉပါယ်ဟူသည်မှာ ရန်သူမင်းဧကရာဇ်နှင့်ရန်သူ၏ မှူးမတ်များညီညွတ်နေကြပါက မင်းနှင့်မှူးမတ်များကိုသဘောကွဲအောင် ဉပါယ်တမည်ဖြင့် ကြံဆောင်ရပါသည်။ ထိုသို့လုပ်ဆောင်လျှင် အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။ အောင်မြင်ခဲ့သော ထုံးနည်းများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

ဓနဉပါယ်ဟူသည်ကား ရန်သူမင်းဧကရာဇ်သည် ပစ္စည်းဉစ္စာ၌ တပ်မက်ခြင်း၊ ရမက်အားကြီးခြင်းရှိခဲ့လျှင် ရန်သူကို တံစိုးဉစ္စာလက်ဆောင်ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်လျှင် အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။ အောင်လည်းအောင်မြင်ခဲ့ဖူးကြပါသည်။

ဒဏ္ဍဉပါယ်ဟူသည်မှာ ရန်သူသည်ခွန်အားငယ်သော်၊ နည်းသော်လက်နက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းနှင့်တိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့တိုက်လျှင် အောင်မြင်ပါသည်။ အောင်လည်းအောင်မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤသို့ ဉပါယ်လေးပါး အထင်ရှားရှိပါလျက် အရေးကိစ္စနှင့်ညီညွတ်သော ဉပါယ်ကိုမသုံးဘဲ ထွက်၍တိုက်မည်ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် မိန့်တော်မူသောအမိန့်တော်သည် မမှန်ပါဟု ကျွန်ုပ်လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ”

“မင်းကံစီ ဉပါယ်လေးပါးတွင် အဘယ်ဉပါယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုက်လျှင်အောင်မြင်မည်နည်း”

“သာမျှဉပါယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။”

“ယခုရောက်လာသော စစ်သုံးမျက်နှာတွင် မည်သည့်စစ်မျက်နှာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အရေးဆိုသင့်ပါသနည်း။”

“ ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သော လောက်ဖျားနှင့် ဗိုက်ကမြင်သည် ရန်သူစစ်စစ်မဟုတ်သေး၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ထံသို့စေရန်မလိုသေး။ ရန်သူစစ်စစ်ဖြစ်သော သမိန်မရူထံသို့ စေလွှတ်သင့်ပါသည်။”

“ ဘယ်သူ့ကို စေလွှတ်ရသော် သင့်တော်သနည်း။”

“ သတ္တဝါတို့အား ကရုဏာထားတော်မူသော မည်သည့်အရိယာသူတော်စင်နှင့်မဆို သင့်တော်ပါသည်။ အရိယာသူတော်စင်ပြောဆိုသည့်စကားဖြစ်သည့်အတွက် သူတစ်ဘက်သားကယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။”

ဗညားနွဲ့သည် **မပိုင်ဆရာ**ကိုသတိရသွား၏။ **မပိုင်ဆရာ**ကိုပင့်စေ၏။ **မပိုင်ဆရာ**ရောက်သော် စစ်ချီလာသော**သမိန်မရူ**ထံသို့ သွားရန်လျှောက်ထား၏။ စာလည်းပေးလိုက်သည် စာကား-

“ ဆင်ဖြူရှင်၏ ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သော ယောက်ဖကြီး၊ ကျွန်ုပ်သည် မင်းဧကရာဇ်၏သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားတစ်ယောက်တွင် အဘယ်သို့သော ကျေးကျွန်၊ အလုံးအရင်းရှိမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တွင်အဝတ်ပင် ဝတ်စရာမရှိပါ။ ထမင်းမျှစားစရာမရှိပါ။ ဆင်ဖြူရှင်ကို ပုန်ကန်သောင်းကျန်းမည်မဟုတ်ပါ။ အရိုးတော်မဟာဒေဝီ၏ ကျေးကျွန်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြ

သောကြောင့် အရှီးတော်၏ကျေးကျွန်များသေကုန်ကြသည်။ အရှီးတော်၏ကျေးကျွန်များ သေရသည့်အတွက် အရှီးတော်ကခွင့်မလွှတ်ပါက ငါသည်ပဲခူးမြို့သို့သွားခဲ့သော် အသက်သေရပါလိမ့်မည်။ အသက်ရှင်နေစေရန်အတွက်သာ ဒဂုံတွင် ငါနေနေရပါသည်။ ယောက်ဖကြီး ငါ့အသက်ကိုလွှတ်အောင် ခွင့်ပန်ပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ယောက်ဖကြီးထံသို့ ငါလာခဲ့ပါမည်။ ခွင့်ပန်မပေးနိုင်ဟုဆိုပါက ငါ့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ငါနှင့်ယောက်ဖကြီးသည်သွေးဖောက်၍ သစ္စာရေသောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ခွင့်ပန်မပေးနိုင်ဟုဆိုပါက အခြားသို့ငါပြေးတော့မည်။"

မပိုင်ဆရာသည်စာနှင့်အတူ **သမိန်မရူ**ထံသို့သွား၏။ **ဝန်စရော်ကန်**သို့ရောက်သော် **သမိန်မရူ**၏ကင်းစောင့်များနှင့်တွေ့၏။ ကင်းစောင့်တို့က **သမိန်မရူ**ထံသို့ပို့ပေးကြ၏။ **သမိန်မရူ**သည် တိုက်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်နေကြသော မှူးမတ်များနှင့်အတူနေ၏။ **သမိန်မရူ**က **မပိုင်ဆရာဇော်**ကို ကြိုတင်နှုတ်ဆက်၏။

တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ်က (ဆင်က)= ထိုင်ခုံ (တက္ကသိုလ်မြန်မာအဘိဓါန် စာမျက်နှာ ၇၆၇ ရှု) ကိုယူ၍ နေရာထိုင်ခင်းတည်ခင်းပေး၏။ မပိုင်ဆရာတော်ထိုင်သော "ဆင်က" ကျိုးသွား၏။ မပိုင်ဆရာတော် လဲကျသွား၏။

"ဗညားနွဲ့မှာလိုက်သောစကားကို တပည့်တော်မမေးခင် တပည့်တော်၏ဆရာတော် မပိုင်ဆရာက မိန့်မြွက်တော်မူပါ"ဟု လျှောက်ကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောကာ "**ဆွေက**" ကိုတည်ခင်း

ပေး၏။ ဆရာတော်ကိုထိုင်တော်မူစေ၏။ **မပိုင်ဆရာ**က **ဗညားနွဲ့**စာကို **သမိန်မရူ**သို့ကမ်းလိုက်၏။ **သမိန်မရူ**သည် စာရေးကိုခေါ်၍ အမှူးအမတ်များရှေ့တွင်ပင် ဖတ်စေ၏။

ဗညားနွဲ့စာကို ကြားရသောအခါ **သမိန်မရူ**မျက်ရည်ယိုစီးကျလာ၏။

"တပည့်တော်၏ဆရာတော်ဘုရား ဗညားနွဲ့ပြောသောစကားအားလုံးကို တပည့်တော်ယုံကြည်ပါ၏။ တစ်ခုသာ မယုံပါ။ ဝတ်စရာပုဆိုးမျှမရှိဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်နှမတော်တိုက်တွင် ရှိသမျှကိုယူပြီးကြပါလျက် ဝတ်စရာပုဆိုးမျှမရှိဟု ဗညားနွဲ့ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်မယုံပါ။"

မပိုင်ဆရာတော်က " ရှင်ဘုရင်နှမတော်တိုက်တွင် ရွှေငွေ၊ ပုဆိုးများကို ယူရမည်ထား၍ တိုက်အမိုးအုပ်ကြွပ်တစ်ချပ်မျှ မပျက်မစီးစေရပါ " ဟုပြော၏။

"ဗညားနွဲ့နှင့် တပည့်တော်သည် သွေးသောက်၍သွေးသစ္စာပြုခဲ့ကြဖူးသည်။ ဗညားနွဲ့၏အသက်ကို လွှတ်ရန်တပည့်တော်ခွင့်ပန်ပေးပါမည်။"

သမိန်မရူသည် **မဟာဒေဝီ**ထံသို့ လျှောက်လွှာတစ်စောင်ရေး၏။ **မပိုင်ဆရာဇော်**ရှေ့တွင်ပင် ၎င်းလျှောက်လွှာနှင့်အတူ **ဗညားနွဲ့**စာကို **မဟာဒေဝီ**ထံသို့ပို့စေ၏။

မပိုင်ဆရာလည်း **သမိန်မရူ**ထံမှထပြန်လာခဲ့၏။ အမတ်ကြီး **ခိုင်ဖြူ**နှင့်တွေ့၏။ **ခိုင်ဖြူ**က "သွေးသောက်ထံမှ ဆရာတော်ရောက်လာသည်။ တပည့်တော်တို့စားရန် မည်သည့်ပစ္စည်းများပါလာ

လေသည်မသိ "ဟု **မပိုင်ဆရာ**ကို ရယ်ဖွယ်ရာအဖြစ် လျှောက်ထားလိုက်၏။

"စစ်သုံးမျက်နှာက ဝိုင်းရံခံနေရသည့်အတွက် မည်သည့်ပစ္စည်းရ၍ မည်သို့သော စားသောက်ဖွယ်ရာကို ပေးလိုက်နိုင်ပါမည်နည်း။"

" **ထွန်ပြတ်ပုတီးနှင့် လည်ဝလီ**ကို တပည့်တော်စားလိုပါသည်။"

ခိမ်ဖြနှင့်ပြောဟောပြီးနောက် **မပိုင်ဆရာ**သည် ဒဂုံသို့ပြန်ကြွသွားလေ၏။ **မပိုင်ဆရာ**ပြန်လာသည်ကို **တလကံ**တံခါး " ပြ"ပေါ်မှ **ဗညားနွဲ့၊ မင်းကံမိ**နှင့် မြို့စောင့်တပ်သားများ မျှော်နေကြ၏။

မပိုင်ဆရာသည် **ရှင်ပင်ဘုရားကျုံး**နားသို့ ရောက်သောအခါ **ဗညားနွဲ့**တို့ကိုလှမ်းမြင်၏။ **မပိုင်ဆရာ** လက်ရုံးတန်း၏။ **ဗညားနွဲ့**တို့ထံအမြန်သွား၏။ ပြပေါ်သို့ **မပိုင်ဆရာ**ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း **ဗညားနွဲ့**ကစတင်လျှောက်ထား၏။

" မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဆရာတော်လက်ရုံးတန်းရပါသနည်း "

" ကျွန်ုပ် သမိန်မရူထံသို့သွားရာတွင် နိမိတ်ကြီးသုံးပါးကိုမြင်ခဲ့၍ လက်ရုံးတန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမတံဆိပ်က ကိုတည်ခင်းပေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ထိုင်လျှင် တံဆိပ်က ကျိုးသွားသည်၊ ဒုတိယ ရွှေက ကိုခင်းပေး၍ ထိုင်ရသည်။ တတိယ အရှင့်သားပေးသည့်စာကို သမိန်မရူနားထောင်ပြီးငိုသည်။ သည်နိမိတ်ကြီးသုံးပါးကိုမြင်၍ ကျွန်ုပ်လက်ရုံးတန်းသည်။"

ဗညားနွဲ့သည်**မပိုင်ဆရာ၏** စကားကိုကြားရသောအခါ " ဤအတိတ်နိမိတ်များ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား မည်သို့ရှိနိုင်သနည်း" ဟု **မင်းကံမိ**ကို လှမ်းမေး၏။

" တံဆိပ်က ဟူသည်အင်္ဂါနံ၊ သမိန်မရူသည် အင်္ဂါသား၊ ဆရာတော်ထိုင်လျှင် တံဆိပ်ကကျိုးသည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် အရှင့်သား ထွက်၍တိုက်ကော်မူလျှင် သမိန်မရူရှုံးမည်ကေန်အမှန်ဖြစ်သည်။ **ရွှေက** ဟူသည်မွန်ဘာသာအားဖြင့် **လေးငါးထော**ဖြစ်သည်။ **ထော**သည်စနေနံဖြစ်သည်။ ဟံသာဝတီသည်လည်းစနေနံဖြစ်သည်။ ရွှေက ဝှင်ဆရာတော်ထိုင်ရသည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် အရှင့်သားအောင်တော်မူမည်။ နှစ်ခါမတိုက်ရတော့ပါ၊ ဟံသာဝတီကို အလိုတော်ပြည့်မည်။ အရှင့်သားစာကိုကြားရသောအခါ သမိန်မရူငိုသည်ဟုဆိုသည်၊ ဆင်းရဲပူပင်ရသူတို့သာ ငိုသည်။ သမိန်မရူငိုခြင်းသည် ဘေးတွေ့မည့် သဘောဖြစ်သည်။

မင်းကံမိအဓိပ္ပါယ်ကောက်ပြသည်ကို **ဗညားနွဲ့**အလွန်ဝမ်းမြောက်သည့်အထွက် ဝတ်တော်မူသောလက်စွပ်ကို ချွတ်၍**မင်းကံမိ**ကိုဆုပေးတော်မူ၏။ **မသံဧက**ကိုလည်း ဖယောင်းကြုပ်ပေး၏။ **မပိုင်ဆရာတော်**ကိုလည်း ပိဘ်ကောင်းတစ်အုပ် လှူတော်မူ၏။

ပဲခူးမြို့တွင် **မဟာဒေဝီ**သည် ဗညားနွဲ့စာကို ဖတ်ပြီး နောက်မှူးမတ်များ၊ ဗိုလ်မင်းများထံသို့ စာပေးလိုက်၏။

" အဗသုန်ငယ်သေမည်ကိုကြောက်၍ အခြားအရပ်သို့ပြေးမည်ဟုဆိုသည်။ မင်းတို့အားလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ရေကြောင်း

ကြည်းကြောင်းဆို့ပိတ်၍ ဖမ်းရမည်။ **မအိကျည်၊ အမညာ၊ မသံကော၊ နွားကျောင်းသားပလာသား ရှင်သူငယ်နှင့်နှင့်မပိုင်ဆရာတော်** သည် ငါးယောက်တို့တို သံခြေကျင်းခတ်ပြီး ပဲခူးကိုယူခဲ့ရမည်။ ပဲခူးသူ ပဲခူးသားတို့ကို ပြတော်မူမည်။"

ဤသို့ စာပေးလိုက်၏။ **မဟာဒေဝီ** ထံ စာရောက်သည့် အကြောင်းကို **ဓိမ်ဖြ**(သမိန်မရူတပ်နှင့်အတူရှိနေသူ)က ဗညားနွဲ့ ထံသို့ အကြောင်းကြားလိုက်၏။ မင်းတကာကိုစေလွှတ်ပြီးလျှောက် ထားစေခြင်းဖြစ်၏။ မင်းတကာသည် **ဓိမ်ဖြ**ထံသို့ **မဟာဒေဝီ**ပေး လိုက်သောစာပါအတိုင်း **ဗညားနွဲ့**ကိုလျှောက်ထား၏။

" ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ဘကြီးတော်က ဆရာတော်ကိုလျှောက် လိုက်သော စကားရှိပါသေးသည်။ မည်သို့ထပ်ပြီး မှာလိုက်ပါသေး သနည်း"

"ဗညားနွဲ့နှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရလျှင် ပြောဖို့မှာလိုက်ပါသေးသည်။ လက်ျာလက်နှင့် မျက်စိကိုကိုင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကိုကိုင်ကာ ဗညားနွဲ့ကိုဆက်ပါသည်ဟု မှာလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင် အရှင့်သားထွက်၍ တိုက်တော်မူသော အခါအခြားတပ်များကို မတိုက်ပါနှင့်၊ သမိန်မရူတပ်ကိုသာတိုက် ပါဟု မှာလိုက်ပါသေးသည်။"

မင်းတကာ၏စကားကို ဗညားနွဲ့ကြားတော်မူလျှင် **မပိုင်ဆရာ** ကိုလှည့်မေးပြန်၏။

"ကျွန်ုပ်၏ဆရာတော်မပိုင်ဆရာ မပိုင်ဆရာကို ဇိပ်ဖြ လျှောက်လိုက်သောစကားကို ကျွန်ုပ်အား မပြောဆိုပါလား"

သည်။ အမတ်ကြီးဇိပ်ဖြက **ထွန်ပြုတ်ပုတီး**နှင့် **လည်ဂလီ**ကို စား လိုပါသည်ဟုမှာလိုက်ပါသေးသည်။ "

မပိုင်ဆရာ၏စကားကို **မင်းကံမီ**အား အဓိပ္ပါယ်ကောက် ခိုင်း၏။

"**ထွန်ပြုတ်ပုတီး** ဟူသည် ပဲခူးကိုဆိုလိုသည်။ **လည်ဂလီ**ဟူ သည် တနလ်ာဖြစ်သည်။ အောင်တော်မူခဲ့လျှင် ပဲခူးမြို့ကိုစားလို သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ "

"ဘကြီးတော်ကို ကျွန်ုပ်ပေးတော်မူမည်။ "

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းတကာ**ဘက်သို့လှည့်၍ မိန့်တော်မူလိုက် ၏။ ထို့နောက် **မင်းကံမီ**ဘက်သို့လှည့်၍ မေးတော်မူပြန်၏။

"လက်ျာလက်ဖြင့် မျက်စိကိုကိုင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့်ဝမ်း ဗိုက်ကိုကိုင်ပြီး ဆက်သည်ဟုဆိုသည်။ မည်သည့်လက်ဆောင်များ ဖြစ်သနည်း။ "

"ဘကြီးတော်က သမီး**မွေးကိုနောင်**နှင့် **မြေငြေ**သည်နှစ် ယောက်ကို အရှင့်သားအားဆက်သည်ဟု ဆိုသည်။ "

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းတကာ**ကို ဆုလာဘ်ပေးလိုက်၏။

"မင်းတကာပြန်ပေတော့ လူသူအများတွေ့သွားပါက မင်းလည်း အခက်ကြုံလိမ့်မည်၊ ဘကြီးတော်ဇိပ်ဖြလည်း ပုပင် ကြောင့်ကြရှိချေတော့မည်၊ အလျင်အမြန်သွားပေတော့"

ဗညားနွဲ့က ပြန်ခိုင်းလိုက်သည့်အတွက် **မင်းတကာ**လည်း **ဗညားနွဲ့**ကိုဦးခိုက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

မင်းတကာပြန်သွားပြီးနောက် မင်းသား**ဗညားနွဲ့**သည်

ဆင်စီး၍ မြို့ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်၏။ တစ်နေရာ၌ သံခြေကျင်းခတ်ထားသောလူတစ်ယောက်ကို မြင်သွား၏။ **မောမွန်**ကိုအကျိုးအကြောင်းသိရအောင် မေးခိုင်းလိုက်၏။

"အကျွန်ုပ်မှာ ကြွေးတင်နေပါသည်၊ သူ့ကြွေးကို မပေးဆပ်နိုင်သည့်အတွက် ယခုလို သံခြေကျင်းခတ်ထားခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်"

"ကြွေးရှင်ကား မည်သူနည်း"

"**မင်းပန်းရွှေသူ** ဖြစ်ပါသည်။"

မောမွန်သည် အကြောင်းစုံသိရပြီးနောက် **ဗညားနွဲ့**ထံပြန်သွား၏။ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားလိုက်၏။ ဗညားနွဲ့သည် ကြွေးရှင် **မင်းပန်းရွှေသူ**ကို ခေါ်လိုက်၏။

"မင်းကြွေးသူ့အပေါ်မှာ တင်ရှိနေသည်ကိုငါပေးမည်။ ယခုလို အကျဉ်းကျထားခြင်းကို လွှတ်ပေးပါ"

"အကျွန်ုပ်၏ကြွေး ကြွေး၁၀၀သူ့အပေါ်မှာ တင်ရှိနေပါသည် အရှင်"

ဗညားနွဲ့သည် ကြွေး၁၀၀ကိုချိန်၍ ပေးလိုက်၏။ **မင်းပန်းရွှေသူ**လက်ထဲသို့ ကြွေး၁၀၀ ရောက်သွားသောအခါ ကြွေး၅၀ကို **ဗညားနွဲ့**အားပြန်ပေး၏။ ကြွေး၅၀ ကိုသာယူထားလိုက်၏။

"အရှင်ဘုရား စစ်မက်ရှိနေသည့်အတွက် သုံးစွဲရန်ပြတ်လပ်နေသောကြောင့် ယခုလိုယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စစ်မက်မရှိပါက အကျွန်ုပ်မယူပါ။ ကြွေး ၅၀ ကိုသာယူပါရစေ။ ကြွေး ၅၀ ကို ဘုန်းကြီးသည့် အရှင်အားပြန်ဆက်ပါသည်။ လက်ခံတော်မူပါ။"

ဗညားနွဲ့ကလက်ခံတော်မူ၏။ သံခြေကျင်း ခတ်ထားခံရသူကိုလည်း သံခြေကျင်းခတ်ထားလျက် ယူလာ၏။

"မင်းအမည် မည်သို့ခေါ်သနည်း"

"အကျွန်ုပ်အမည် **မဟာလတဲ့ခွါဒေပသွယ်** ပါဘုရား"

"မင်း ငါ့အမှုတော်ကို ထမ်းမည်လော"

"ကျွန်ုပ် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာအကျင်းခံနေရသည်ကို လွတ်အောင်ရွေးယူသော အရှင့်ကျေးဇူးကို အကျွန်ုပ်အသက်နှင့်လဲ၍ ဆပ်ပါမည်။"

"ဤသံခြေကျင်း ခတ်လျက်အတိုင်းပင် မင်းကို သမိန်မရူ၏ကင်းစောင့်တပ်များ အနီးသို့ပို့မည်။ ဗညားနွဲ့၏ စစ်တပ်များလန့်ဖျပ်၍ပြေးလွှားကြသည့်အတွက် မင်းထွက်လာခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်။ သမိန်မရူကမေးလျှင် ဗညားနွဲ့သည် လှေငယ်တစ်စင်း၊ ကျွန်တော်မျိုး(၃၅)ယောက်နှင့် ပြည်မြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ပြောသံကြားရသည်ဟု မင်းပြောရမည်။ ထိုသို့တပ်လန့်ခိုက်တွင် အများသူငါနှင့်ရော၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည်ဟု ပြောရမည်။ သမိန်မရူကမင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်သောအခါကျမှ မင်းပြန်ခဲ့၊ အပြန်တွင် သမိန်မရူတပ်အခြေအနေကို လေ့လာခဲ့ရမည်။ သူ့တပ်များ နည်းသည်၊ များသည်၊ ကျုံးတိမ်သည်၊ နက်သည်၊ လူနည်းသည်၊ များသည် စသည်တို့ကို သိအောင်ပြုခဲ့"

ဗညားနွဲ့၏ အမိန့်တော်အတိုင်း **မဟာ**ကို ညတွင်းချင်းပင် ကပ်နှင့်ထမ်း၍ ပို့ကြရ၏။ **သမိန်မရူ**၏ကင်းစောင့်များ အနီးသို့သွား၍ ချထားလိုက်ကြ၏။ ထိုသူတို့လည်း ကပ်ကိုထမ်း၍ပြန်ခဲ့ကြ၏။ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ **မဟာ**သည်သံခြေကျင်းတန်းလန်းနှင့်

တဖြေးဖြေးလမ်းလျှောက်သွား၏။ **သမိန်မရူ**ကင်းသို့ ရောက်သော် ကင်းစောင့်တို့က **မဟာ**ကိုဖမ်း၍ **သမိန်မရူ**ထံသို့ပို့လိုက်၏။ **သမိန်မရူ**သည် **မဟာ**ကိုသံခြေကျင်း ချွတ်စေ၏။

"မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် မောင်မင်းထွက်လာခဲ့သနည်း"

"ယမန်နေ့ညက ဒဂုံမြို့သူမြို့သားများ လန့်ဖျပ်ကြသည်။ ဗညားနွဲ့လည်းထွက်ပြေးလေသည်။ လှေငယ်တစ်စီး၊ လူ(၃၅)ယောက်နှင့် ပြည်သို့ပြေးမည်ကြံသည်ဟု ကြားရသည်။ လူအများသောသောညံညံ လန့်ကြသောကြောင့် ပြေးကြလွှားကြသည်။ မြို့တံခါးတွင် အထွက်အဝင် ရှုတ်ရှက်ခတ်နေသည့်အခိုက် ရော၍ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ သားမယားကိုရှာမည်ဟု စိတ်ကူး၍ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။ "

" မောင်မင်း၏ သားမယားများ ဘယ်မှာရှိသနည်း"

" အကျွန်ုပ်၏သားမယားများ **တမွတ်ကျော့မှူးသောက်**မှာရှိပါသည်။"

"မောင်မင်း ဘာကြောင့်သံခြေကျင်း အခတ်ခံရသနည်း"

"အကျွန်ုပ်ကို ကြွေးတင်၍ကြွေးရှင်က ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။"

သမိန်မရူသည်အားရကျေနပ်နေ၏။ **မဟာ**ကိုလည်းဆံဖြတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ပုဆိုး၊ လက်စွပ်တို့ကိုဆုချလိုက်ပြီး သားမယားကို ရှာရန်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

မဟာသည် **သမိန်မရူ**ကိုဦးခိုက်၍ မြောက်တံခါးသို့ထွက်လာ

ခဲ့၏။ **သမိန်မရူ**၏တပ်အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှု၏။ တပ်အနားသို့ကပ်၍ အခြေအနေကို စူးစမ်းသောသဘောဖြင့် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်သွား၏။ **မဟာ**ကိုမသင်္ကာကြ၊ အကြောင်းထူးရှိရမည်ဟု တပ်သားများပြောကြဆိုကြ၏။ အမတ်ကြီး**ဓိမ်ဖြဲ**သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှမပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၏။ **မဟာ**လည်း စိတ်တိုင်းကျစူးစမ်းသွား၏။ နေဝင်ရီတရောအချိန်မိုးချုပ်စတွင်ဒဂုံသို့ **မဟာ**ရောက်သွား၏။ သိမြင်လေသမျှကို **ဗညားနွဲ့**အားလျှောက်ထား၏။ **သမိန်မရူ**ပေးလိုက်သောပုဆိုးနှင့်လက်စွပ်ကိုလည်း **ဗညားနွဲ့**အားပြ၏။

" ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်တိုက်ရသော် သင့်တော်မည်လော "

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းကံဓိ**ကိုမေး၏။

" စစ်မျက်နှာလည်းမခွာ ရှိနေသေးသည်။ ပညာရှိတို့စီရင်သည့် ထုံးနည်းအတိုင်း စီရင်ပါရစေဦး "

" မည်သို့ စီရင်မည်နည်း "

" မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်တွင် ဓမ္မပဒကျမ်းကို ဓိဋ္ဌာန်၍ရွတ်ဆိုဦးမည်။ မြို့ကိုစောင့်သော နတ်တို့ကိုလည်း စနည်းနာရဦးမည်။ ဤသို့စီရင်ဖွယ်တို့ကို စီရင်ပြီးမှထွက်၍တိုက်တော်မူပါ"

မင်းကံဓိလျှောက်ထားချက်အတိုင်း **ဗညားနွဲ့**သည် သုခမိန်**အိတသုန်**ကိုခေါ်၍" ညကျလျှင် အိပ်မက်ယူ၍အိပ်ပါ " ဟုမိန့်တော်မူ၏။

သုခမိန်လည်း အိပ်မက်ကိုမှန်းဆ၍အိပ်၏။ မိုးသောက်

ယံတွင်အိပ်မက်၏။ "ဒဂုံဆံတော်ရှင်ထီးတော်အထွတ်တွင် ရွှေတန်ဆောင်းငယ်ထွန်းသည်။ လေးမျက်နှာကမုန်တိုင်းလာသည်။ မီးရောင်သို့လေမုန်တိုင်းရောက်သော် လေမုန်တိုင်းသည်စဲသွား၏။ "ဤသို့အိပ်မက်မက်ပြီးချက်ချင်းလန့်နိုး၏။ အိပ်မက်အကြောင်းကို သုခမိန်သည်မင်းသားအားလျှောက်ထား၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် **မင်းကံစီ**အား အိပ်မက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြန်ခိုင်း၏။

"အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပါယ်ကား မည်သို့ရှိသနည်း။"

"ရွှေတန်ဆောင်တိုင်ကို ဒဂုံဆံတော်ရှင်ထီးတော်အထွတ်တွင်ထွန်းညှိသည် ဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ အခြားအကြောင်းမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သခင်ဗညားနွဲ့ကိုပင်ဆိုလိုသည်။ လေးမျက်နှာက မုန်တိုင်းလာသည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကားစစ်သုံးမျက်နှာက ယခုဝိုင်းရံခံနေရခြင်းကိုဆိုလိုသည်။ မီးရောင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ မုန်တိုင်းပျောက်သွားသည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကားကျွန်ုပ်သခင်ဗညားနွဲ့ကို ရန်သူတို့က မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သည်။ အရှင့်သား မင်းဧကရာဇ်ဧကန်မုချဖြစ်တော်မူမည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက အတိတ်နိမိတ်ပြသည့်အတွက် သုခမိန်အိပ်မက်မက်ရခြင်းသည်။"

မင်းကံစီကသုခမိန်အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြ၏။ ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့**သည် မူရနံ့စ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော **ဓမ္မရက္ခိတမဟာစေတီ**ကိုပင့်တော်မူ၏။ ထိုမဟာစေတီ၏ရှေ့တွင် မင်းသားအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဓမ္မပဒကျမ်းကိုလက်ညှိုးဖြင့်ထိုး၏။

ထိုသို့ ထိုးရာတွင် ဘီလူးမရင်ကွဲ၍ သေသောအကွာရာကို ထိုးမိ၏။ ရှေ့ကဇာတ်လမ်းအဆက်မှာဤသို့ဖြစ်၏။ ပုဏ္ဏားသား

အဖပြေးသည်ကို ဘီလူးမလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားအဖေကြီးသည် မြစ်လယ်သို့ရောက်နှင့်၍ ဘီလူးမ မလိုက်ဝံ့ဘဲရှိ၏။ ဟစ်၍ခေါ်သော်လည်း မရချေ။ ဤတွင်ဘီလူးမသည် ရင်ကွဲ၍သေတော့၏။ ။ ဤဇာတ်လမ်းမှဘီလူးမရင်ကွဲ၍ သေသောအကွာရာကို ထိုးမိခြင်းဖြစ်၏။

ဗညားနွဲ့သည် **မင်းကံစီ**အား နိမိတ်ဖတ်ခိုင်း၏။

"သည်ဝတ္ထုသည် တိုက်ရိုက်ပင်။ ဘီလူးမဟူသည် မဟာဒေဝီကိုဆိုလိုသည်။ သားဟူသည် အရှင်ဗညားနွဲ့ကိုဆိုလိုသည်။ ယခု မဟာဒေဝီစိစဉ်၍ သမိန်မရှုချိလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သခင်ဗညားနွဲ့ကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်စိတ်ချရပေပြီ။ ဧကန်မလွဲနိုင်ရမည်"

ဤသို့ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပြ၏။ ထို့နောက် "ကျွန်ုပ်တို့မြို့စောင့်နတ်ကိုမေးဦးမည်" ဟုပြောပြီး၊ **မင်းကံစီ၊ မသင်၊ မောမွန်**၊ထိုသုံးယောက်လှည့်၍ စနည်းနာကြပြန်သည်။ သို့သော် စနည်းနာ၍မရကြချေ။ ထိုသုံးယောက်သားပြန်ခဲ့ကြ၏။ မြို့လယ်**ဓမ္မပုဏ္ဏာရုံ**ဘုရားနှင့် **ခုတ်ဇာဘိတ်**တိုက်အကြားတွင် မိန်းမတစ်ယောက် နတ်ဝင်၍ ထကနေသည်ကို အပြန်၌တွေ့ကြရ၏။ ဆေးထလေသောကြောင့် ထကနေသောယိုးဒယားမလေးသည် လက်ခုပ်တီး၍ သီဆိုနေ၏။ သုံးယောက်သားနားထောင်နေကြ၏။

"သော်ကပန်းမြတ်၊ ကျွေကျလတ်။ နီထွတ်ရဲရဲ၊ တွေ့ခဲစကောတွင်၊ ဖျားနာပူပင်၊ မင်းလုလင်ကို၊ မယ်ရှင်ကသည်၊ မိုးသောက်လင်း၊ ချိန်စေ့ရောက်သည်၊ ပြန်ခွါပိုက်လှည့်ကာလိမ့်၊ စူဒရင်က၊ ဒေဝတစ်ယောက်၊ ရှိလာရောက်ဟု၊ ခြိမ်းချောက်ဟစ်ကြွေး၊ မောင်းသံပေးက၊ ပြေးသည် ဘရမ်းဘတာ"

ထိုသုံးယောက်သားမှတ်သား၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သုံးယောက်သားမင်းသားထံမဝင်ဘဲဆိုင်းငံ့နေကြ၏။ မင်းသားမြင်တော်မူလျှင် သူတို့ကိုမေး၏။ **မင်းကံစီ**က "ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလှသောကြောင့် နိမိတ်ကောင်းကြားခဲ့ရသည်" ဟုလျှောက်ထား၏။

"အကို မည်သို့ကြားခဲ့၍ မည်သို့အဓိပ္ပါယ် ယူဆပါသနည်း"

မင်းကံစီသည်သူတို့ကြားခဲ့ရသောစနည်းကို **ဗညားနွဲ့**အား ပြောပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆိုလိုရင်းကိုရှင်းပြ၏။

"သော်ကပန်း" ဟူသည် ဗညားနွဲ့ကိုဆိုလိုသည်။ သော်ကပန်းသည်သောကြာနံ၊ ကျွန်ုပ်တို့သခင်သည်လည်း သောကြာသားဖြစ်သည်။ 'တွေ့ခဲစကောတွင်' ဟူသည် စကောလည်းတနင်္လာနံ၊ ပဲခူးမြို့လည်းတနင်္လာနံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပဲခူးမြို့ကိုရတော်မူ၍ သာသနာတော်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ "မင်းလုလင်ဖျားနာသည်" ဆိုသည်မှာ အရှင့်သားအား စစ်သုံးမျက်နှာလုံးက ဝိုင်းရံလာခြင်းကိုဆိုလိုပါသည်။ "မယ်ရှင်ကသည်၊ မိုးသောက်လင်း" ဆိုသည်မှာ နံနက်မိုးသောက်လျှင် အဖျားပျောက်မည်ဟု ဆိုလိုသည်။ "ချိန်စေ့ရောက်သည်၊ ပြန်ခွါပိုက်လှည့်ကာ" ဆိုသည်ကား ကျွန်တော်မျိုးနှစ်ယောက်ကိုစေလွှတ်တော်မူပါ၊ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သောအမှာစာကို ရေးပေးလိုက်ပါ။ ဤသို့ပြုလုပ်က ရန်သူပြန်သွားပေမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ "စူဒရင်က၊ နတ်တစ်ယောက်" ဆိုသည်ကားသမိန်မရူတပ်နှင့် နေသည်ကိုဆိုလိုသည်။ "မောင်းသံပေးက၊ ပြေးသည်ဘရမ်းဘတာ" ဆိုသည်မှာ ထွက်၍တိုက်တော်မူလျှင် ဆင်အစွယ်ချင်းမရှက်မငွေ့ရပြီ။ မောင်းသံပေးလျှင်ပင်

ရန်သူသည်ဘရမ်းဘတာထွက်ပြေးရပေလိမ့်မည်ဟုဆိုလိုပါသည်။

ထိုသို့စနည်းကိုဖြေဆိုပြသည့်အတွက် **ဗညားနွဲ့**သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၍ မင်းကံစီကိုဆုများစွာပေးတော်မူ၏။

နံနက်မိုးသောက်သော် " မြောင်းမြမြို့စားလောက်ဖျားထံသို့ ကျွန်ုပ်စာပို့တော်မူမည်။ အစ်ကိုမင်းကံစီက စာချောအောင်ပြင်ပေးပါ" ဟု **မင်းကံစီ**ကို**ဗညားနွဲ့**ပြော၏။ စာရေး**မသင်**ကိုခေါ်၍ စာရေးခိုင်း၏။

"တူတော် ဗညားနွဲ့ သိစေအပ်ပါသည် ဦးရီးတော်မြောင်းမြမင်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပဲခူးမြို့မှာစိတ်ဆင်းရဲကျဉ်းကျပ်စွာနေခဲ့ရပါသည်။ မဟာဒေဝီသည် ခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင်မရှိသောအခါ သမိန်မရူကိုနန်းတင်မည်ဟု ရည်ရွယ်ကာဗောခုံမှိုင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုသတ်ရန်ကြံပါသည်။ ဦးရီးတော်နှင့် ကျွန်ုပ်အရီးတော်မဟာဒေဝီတို့သည် ရှေးယခင်က သစ္စာပြုခဲ့ကြသည်ဆိုပါက ဦးရီးတော် ကိုခမည်းတော်ကိုယ်စား ဟုမှတ်ယူပါသည်။ ဦးရီးတော်ကိုထီးနန်း ပေးသော် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ယခုထိုသို့မဟုတ်ပါ၊ အရီးတော်သည် သစ္စာမစောင့်သိပါ၊ မတော်မတည့်ပြုကျင့်နေပါသည်။ သမက်နှင့် ပင်ဖောက်ပြန်နေကြပါသည်။ မပြုအပ်သောအမှုကိုပြုကျင့်နေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်းသေကြောင်းကြံကြပါသည်။ ထိုသို့သောအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်ပဲခူးမှထွက်ခွာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပဲခူးမှထွက်ခွါခဲ့ပြီးနောက် ဦးရီးတော်ထံသို့ ရောက်အောင်လာခဲ့မည်ကြံပါသေးသည်။ သို့သော်စီးစရာလှေပင်မရှိသောကြောင့် ဒဂုံတွင်ပင်နေခဲ့ရပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ဦးရီးတော်သိစေရန် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။"

စာရေး**မသင်**ကစာရေးသည်၊ **မင်းကံခီ**ကစာပြင်သည်။ **ဗညားနွဲ့**ကအတည်ပြုသည်။ ဤစာနှင့်အတူ ရွှေငါးပိဿာ၊ ကတ္တီပါ၊ သက္ကလပ်ပိတ်အုပ်များကို **မသောက်**အားယူသွားစေသည်။ မြောင်းမြစား**လောက်ရျား** ထံသို့ပို့စေသည်။

မြောင်းမြစားလည်း အမှာစာနှင့် လက်ဆောင်များကို ရသော် **မသောက်**ကိုဤသို့မိန့်၏။

"ငါတူ ဒလစားမညီဂံဂေါင် ပြောပြပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ဤစာပါအဖြစ်အပျက်များကို ငါသိပြီးဖြစ်သည်။ ငါတို့သခင် ဆင်ဖြူရှင်အမှာစာနှင့် ခေါ်သည်ထင်၍ ငါချီတက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင့်သားကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ"

မသောက်လည်း မြောင်းမြစားစကားကို မှတ်၍ပြန်ခဲ့၏။

မြောင်းမြမြို့စားသည် ထိုည၌ပင် သားသမက်၊ ကျေးကျွန်အကြီးအကဲတို့ကိုခေါ်၍ သောက်စားကြ၏။ "ယခုဗညားနွဲ့နှင့် ပဲခူးမြို့သား ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ဘယ်သူဘက်က ကူရသော် သင့်မည်နည်း" ဟုမေး၏။

"တိုက်ဆင်၊ တိုက်မြင်း၊ ရဲလှေ၊ လှော်ကား၊ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့် ထိုးခိုင်းတိုက်ခိုင်သည့်ဘက်က တိုက်ရခိုက်ရပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မည်သူဘက်က ကူရမည်ကိုမသိပါ၊ ဗညားနွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ သခင်မင်းကြီး၏သားအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပါသည်။"

ဤသို့ သားသမက်များက ပြောကြ၏။ ထိုအခါ ဒလမြို့စား **ချစ်သင်း**ကိုမေးပြန်၏။

"ကျွန်ုပ်မြင်သည်ကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ အသက်အရွယ်

ကြီးပြီဖြစ်သော မဟာဒေဝီဘက်ကကူသော် ရှေ့အဖို့အရှင်မင်းကြီးနှင့်တကွ သားတော်မြေးတော်တို့အတွက် အကျိုးရှိမည်မဟုတ်ပါ။ သမိန်မရူသည် အမတ်တစ်ယောက်၏သား မျှသာဖြစ်ပါသည်။ အက်နေသော အိုးနှင့်တူပါသည်။ အိုးထဲတွင်ရေအမြဲရှိနေအောင် မတတ်နိုင်ပါ။ ဗညားနွဲ့သည် မင်းဇကရာဇ်သားမြေးဖြစ်ပါသည်။ သံပုရာသီးနှင့်တူပါသည်။ သံပုရာသီးသည်ငယ်စဉ်က အချဉ်ဓါတ်နည်းပါသည်။ ကြီးလေချဉ်လေဖြစ်ပါသည်။ ယခု ရွက်နုတစ်ရွက်နှစ်ရွက်လေးကို လက်သည်းဖြင့်ဆိတ်ယူသော် အလွယ်တကူရနိုင်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က မဆိတ်ဘဲနေခဲ့သော် ကြီးရင့်လာလျှင် ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ပေါက်ပြီးမယူရပေလော"

ဒလမြို့စား**ချစ်သင်း**က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လျှောက်ထား၏။

မြောင်းမြစားသည်လည်း အရက်မူးနေကြပေပြီ။ သားသမက် ကျေးကျွန်များလည်း မူးနေကြလေပြီ။

"မဟာဒေဝီသည် သစ္စာမစောင့်၊ သမိန်မရူနှင့်ဖောက်ပြန်နေသည်။ ငါတို့မကူ"ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ပဲခူးသို့မြောင်းမြစားလွှတ်လိုက်သောအဖွဲ့သားများ မြောင်းမြစားထံသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ပဲခူးမြို့သတင်းကိုသယ်လာကြ၏။

"ပဲခူးမြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ပဲခူးမြို့တွင် ပဲခူးမြို့သူမြို့သားများသီဆိုနေကြသည်။ "ဒေါင်းမအိုလျက်၊ သစ်ပင်ထက်သို့၊ တက်၍ဥသော။ မိန်းမအိုလျက်၊ ကြောက်ရှက်မရှူ၊ သူလင် လုသော"ဟုသီဆိုနေကြသည်။ **မဟာဒေဝီ**ကိုစောင်း၍ သီဆိုနေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားခဲ့ရသည်ဟု ကြားရသည့်

အတိုင်း မြောင်းမြစားကို လျှောက်ထားကြ၏။

မြောင်းမြစားတို့လည်း အရက်မူးလှပြီဖြစ်သည်။ တပည့်တို့သည် "ငါတို့မိန်းမပျက်ဘက်က မကူတော့ပြီ" ဟုပြောကာလှေဦးလှည့်စေ၍ မြောင်းမြသို့ပြန်ကြလေ၏။

သန်းကောင်လောက်တွင် မြောင်းမြစားတို့အဖွဲ့မှ နောက်ဆွယ်တွင်ရှိနေသော လှေတပ်သားတို့ကို **မညီဂံဂေါင်**က ဟစ်၍မေး၏။

"မဟာဒေဝီကို အမျက်ထွက်၍ မကူဘဲ ကျွန်ုပ်သခင်မြောင်းမြမင်းကြီးထံသို့ ပြန်ခဲ့ပြီ" ဟုပြန်ပြော၏။ **မညီဂံဂေါင်**ဝမ်းမြောက်၍ မနက်မိုးသောက်လျှင် မင်းသား**ဗညားနွဲ့**ထံသို့ ဤအကြောင်းကို လျှောက်မည်ဟုကြံရွယ်ထား၏။

ထိုည၌ပင် ဗညားနွဲ့ အိပ်မက်မက်၏။ "ဒဂုံမြို့လယ်တွင်ရွှေတန်ဆောင်တိုင်တစ်တိုင်ထွန်းသည်။ အရောင်အဝါအလွန်တောက်ပသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာမှမုန်တိုင်းသည်းထန်စွာလာသော်လည်း အရောင်အဝါပို၍ထွန်းတောက်သည်။ အနောက်မျက်နှာက လေသည် စဲသွားလေ၏။ မုန်တိုင်းသည်မှောင်မိုက်၏။ နောက်မှတဖန်လင်းသွားတော့၏။ ရဟန်းတစ်ပါးက ဗညားနွဲ့ကိုလာမိန့်သည်။ နောက်လေးငါးရက်ကြာလျှင် မြောက်အရပ်ကလေစဲသွားလိမ့်မည်"

ဤသို့ **ဗညားနွဲ့**အိပ်မက်မက်၏။ နိုးတော်မူလျှင် **မင်းဂံမီ**အား အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောပြ၏။

"ရွှေတန်ဆောင်တိုင်" ထွန်းသည် ဟူသည်ကား မင်းသားကိုဆိုလိုသည်။ လေးမျက်နှာကမုန်တိုင်း သည်းထန်စွာလာသည်

ဟူသည်ကား စစ်သုံးမျက်နှာကိုဆိုလိုသည်။ "အနောက်ကလေစဲလေ၏" ဟူသည်မှာ မြောင်းမြစားတပ်ကို ဆိုလိုသည်။

"နောက်လေးငါးရက်တွင် လင်းလိမ့်မည်" ဟုရဟန်းတစ်ပါးလာမိန့်သည်ဟူသော စကားအတိုင်း အရှင့်သား အောင်တော်မူလိမ့်မည်။"

"အစ်ကိုဖတ်သည့်နိမိတ်အတိုင်း မှန်ပါစေ"

နံနက်မိုးသောက်သော် **မညီဂံဂေါင်**၏လူ ဒဂုံသို့ရောက်လာ၏၊ တံခါးစောင့်က 'မဝင်ရ' ဟုတား၏။ "နောင်တော်ဒလမင်း၏ ကျွန်တော်"ဟုပြောခိုင်းလိုက်၏။ ဗညားနွဲ့က "နောင်တော်ဒလမင်း၏ကျွန်တော်ကို ဝင်စေ" ဟု မိန့်တော်မူသော အခါကျမှဝင်ရ၏။ "မြောင်းမြစား၏ အဖွဲ့သားများပြန်သွားပြီ" ဖြစ်ကြောင်းလျှောက်ထား၏။ **ဗညားနွဲ့**ဤသတင်းကိုကြားရသောအခါ အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ **မင်းဂံမီ**၏လည်ပင်းကို ပြေးဖက်လိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း " အိုဘယ့်ယောကျ်ား " ဟုမိန့်လိုက်၏။

"သမိန်မရူတပ်ကို တိုက်တော်မမူနှင့်ဦး မုတ္တမမြို့သားများကို မြောင်းမြစားလို ဌာနေသို့ပြန်အောင်စေလွှတ်တော်မူပါဦးဟု နောင်တော်ကမှာလိုက်ပါသေးသည်။"

"မင့်သခင် ငါ့ကိုချစ်သည်မှန်လျှင် သူရဲကောင်းရှိသရွေ့နှင့်အလျင်အမြန် ငါ့ဆီလာခဲ့ပါဟု ငါကပြောလိုက်ကြောင်းပြန်ပြောပြပါ။"

ဒလမင်းလူယုံတော်ကို ဤသို့မှာကာ ဆုချီးမြှင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် **မင်းသား၊ မင်းဂံမီ၊ ဇောမွန်၊ မပိုင်ဆရာ**တို့ တိုင်ပင်ကြပြန်၏။

"ဗိုက်ကမြင်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူမည်။ မည်သူနှင့် သင့်တော်သနည်း"

"ဗောမွန်နှင့်သင့်လျော်ပါသည်။ ဗောမွန်နှင့် ဗိုက်ကမြင် (မုတ္တမတပ်မှူး)သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များဖြစ်ကြပါသည်။"

" မိန့်တော်မူလိုက်သည် ဗိုက်ကမြင်။ မဟာဒေဝီသည် ဘခမည်းတော်ဆင်ဖြူရှင် နတ်ရွာစံတော်မူသောအခါ သမိန်မရူကိုထီးနန်းအပ်နှင်းမည်ဟု ကြံရွယ်လုပ်ဆောင်နေသည်ကို မြောင်းမြို့စားသိလျှင်"အရှင့်သားကို ရန်သူဖြစ်အောင်ပြုရန်အကြောင်းမရှိ၊ ဆင်ဖြူရှင်မရှိသောအခါ အရှင့်သားကိုသာ ရှိခိုးမည်၊ သမိန်မရူကို ရှိခိုးရန်အကြောင်းမရှိ၊ ဆင်ဖြူရှင်ကအမိန့်တော်နှင့်ခေါ်သည်ထင်၍ ဤသို့ စစ်ချီလာရခြင်းဖြစ်သည်' ဟု ငါ့ကိုလျှောက်ထားလာသည်။ ငါ့ထံသို့ ဤသို့ လျှောက်ထားလာသူကို ငါဆုလာဘ်ပေး၍ အကြောင်းအကျိုးညီညွတ်စွာ ငါပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ယခုမြောင်းမြစားပြန်သွားလေပြီ။ ဗိုက်ကမြင်တို့စိတ်တွင် မည်သို့ထင်မြင်ယူဆ ပါသနည်း။"

သည်စာနှင့်အတူ ရွှေသုံးပိဿာ၊ ပုဆိုးကောင်းဆယ်ထည်နှင့်**ဗောမွန်**ကို စေတော်မူလိုက်၏။ **ဗောမွန်**လာနေသည်ကို **ဗိုက်ကမြင်** အဝေးကမြင်လျှင် ပျက်ရယ်စကားဆို၏။ " ဒဂုံသားတို့ ရောက်စွတကား" ဟု ရယ်စရာအဖြစ် ပြောနေ၏။ **ဗောမွန်** သည် **ဗိုက်ကမြင်**အား စာနှင့်ရွှေသုံးပိဿာ၊ ပုဆိုးဆယ်ထည်ကိုပေး၏။

" မည်သည့်အတွက် ငါတို့လိုလူမျိုးကို အရှင့်သားက လက်ဆောင် ပေးရပါသနည်း"

"မင်းကြီးတို့ကျေးကျွန်များအတွက် ရိက္ခာအဖြစ်အသုံးပြုရန်ပေးတော်မူလိုက်သည်"

" သွေးသောက် မင်းနှင့်ငါသည် နှစ်ကိုယ့်တစိတ်၊ ကောင်းတူဆိုးဘက်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ မင်းစိတ်တွင် ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်းပြောဆိုပါ။"

"ငါ့စိတ်တွင် ရှိသည်ကိုဆိုပါမည်။ မြောင်းမြမင်းသည် အလုံးအရင်း အင်အားကြီးသူဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် အရှင့်သားကို ရန်မပြုကောင်းဟုယူဆပြီး ပြန်လေပြီ။ မညီဂံဂေါင်သည်လည်း ငါတို့မင်းသားနှင့် တစ်မိသား(မအေတူဖအေကွဲ)ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် မင်းသားမဟုတ်ဟုယူဆပြီး မင်းသားကို သူဦးခိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ မင်းတို့သည် မုတ္တမမင်းကိုယ်စား ဖြစ်ကြသည်။ ဗညားနွဲ့မင်းဖြစ်လေက ထိုမင်းကျွန်များသာဖြစ်ကြပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်မင်းသားနှင့် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းမရှိဘဲ မင်းသားနှင့်ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြပါက မင်းသားမင်းဖြစ်သောအခါ မင်းဧကရာဇ်တစ်ပါး၏ရန်သူ မဖြစ်ချေပြီလော။"

ဗောမွန် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် တင်ပြသည်ကို **ဗိုက်ကမြင်**ကြားလျှင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေတော့၏။ **ဗိုက်ကမြင်၏** လူများဖြစ်ကြသော **ဒေဝရာဇာ၊ အဲဖြဲကောင်၊ အဲသိဝံ**တို့ကသာ စကားဆိုကြ၏။

"ဗောမွန်စကားမှန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့စိတ်တွင်လည်း ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ သို့သော် ဗိုက်ကမြင်သည်သာ ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်မင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဗိုက်ကမြင်သာသည်သာ ဤကိစ္စကိုဆုံးဖြတ်ရန် လက်ရင်းအကျဆုံး ဖြစ်သည်။

အားလုံးက အကြံပေးနေကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် **ဗိုက်ကမြင်** သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

"ငါတို့ပြန်တော့မည်။ အရှင့်သားကိုလျှောက်လိုက်ပါ" ဟု **မောမွန်** ကို ပြော၏။ **မောမွန်** လည်း ဒဂုံသို့ပြန်လာခဲ့၏။ **ဗိုက်ကမြင်** တို့လည်း ရေကျသောအခါ မုတ္တမသို့ စုန်ဆင်းသွားကြတော့၏။

မောမွန် ဒဂုံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ **ဗညားနွဲ့** အမိန့်တော်မြွက်အတိုင်း အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြ၏။ **ဗညားနွဲ့** ကျေးကျွန်အားလုံးတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သခင် ဗညားနွဲ့က ဤသို့မစေမလွှတ်သော်လည်း ဗိုက်ကမြင်တို့ ပြန်ကြပေတော့မည်။ အကြောင်းမှာဆင်ဖြူရှင်က ခေါ်တော်မူသည်ဆို၍သာ လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူရှင်ခေါ်ခြင်းမဟုတ် မဟာဒေဝီကသာခေါ်ခြင်းဟု သိကြပါက လာရန်အကြောင်းမရှိဟု ဗိုက်ကမြင်တို့က လျှောက်ထားကြသည်။ ဤသို့လျှောက်ထားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒဂုံသို့ဆန်တက်ခဲ့သည်။ သူတို့လည်း ရေကျသောအခါ မုတ္တမသို့ စုန်ဆင်းသွားကြတော့သည်။"

မောမွန် ၏ ပြန်လည်လျှောက်ထားချက်ကို ကြားကြလျှင် မင်းသားမှစ၍ ဒဂုံမြို့သားအားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။

"ဤသို့ဆိုလျှင် သမိန်မရူတပ်ကိုထွက်၍ တိုက်တော့မည်" **ဗညားနွဲ့** စိတ်စောနေသည်။ **မင်းဏံမိ** က တားရပြန်သည်။ "စနည်းနာရဦးမည်" **မင်းဏံမိ** ပြောပြောဆိုဆို နတ်များ

ကိုပူဇော်ပသသည်။ မိုးချုပ်သောအခါ **မင်းဏံမိ၊ မောမွန်၊ မောကနဲ** တို့သုံးယောက် နတ်များကိုပင့်သည်။ "သမိန်မရူတပ်ကို တိုက်တော့မည်၊ အောင်မြင်သောနိမိတ်ကို ပြကြပါစေ" ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြပြီး သုံးယောက်သားသွား၍ စနည်းနာကြသည်။ ဒဂုံမြို့တွင်ရှိသော **မဟာဒေဝီ** ၏အိမ်အနီး၌ ကလေးသူငယ်များ သီဆိုနေကြ၏။

"စာငယ်တခု၊ ညောင်ကိုင်းခုတွင်၊ ဆွဲတွဲလွဲ၊ ညောင်သီးစား၊ မင်းဖျားသားကြီး၊ မင်းဖြစ်နီးကို၊ စစ်ကြီးလာ၍ရံ၊ မင်းဖျားသားကြီး၊ ဆင်ရဲစီး၍၊ ဖြီးမျှတိုက်လျှင်၊ အလျင်ပျက်လိမ့်မည်။"

ကလေးသူငယ်တို့သီဆို နေကြသည်ကို ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း **ဗညားနွဲ့** ကိုပြန်လည် လျှောက်ထာကြ၏။

"အစ်ကို မည်သို့ယူဆပါသနည်း" ဟု **ဗညားနွဲ့** က **မင်းဏံမိ** ကိုမေး၏။

'စာငယ်' ဟူသည်ကား အင်္ဂါနံ၊ သမိန်မရူသည်လည်း အင်္ဂါသား၊ ထို့ကြောင့် သမိန်မရူကိုဆိုလိုပါသည်။ "ညောင်ကိုင်းတွဲလွဲဆွဲ" ဆိုသည်ကား သမိန်မရူသည် သူကောင်းအဖြစ်၌ မမြဲခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ "စစ်ကြီးလာ၍ရံ၊ မင်းဖျားသားကြီး၊ ဆင်ရဲစီး၍၊ ဖြီးမျှတိုက်လျှင်၊ အလျင်ပျက်လိမ့်မည်" ဟူသည်မှာ ဖြောင့်စင်းနေပါသည်။ကွေ့ကောက်၍ပြန်ဆိုရသော အထူးအဓိပ္ပါယ်မရှိပါ။ ဝိုင်းရံလာသောစစ်ကို မင်းသားဆင်ရဲစီး၍ တိုက်တော်မူလျှင် သမိန်မရူတပ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။"

မင်းသား**ဗညားနွဲ့** အလွန်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ဝမ်းသာလွန်းသောအရှိန်အဟုန်သည် ဆည်တန့်၍မရနိုင်တော့ဘဲ **မင်းဏံမိ** ကိုဖက်၍ နမ်းလိုက်မိ၏။

" အစ်ကို ဖတ်သည့်နိမိတ်အတိုင်း အောင်မြင်စေသော" ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ထိုသို့ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေခိုက် ဒလစား**မညီဂံဂေါင်** ဒဂုံဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားလာ၏။ မင်းသားသည်ဆင်စီး၍ ကြိုတော်မူ၏။ **မင်းညီနောင်**နှစ်ပါး ဆင်တစ်စီးတည်းစီး၍ အတူလာခဲ့ကြ၏။

ဗညားနွဲ့အိမ်တော်သို့ ရောက်လျှင် **မညီဂံဂေါင်** က "ညီတော်တိုက်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်မခံသင့်တော့။ ယခုညပင်ထွက်တိုက်ပေတော့" ဟုအကြံပြု၏။

သမိန်မရူသည်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေပြီဖြစ်၏။ မြောင်းမြစားနှင့် **ဗိုက်ကမြင်**တို့ပြန်သွားကြကြောင်းကို **မဟာဒေဝီ**ထံသို့ လျှောက်ထားလိုက်၏။ **မဟာဒေဝီ**ထံမှ အမိန့်မရောက်လာသေးသည့်အတွက် ပြန်ပြေးချင်ပါလျက် မပြန်ဝံ့ဘဲရှိနေ၏။ တပ်မင်းများကို တပ်ဆုတ်ခွါရေးအတွက် တိုင်ပင်ပြန်၏။

"ဆင်ဖြူရှင်နှမတော်က မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည်ဟု အမှာစာရောက်မလာသေး။ မဟာဒေဝီ၏အမိန့်ကို မကြားရသေးသည့်အတွက် တပ်တော်များ မဆုတ်ခွာသင့်သေးပါ"

အမတ်ကြီး**ဓိပ်ဖြူ**က ဤသို့အကြံပေးပြီးနောက် သူ့တဲသို့ သူပြန်နေ၏။ ထို့နောက် **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ လူယုံတစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး သတင်းပို့လိုက်၏။

"လက်သည်းနှင့်ဆိတ်ပြီး ယူရမည်ကိစ္စကို ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်ပြီးယူချင်သလော"

"ယခုညပင် ထွက်၍တိုက်တော်မူမည်ဟု ပြောလိုက်ပါ။"

"အမတ်ကြီးဓိမ်ဖြူက လျှောက်ထားလိုက်ပါသေးသည်။ ရန်သူသမိန်မရူတပ်ကိုသာတိုက်ပါ။ အခြားတစ်ပါးသော တပ်များကိုမတိုက်ပါနှင့်၊ အခြားတစ်ပါးသောတပ်များ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်စေရပါ။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ထားလိုက်ပါ " ဟုလျှောက်လိုက်ပါသေးသည်။

" ကောင်းပြီ "

လူယုံတော်သည် **ဗညားနွဲ့**ကိုသတင်းပေးပြီးနောက် **ဓိပ်ဖြူ**ထံသို့ ပြန်သွား၏။ လူယုံတော်ပြန်ရောက်၍ ယခုညပင်တိုက်တော့မည့်အကြောင်းကို**ဓိပ်ဖြူ**သိလျှင်ဗိုလ်မင်း**ယို ကရက်**ကို တိုးတိုးထပ်၍ ပြောပြ၏။

"မင်းနှင့်ငါ ညီအကိုဖြစ်ကြသည်။ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းရှိစေချင်သည်။ နေ့မှာဖြစ်စေ၊ ညမှာဖြစ်စေ တပ်တွေလန့်ဖျပ်သော် မိမိတပ်တွင်းမှာသာနေ ဘာမျှမကြောက်နှင့်"

ဓိပ်ဖြူနှင့်**ယို ကရက်**စည်းဝါးရိုက်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသား**ဗညားနွဲ့**သည် စိတ်ချလက်ချပိုင်နိုင်စွာ စီစဉ်နိုင်တော့၏။

မြို့စောင့်တပ်များကို စနစ်တကျရှိစေရန် စီစဉ်၏။ ထို့နောက် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များကိုလည်း အသီးသီးတာဝန်ပေး၏။ မင်းသားက**အစဝါဆင်**ကို စီးတော်မူ၏။ **အဒရောင်**ဆင်ကိုဆင်ကဲ**ပမ္မလောက်**စီး၏။ **ပစ္စယ်လမွန်**ဆင်ကို **မသောက်**စီးသည်။ **ဖောမွန်**က ကုန်းလယ်ကလိုက်ရသည်။ **အသူရိယ** ကို**ဖောမွန်**စီးသည်။ **မကံငက** ကုန်းလယ်ကလိုက်ရသည်။ **အိမရူသောက်**ကို **ဖောကနဲ**

" တရားဟောသော အသံလော "

"တရားဟောသောအသံမဟုတ်ပါ၊ အောင်တော်မူမည်ဟု နတ်တို့ကြွေးကြော်သောအသံ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား"

မင်းသားကမေးသည်။ **ပုဏ္ဏားမယည်**က ပြန်လည်လျှောက်ထားသည်။ **ဗညားနွဲ့**သည် **တလဥ္ဂါဒေပသူယ်မဟာ**ကို ခေါ်၍မိန့်တော်မူသည်။

"ခရီးလမ်းမမှားစေနှင့်၊ တည့်တည့်ပေါက်အောင်မင်းရှေ့ကသွား"

"နယ်မြေကျွမ်းကျင်သောအကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ကျွန်တော်မျိုးအဖို့လမ်းမမှားနိုင်ပါဘုရား"

မဟာသည် **ဗညားနွဲ့**ကိုဦးခိုက်၍ ရှေ့ဆုံးက ချီတက်သွားလေ၏။

လဂူကြီးမှ **ပလ္လင်**၊ **ပလ္လင်**မှ **ဂနိုင်မရွတ်**၊ **ဂနိုင်မရွတ်**မှ **ဒေလတို**၊ **ဒေလတို** မှ **စန့်ပဒပလာ**သို့ ရောက်သွားကြ၏။

ဗညားနွဲ့သည် တပ်လယ်မှဖောက်၍ တပ်ဦးတွင်ရောက်နေသော **မဟာ**ကို အလျင်အမြန်အမီလိုက်၏။

" **ဓူဒရင်ဂ** သို့ရောက်လျှင် ကျုံးတိမ်ပြီးတပ်ပါးသောနေရာကိုရွေးပြီးတိုက်၊ အတွင်းသို့ရောက်လျှင် အခြားတပ်တွေဆီကို မသွားနှင့်။ သမိန်မရွတပ်ဆီကိုသာ ဦးတည်သွား"

ဗညားနွဲ့က **မဟာ**ကိုမှာပြီး ဆက်လက်ချီတက်ကြ၏။

သမိန်မရွသည်စစ်နှစ်မျက်နှာ (မြောင်းမြစားနှင့်ဗိုက်ကမြင်)မှ ပြန်လည်ဆုတ်ခွါသွားကြပြီ ဖြစ်သည့်အတွက်ပြေးရန်စီစဉ်နေတော့၏။ အထုပ်အပိုးပြင်ထား၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်တွင် **သမိန်မရွ**တပ်ရှိရာ **လပိုးဝင်း**သို့ **ဗညားနွဲ့**တို့ရောက်ကြ၏။ **သမိန်မရွ**တပ်နှင့် နီးကပ်လာသောအခါ စစ်သည်တော်များ အသံဟစ်ကြွေးလျက် ဆင်ရောမြင်းရောဒလကြမ်းဝင်၍တိုက်ကြ၏။ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်ကြ၏။ သူရဲသူခက်တို့ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်ကြ၏။ ပစ်ခတ်ကြ၏။ **သမိန်မရွ**တပ်ပျက်လေ၏။ ဖောင်ပေါ်တွင်အိမ်ဖွဲ့၍နေသော **သမိန်မရွ**သည်လည်း ဆင်းပြေးရလေ၏။ ကမ်းပေါ်ရှိမြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ဒရောသောပါးကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ထွက်ပြေးရတော့၏။

အရေးထဲအရာပေါ်နေပြန်၏။

ဗညားနွဲ့စီးသည့် **ဖြူဗကို**ဆင်သည် မုန်ယိုနေ၏။ **အဒရောင်**ဆင်အနံ့ကိုရသောအခါ တိုင်ကိုပတ်လည်လှည့်၍ရုန်းကန်နေတော့သည်။ ဗညားနွဲ့ဆင်ကို မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ကဲပမူလောက် ဆင်ပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီး အသံပေးတော့မှ **ဖြူဗကို**ငြိမ်သွားတော့၏၊ **ဖြူဗကို**ဆင်ပေါ်သို့ **ပမူလောက်**ခုန်တက်လိုက်၏။ **ဖြူဗကို** ကို **ပမူလောက်**ကိုယ်တိုင်စီးရတော့၏။ **ပမူလောက်** **ဖြူဗကို** ကို စီးရလျှင် **ပမူလောက်**လက်ခမောင်းခတ်၏။ "သည်ဆင်ကို ကျွန်ုပ်စီးရသည့်အတွက် ပဲခူးမြို့ကိုငါတို့ သခင်ဗညားနွဲ့ရတော့မည်" ဟုပြော၏။

သူရဲသူခက်များသည် ဒရှိန်ဖြင့်ဝင်၍ ခုတ်သတ်ကြ၏

မွန်တပ်သား၂၀၀ကျော် ၃၀၀ခန့်သေ၏။ ရှမ်းလည်း၂၀၀ကျော် ၃၀၀ခန့် သေ၏။

“ မခုတ်နှင့်တော့ ” ဟုမင်းသားကဟစ်၍ မိန့်ဆိုသော အခါကျမှ အခုတ်ရပ်တော့၏။ ထို့နောက် တဲအုံများကို မီးတိုက်ကြ၏။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍ သမိန်မရူတပ်ပျက်လေသော အခါ **ယိုကရတ်**တပ်နှင့် **ရဲသင်ရန်**တပ်တို့သည် မိမိတို့တပ်တည်ရာတွင် မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ၊ အမတ်ကြီး**ဓိပ်ဖြူ**တပ်ရှိရာသို့ဝင် ရောက်လာကြတော့၏။

ယိုကရတ်နှင့်ရဲသင်ရန်။ ။ယခု သမိန်မရူ တပ်ပျက်လေပြီ။ သမိန်မရူလွတ်သွားလေသလား၊ သေလေသလားမသိ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ယခု ချက်ချင်းဆုတ်ပြေးကြမှ သင့်မည်ထင်သည် မနက်မိုးလင်းမှဆုတ်ခွာသော် ဗညားနွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ခွာရာလမ်းခရီးအဝက ပိတ်ဆို့ထားပေလိမ့်မည်။ အမတ်ကြီးစိတ်တွင်မည်သို့ရှိသနည်း။

ဓိပ်ဖြူ။ ။ ဗညားနွဲ့သည် ဗိုလ်မင်းတို့ ကျွန်ုပ်တို့၏သခင့်သား မဟုတ်လော။

ယို+ရဲ။ ။ သမိန်မရူရှုံးသွားသည့်အတွက် သူသေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ မင်းသားကိုသည်လိုအချိန် သည်လိုနေရာတွင် ဘယ်သူသွားတွေ့ဝံ့အံ့နည်း။ ဗညားနွဲ့သည် ရက်စက်လှသည်၊ ကြမ်းကြုတ်လှသည်၊ ယခု ညအခါတွင် အခြားတပ်များနှင့်ရောပြီး ဆုတ်ခွာမှသာ ကျွန်ုပ်တို့လွတ်ပါလိမ့်မည်။ နံနက်မိုးသောက်မှ ဆုတ်ခွာလေသော် ကျွန်ုပ်တို့မလွတ်နိုင်တော့ပေ။ ဗညားနွဲ့၏

အဖမ်းအဆီးကိုခံရပါက ကျွန်ုပ်တို့အသက်ကို လွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဓိပ်ဖြူ။ ။ တပ်မင်းများက ဤသို့ပြောဆိုနေပါက ကျွန်ုပ်သွားပေးပါမည်၊ ကျွန်ုပ် လူအိုအမတ်ကြီးဖြစ်သည်။ တပ်မင်းများကိုယ်စားသွား၍ အသေခံပေးပါမည်။ တပ်မင်းများ သည်နေရာကစောင့်နေနှင့်ကြပါ။

ဓိပ်ဖြူသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆင်မကိုစီး၍ ငယ်သားသွေးသောက်(ရ)ယောက်နှင့်အတူ **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ထွက်သွား၏။ **ဗညားနွဲ့**တပ်သို့ရောက်လျှင် “ကျွန်တော်မျိုးဇိပ်ဖြူလာသည်” ဟုဟစ်၍လျှောက်ထားလိုက်၏။ မင်းသားကြားတော်မူသော် “ငါ့ဘကြီးတော်ကိုဝင်ခဲ့ပါစေ” ဟု အမိန့်ပေးကာ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ဓိပ်ဖြူ **ဗညားနွဲ့**တပ်တွင်းသို့ဝင်လာ၏။ ရောက်လျှင် **ဗညားနွဲ့**နှင့် **မညီဂံဂေါင်**ညီနောင်နှစ်ပါး ဆင်ပေါ်ကဆင်း၍ကြို၏။ သုံးယောက်သားခေါင်းချင်းရိုက် တိုးတိုးတိုင်ပင်နေကြ၏။

ဓိပ်ဖြူရောက်ပြီးမှ လူသေကောင်များကို စုရုံးထား၏။ ရှနာသည့် လူနာများကိုလည်းတွဲ၍ တဲတွင်းသို့သွင်းကြရ၏။ ထို့နောက် **ယိုကရတ်**နှင့်**ရဲသက်ရန်**တို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၏။ **ဓိပ်ဖြူ**နှင့်ပါလာသူများ၊ **ဗညားနွဲ့**လူများသွားခေါ်ရခြင်းဖြစ်၏။ အမှုးအမတ်များ ဗိုလ်မင်းတပ်မင်းများအားလုံး **ဗညားနွဲ့**ခြေတော်ရင်းသို့ လာကြကုန်၏။

ဓိပ်ဖြူ။ ။ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှင်ဘုရင့်နှမတော်ကို သစ္စာခံခဲ့ကြသည်။

ဒဂုံကိုနိုင်လျှင် အကြီးအကဲအားလုံးကိုသတ်ဟု မဟာဒေဝီမှာ လိုက်သည်။ နိုင်လျှင်သတ်မည်ဟု သူကိုသစ္စာထားခဲ့သည့်အတိုင်း မင်းတို့ငါတို့သတ်မည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းတို့ငါတို့က ဗညားနွဲ့လူများကိုမသတ်ရဘဲ သူ့လူများကသတ်၍ သေကြသူ တွေမနည်းတော့။ သေသူများသည် ငါတို့နှင့်သစ္စာခံဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုမင်းတို့ ငါတို့သည် အရှင့်သားလက်သို့ရောက် ကုန်ကြပြီး။ သေရမည့်သူများချည်းဖြစ်ကြသည်။ အရှင့်သားသည် မင်းတို့ ငါတို့လက်တွင်ကြီးပြင်းလာသည့် ငါတို့သခင်ဖြစ်သော ကြောင့်သာ ငါတို့ကြံစည်သလို သူမကြံပါ။ ငါတို့ကိုမသတ်ဘဲ အသက်ကိုလွှတ်ပေသည်။ မင်းတို့ငါတို့သည် အရှင့်သားကိုမည်သို့ လျှောက်ကြမည်နည်း။

ယိုး+ရဲ။ ။မင်းသားလက်တွင်းသို့ရောက်လျှင် သေရတော့မည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့မိပါသည်။ အရှင့်သားဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မသတ် အသက်ကိုလွှတ်တော်မူသည်။ သည်ကျေးဇူးကိုထောက် ထား၍ အရှင့်သားအမှုတော်ကို အသက်နှင့်လဲ၍ထမ်းရွက်ပါ တော့မည်။ အမတ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရှင့် သားအမှုထမ်းများဖြစ်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့်ပဲခူးကိုအလွယ် တကူ ရပေတော့မည်။

ဗညားနွဲ့။ ။ ငါ့ခမည်းတော် ရှိတော်မူသေးလျက် နန်းစည်းစိမ်ကို ကျွန်ုပ်မလုပါ။

ဗိုက်ညဲ။ ။ယခု ပဲခူးသို့ဆက်လက်ပြီး ဗညားနွဲ့မချီသော် သမိန်မရူ သည် ကျွန်ုပ်တို့ထက်ဦးပြီး ပဲခူးသို့ရောက်နှင့် ပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် တို့က သူ့ထက်နောက်ကျပြီး ပဲခူးသို့ရောက်သွားပါက ကျွန်ုပ်တို့ကို

ဗညားနွဲ့ထံသို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေပြီဟု သူကဦးစွာပြောနှင့်ထား ပေတော့မည်။ ထို့သို့ ပြောထားပါက ကျွန်ုပ်၏သားမယားတို့အား နတ်လှေတွင်တင်၍ မုတ္တမသို့ပို့ခံရပေတော့မည်။ ဤသို့ပြုမူခံခဲ့ ရပါက ကျွန်ုပ်အောင်မြင်စွာ လုပ်ကြံဆင်နွှဲရမည့်အရေးတော်သည် လစ်ဟင်းမနေပါပြီလော

ဓိပ်ဖြူ။ ။ သည်စကားသည် ယတ္တာဘူတမကျပါ။ ယခုငါတို့သည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် အထားခံရသူများနှင့်တူသည်။ သူတစ်ပါးကို လွှတ်အောင်မပြုနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် လွှတ်အောင်ပြုကြရပါ မည်။ ငါတို့သခင် သားတော်သည်ဘုရားကဲ့သို့ စိတ်ထားပြည့်ဝ သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ပြုမူသင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သစ္စာတော်ပေးပါ။ သစ္စာဆိုခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပဲခူးသို့သွားခွင့်ပြုပါ။ ဤသို့ပြုမူခြင်းသည် အသင့် လျော်ဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ဗညားနွဲ့။ ။ ကောင်းပြီ ဤကိစ္စအောင်မြင်ရေးအတွက် မညီဂံဂေါင် ကတာဝန်ယူပါ။ မညီဂံဂေါင်ဦးဆောင်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားသို့တက် ပါ။ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် သည်အမတ်များကို သစ္စာဆိုခိုင်းပါ။

မပိုင်ဆရာ။ ။ မိုးမသောက်ခင် သူတို့သွားရမှ သင့်လျော်မည် ဆိုနေပါသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့တက်နေပါက မိုးလင်းမသွားပေ ပြီလော။

ဗညားနွဲ့။ ။ မှန်သည်၊ သည်တော့ ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူပင့်ပြီး ၎င်း ရွှေဆင်းတုရှေ့၌ပင် သစ္စာဆိုကြပေတော့။

မင်းကံကိ။ ။ သင့်မြတ်လျော်ကန်လှပါသည်။

အားလုံးကျေနပ်မှုရသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေဆင်းတုတစ်ဆူကိုပင့်လာပြီး ၎င်းရွှေဆင်းတုရှေ့တွင် သစ္စာရေတိုက်၏။ သစ္စာဆိုကြ၏။

ဗညားနွဲ့သည် **သမိန်မရူ**တပ်မှရသော ဆင်မြင်းလူတို့ကိုသာ ယူလိုက်၏။ အခြားအမှူးအမတ်များတပ်မှ ဆင်မြင်းလူတို့ကို လုံးဝ မယူလိုက်။

နတ်တော်လပြည့်ကျော်(၁၀)ရက်နေ့တွင် သမိန်မရူတပ် ပျက်၍ ပဲခူးသို့ပြေးရလေ၏။ အမှူးအမတ်များက နောက်တစ်နေ့မှ ပဲခူးသို့ရောက်ကြတော့၏။

မဟာဒေဝီ ။ ငါတို့၏ အမှူးအမတ်များကို ဗညားနွဲ့ရသွားလေပြီ။ ဆင်ဖြူရှင် မကျန်းမာသောကြောင့် ဤသို့ ပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းတို့ အမှူးအမတ်များ အသုံးမကျ၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်။

မှူးမတ်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ်တင်တော်မူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အပြစ်မတင်ထိုက်ပါ။ သမက်တော်တပ်ကို ဗညားနွဲ့ထွက်၍ တိုက်လာသည်ကို သမက်တော်ကပြန်တိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကကြည့်နေသော် ကျွန်ုပ်တို့ကို အပြစ်တင်သင့်ပါ၏။ ယခုမူကား ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ သမက်တော်သည်လုံးဝပြန်မတိုက်ဘဲ မြင်းစီး၍ ထွက်ပြေးသောကြောင့်သူ့တပ်ကို ဗညားနွဲ့အလွယ်တကူ ရသွားပေသည်။ သမိန်မရူတပ်ကိုရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ကိုတိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ပြန်တိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဆင်မြင်းလူသူ မကျရှုံးအောင် စုရုံးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ခွာနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အပြစ်မတင်ထိုက်ပါ။

မှူးမတ်များဤသို့ လျှောက်ထားလိုက်သည့် အတွက်

မဟာဒေဝီမည်သို့ ပြောရမှန်းမသိနိုင်အောင် ရှိသွားတော့၏။ ထို့နောက် ပဲခူးမြို့ကို မြို့ပြပြင်ရ၏။ တိမ်သောကျုံးနေရာကိုလည်း နက်အောင်တူးကြရ၏။

အမှူးအမတ်များကလည်း မင်းသားထံသို့ ပဲခူးမြို့သတင်းကို မပြတ်ပေးပို့နေကြ၏။ နောက်မကြာမီ ဆင်ဖြူရှင် အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်၏။ လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေ၏။ ဤသတင်းကို အမတ်ကြီး **ဓိပ်ဖြ**က မင်းသားထံသို့ လျှောက်ထားလိုက်၏။

သမိန်မရူသည် အမှူးအမတ်များကို ခေါ်ဆြ၍ ပျက်နေသော မြို့ပြနေရာများကိုပြင်စေ၏။ မင်းသား**ဗညားနွဲ့** ကြွားတော်မူလျှင် ပဲခူးသို့စစ်ချီရန်စီစဉ်တော့၏။ **မညီဂံဂေါင်**ကို ဒလတွင်နေစေပြီး မြောင်းမြမြို့စား**လောက်ဖျား**လာလျှင် နိုင်အောင်ခံတိုက်ဟု မှာထား၏။ **မမွေ့ကြည်၊ သမိန်ဗကို၊ မသံဓေ**တို့သုံးယောက်ကို ဒလမြို့စောင့်အဖြစ်ထားခဲ့၏။ **ခေတဲရိက်**တွင် ရှိသောလှေများ **ဝါးကမော့**တွင် ရှိသောလှေများကို **မောသပြော**တွင် လာရောက်စုရုံးကြမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ သူရဲကောင်းလူ(၅၀၀၀)ကိုလည်း ရွေးချယ်၏။ ထို့နောက် မိဖုရား**မွေ့မနိုက်**က **အိမ်ဂူသောက်**ကိုစီးစေ၏။ မိဖုရား**မွေ့မသင်**က **ရန်ဂမိန်လှေ**ကို စီးရ၏။ **ဗညားနွဲ့** မှာမူ **ဧမ္မုဧရွံလှေ**ကိုစီးတော်မူ၏။ **မြူဗကို**ဆင်ကို **လောက်ဝင်**စီး၏။ **အဒရောင်ဆင်**ကို **မသောက်**စီး၏။ **ပဋ္ဌယ်လမာန်**ကို **ဓောမွန်**စီး၏။ **အသူရိယ**ကို **မင်းကံဓိ** စီး၏။ **ပေါက်လန်ဆင်**ကို **မဆိုင်**စီး၏။ **အပါမွေ့စု၊ အပါမွေ့

ဆင်မနှစ်စီး (အိမ်တော်တွင်ထားသောဆင်နှစ်စီး)၊ **အိလတ်ကိုက်ညတ်ဆင်**တို့ကို **မပိုင်ဆရာ**နှင့် စီးသင့်သူများစီးကြ၏။ ၎င်းဆင်တို့အပြင် ဆင်ဖလတ်မြင်းလတ်များ ကိုလည်း စီးသင့်သူများက စီးကြကုန်၏။ ပြာသိုလပြည့်ကျော်(၁၂) ရက်နေ့တွင် ပဲခူးသို့ စတင်ချီတက်တော်မူ၏။ လမ်းခရီး**ဓရည်**တွင် ခေတ္တ တပ်ချစခန်းချနေ၏။ **ဓရည်**တွင် စနည်းနာပြန်၏။

" ပန်ဗဂွဲဗလာ ဒွေဒါဘရွှဲဇနောင် ဒွေါက်အာတသလ အရရိအာမွဲပါထည်ငွဲ " ဟု သီဆိုနေကြ၏။

မြန်မာပြန်သော်-

"ကြောင်ဖားခံတွင်း၊ ဟင်းလင်းဖွင့်သည်၊ နှစ်တံခါး၊ ရိပ်မြိုင်ပင်ဗောဓိ၊ ညောင်ပင်ကြီးတည်း၊ လဲသည်တကား၊ တစ်ရက်မကြာ၊ အရာရမည်တည်း။" ဟု သီဆိုနေကြ၏။

ဗညားနွဲ့ ကြားတော်မူလျှင် **မင်းကံစီ**ကို မေးတော်မူ၏။

" အစ်ကိုစိတ်တွင် မည်သို့ထင်မြင်ယူဆပါသနည်း "

"**ဗဂွဲ** ဟူသည် **ပဲခူးမြို့**ကိုဆိုလိုသည်။ **ဒေဒွါ**ဟူသည် **တံခါးနှစ်ဘက်**ကို ဖွင့်မည်ဟုဆိုလိုသည် ညောင်ပင်ကြီးလဲသည် ဆိုသည်မှာ ခမည်းတော်ဘုရားကို ဆိုလိုသည်။ တစ်ရက်မကြာ အရာရမည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်သခင်ကို ဆိုလိုပါသည်။"

ဗညားနွဲ့ ကြားတော်မူလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ဆက်လက်ချီတက်တော်မူ၏။ **မောသပြော**တွင် ခေတ္တတပ်ချပြန်၏။ **ဓောတဲရိုက်**သည်လည်း တက်လှေအများအပြားနှင့် **ဗညားနွဲ့**ထံရောက်လာ၏။ ဇရွှဲဘုံးစား **ဗိုက်ညဲ**

သည်လည်း အလုံးအရင်းများနှင့် ရောက်လာ၏။ဝမ်းနည်းဝမ်းသာသတင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း လျှောက်ထားလိုက်၏။

" အရှင့်ဘခမည်းတော် ယမန်နေ့ကပင် နတ်ရွာလားတော်မူပြီ "

" မင်းမည်သို့ သိလာသနည်း "

"ကျွန်ုပ်တူနှစ်ယောက်သည် အရှင့်ခမည်းတော်ဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ ခစားနေရပါသည်။ ၎င်းတူနှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူလွှတ်ပြီးသတင်းပို့ကြသည့်အတွက် ကြားသိရပါသည်။"

ဗိုက်ညဲစကားကို ကြားတော်မူလျှင် **ဗညားနွဲ့**သည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာငိုတော်မူ၏။ ဝမ်းနည်းရသောသတင်းတစ်ရပ်။ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့်ဝမ်းသာစရာ။ ယခင်က ဘခမည်းတော်ရှိနေသည့်အတွက် ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ရေးကို ဆိုင်းငံ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဘခမည်းတော်မရှိတော့။ အောင်ပွဲနှင့်နီးကပ်လာပေပြီ။ ထို့ကြောင့် **ဓောတဲရိုက်**တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

" လှေကိုသည်တွင်ထားခဲ့။ လှေစောင့်ထားခဲ့။ ငါနှင့်အတူ အားလုံးတစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့။

ဇရွှဲဘုန်းစားက **ဗညားနွဲ့**ကိုဆက်လက် လျှောက်ထားပြန်၏။

" သမိန်မရူသည် ပဲခူးတွင်ပင် ရှိနေပါသည်။ ပဲခူးကစောင့်ပြီး အရှင့်ကို စီးချင်းတိုက်မည်ဟု ပြောဆိုနေပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးအသက်ကို အရှင့်သားကယ်ခဲ့ပါသည်။ သည် ကျေးဇူးကို ကျွန်ုပ်ဆပ်ပါမည်။ သမိန်မရူကို ကျွန်ုပ်တိုက်ပေးပါရစေ။"

" မောင်မင်း မတိုက်ရ"

ဗညားနွဲ့က တိုက်ခွင့်မပေးဘဲ **မောသပြော**မှ ဆက်လက်ချီတက်ကြပြန်၏။ လကွယ်နေ့ညဖြစ်သည့်အတွက် ညတွင်းချင်းအရောက် ချီတက်ကြရ၏။

ဗညားနွဲ့ပဲခူးသို့ရောက်ပြီဟု **သမိန်မရူ**ကြားလျှင် မြို့စီးပြစီးတို့ကိုစည်းကြပ်ခန့်ထားကာ ခံစစ်အတွက် စီစဉ်ရတော့၏။ အမှုထမ်းများက အမိန့်ကိုမလိုက်နာကြပေ။ ကျေးကျွန်ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို **ဗညားနွဲ့**ထံသို့ သွားရောက်ခိုလှုံစေ၏။ ထို့ကြောင့်**သမိန်မရူ**သည် ကိုယ်လွတ်ဆုတ်ခွါမှ သင့်လျော်တော့မည်ဟု ကြံရွယ်ကာ သူ့လူယုံတော်(၇၀၀)၊ ဆင်(၁၀)စီးတွင် ရွှေငွေများကိုတင်၍ **ဒလမည်သီရိ**နှင့်အတူ **မုတ္တမ**သို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

အမတ်ကြီး**ဓိပ်ပြု**က "သမိန်မရူထွက်ပြေးလေပြီ" ဟု **ဗညားနွဲ့**ထံသို့လျှောက်ထားလိုက်ကြ၏။

မင်းသားက **ဓိပ်ပြု**၊ **ဓောတဲရိုက်**၊ **ဗိုက်ညဲ**တို့ကို မိအောင်ဖမ်းခဲ့ဟုအမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ တပ်မင်း၃ယောက် **ဒလနှင်**ကို ဖောက်၍ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လိုက်ကြ၏။

ဗညားနွဲ့သည် အောင်မြင်သူပီပီ ပဲခူးမြို့တွင်းသို့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားဝင်လာခဲ့တော့၏။ လှံတစ်စင်း၊ ဒါးတစ်လက်တွင်မျှ သွေးမစွန်းရဘဲ နန်းတော်ပလ္လင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့မပြီ။

ညီတော်**မောခုံမှိုင်း**နှင့်အမတ်များ **ဗညားနွဲ့**ရှေ့တော်မှောက်သို့ရောက်လာကြပေပြီ။ အမတ်များရှေ့တွင် **မောခုံမှိုင်း**ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်များထွေထွေ စီးကျလာသည်။ ဝမ်းသာသောမျက်ရည်များ။

ဓရွဲကနန်လူထွက်ကိုလည်း အစောင့်များက လွှတ်လိုက်ပေပြီ။ **ဓရွဲကနန်**သည် မင်းသားထံရောက်လာ၏။ မင်းသားကစောင့်ကြိုနှုတ်ဆက်နေနှင့်၏။ **ဓရွဲကနန်**လူထွက် လာနေသည်ကိုမြင်သော အမတ်တစ်ယောက်က **ဗညားနွဲ့**ကို တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သခင်ဗညားနွဲ့ကြောင့် သမိန်မရူကသံခြေကျင်းခတ်၍၊ အထားခံနေရပါသည်။ ယခုမှလွတ်လာပါသည်။"

"ကျွန်ုပ်အတွက်ကြောင့် **ဓရွဲကနန်**လူထွက် စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးဆပ်ရန်အတွက် ကြံပါဦးမည်"

ချက်ချင်းအကြံရသွားကာ နန်းမတက်မီပင် **ရာဇပရောဟိတ်**ဟူသောအမည်ကိုပေးတော်မူ၏။ဆုတော်လာဘ်တော်များကိုလည်းပေးတော်မူ၏။

ဗညားနွဲ့။ ။ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ကျွန်ုပ်နန်းတက်ရသော်သင့်မည်နည်း။

ရာဇပရောဟိတ်။ ။ နက်ဖြန်တပို့တွဲလဆန်းတစ်ရက်၊ တနင်္လာနေ့မြန်မာနာရီတက်နေတစ်ချက်တီးကျော်လျှင် မိဖုရားနှင့်တကွ နန်းတက်တော်မူပါ။ အောင်မြေလည်းနင်းတော်မူပါဘုရား။

ဗညားနွဲ့သည်**ရာဇပရောဟိတ်**၏ လျှောက်ထားချက်ကို ကြားတော်မူလျှင် **မွန်မနိတ်**ကို **ပိယရာဇဒေဝီ**၊ **မွန်မသင်**ကို **တလသုတမာယာ**၊ ညီတော်**မောခုံမှိုင်း**ကို **ဗညားဗိုက်**ဟူ၍ ဤသုံးဦးကို အမည်တစ်နေ့တည်းပေးတော်မူ၏။

ရာဇပရောဟိတ်။ ။ ရှေးမင်းတို့သည် မုတ္တမမြို့သို့ကူး၍ အောင်မြေ

နင်းခဲ့ကြပါသည်။

ဗညားနွဲ့။ ။ အချို့မင်းများမှာ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော် ရင်ပြင်ပေါ်တွင်သာ အောင်မြေနင်းကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင်သာ နင်းကြပါသနည်း။

ရာဇပရောဟိတ်။ ။ အသားမင်းသားသည် ကုလားခုနစ်ထောင်ကို အောင်တော်မူသောအခါက ကုလားခုနစ်ထောင်ကို အောင်လိုက်သောနေရာတွင် စေတီတည်မည်ဟု ကြံရွယ်သည်။ ဤကြံစည်ချက်ကို ပညာရှိတို့က မနှစ်သက်ကြ။ ပညာရှိတို့က 'အောင်မြေဟူသရွေ့ မြေမြတ်ဖြစ်သည်၊ ရန်သူရောက်၍ အောင်နိုင်သောနေရာပင်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းနေရာကို စေတီမတည်သင့်" ဟုလျှောက်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းအောင်မြေနေရာကို လွှတ်၍ အသားမင်း စေတီတည်၏။ ၎င်းစေတီကို ရန်အောင်မြင်ဘုရားဟုတွင်၏။ ထို့ကြောင့် အောင်မြေသည် လွတ်ကျန်နေရစ်ပါသည်။ ကာလရှည်ကြာသောအခါ ၎င်းအောင်မြေနေရာကို မသိကြ၍ အောင်မြေ မနင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဗညားနွဲ့။ ။ ၎င်းအောင်မြေနေရာသည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိပါသနည်း။

ရာဇပရောဟိတ်။ ။ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်ဆရာ ပြောပြဖူး၍သိပါသည်။ **မအိန္ဒ့ဒေး**ရှေ့တွင် ကျောက်စာတိုင်ရှိပါသည်။ ၎င်းကျောက်စာတိုင်၏ တောင်ဘက်သံတောင် တစ်တောင့်ထွာနေရာတွင် နီကျင့်ကျင့်ရွှေရောင်မြေကြီးရှိပါသည်။ ၎င်းနီရွှေရောင်မြေသည် အောင်မြေဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအောင်မြေကို နင်းတော်မူ၍

နန်းတက်တော်မူပါလျှင် အခြားကရန်သူ လာရောက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သခင်ကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ရာဇပရောဟိတ်လျှောက်ထားချက်ကို **ဗညားနွဲ့**သဘောတူညီ၏။ ၎င်းအောင်မြေတွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်မှုရှိအောင် **ရာဇပရောဟိတ်**စီစဉ်ရ၏။ နန်းတက်ပွဲမကျင်းပမီ စံနေရန်အတွက် ကနားဖျင်းကြီးတစ်ခုကို ဆောက်စေ၏။ ကနားဖျင်းကြီးတွင် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်သောမျက်နှာကြက်ကို ကြက်စေ၏။ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ၊ အောင်မြေနင်းတော်မူမည်ဟု မှူးမတ်အပေါင်း ခြံရံ၍ထွက်တော်မူလာ၏။ အောင်မြေနေရာသို့ရောက်၍ ဆင်ပေါ်က ဆင်းတော်မူသောအခါ **သမိန်တီသကူမှာ**က လက်လှမ်း၍ကြိုဆိုရ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် အောင်မြေကိုနင်းတော်မူပြီးမှ **ရန်အောင်မြင်**ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့တက်၍ ဘုရားရှိခိုးခြင်း ဝတ်တက်ခြင်းအမှုတို့ကို ပြုတော်မူ၏။ ဘုရားအား ဆီမီးတန်ဆောင်၊ ပန်းပေါက်ပေါက်၊ ကွမ်း၊ လှေကာက်တို့ကိုလည်း ကပ်လှူတော်မူ၏။

မကြာမီ **သမိန်မရူ**ကို **ပိုမဂံ**မှာဖမ်းမိခဲ့သည်ဟု **ဗညားနွဲ့**ကို လာရောက်လျှောက်ထားကြ၏။

ဗညားနွဲ့က "သမိန်မရူတို့ကို ဆင်ဝင်အောက်မှာထားလိုက်"ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း သမိန်မရူနှင့် ဒလမည်သီရိကို ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထားရလေ၏။

ဗညားနွဲ့သည် ဆင်စီး၍ အမှူးအမတ်အပေါင်းခြံရံလျက်

မြို့ကိုလှည့်လည်ကြည့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် နန်းတော်တွင်တင့်တယ်စွာ စံပယ်တော်မူ၏။

"မင့်မရီးကိုခေါ်ခဲ့ပါ" ဟု **ဇောခုံမှိုင်း**ကိုစေလွှတ်လိုက်၏။ **ဇောခုံမှိုင်း**သွားခေါ်၏၊ **ဒလမည်ဒေါ**လိုက်မလာ၊ **မွေမနိတ်**ကိုမိဖုရားအမည်ပေးထားပြီးဖြစ်သည်ကို သူသိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လိုက်မလာ၊ ငို၍သာနေ၏။ ဝမ်းနည်း၍ ကျသောမျက်ရည်များ။

ဇောခုံမှိုင်းသည် မည်သို့မျှခေါ်၍မရသည့်အတွက် တူတော် **ဗောလာကျွန်းတော**ကိုသာချီ၍ ဆင်နှင့်တင်လာခဲ့၏၊ **ဗညားနွဲ့**အား သားတော်လေးကိုကမ်းပေးလိုက်၏၊ **ဗညားနွဲ့**သည် သားတော် **ဗောလာကျွန်းတော**ကို ရင်ခွင်၌ထားတော်မူ၏၊

ထိုအခိုက် **မဟာဒေဝီ**ရောက်လာ၏၊ **မဟာဒေဝီ**ရောက်လျှင် သူမလိုလားဆုံးသူနှစ်ယောက်ကိုမေး၏၊ **မပိုင်ဆရာ**နှင့်**မင်းကံခီ**၊ တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏၊ သူအလိုလားဆုံး နှစ်ယောက်ကို တွေ့သွား၏၊ **သမိန်မရူ**နှင့် **ဒလမည်သီရိ**၊ သူတို့နှစ် ယောက်ကိုကြိုးဖြင့် တုပ်၍ ဆင်ဝင်တွင်ထားသည်ကို **မဟာဒေဝီ** မြင်သွား၏၊ **သမိန်မရူ**ကလည်း**မဟာဒေဝီ**ကို တွေ့သွားတော့၏၊ **သမိန်မရူ** မျက်ရည်ထွေထွေစီးကျနေ၏။ ရှုံးနိမ့်၍ ကျရသောမျက်ရည်များ။

မဟာဒေဝီကမူ မျက်ရည်မကျ၊ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေ၏၊ အံကြိတ်၍နေ၏၊ **ဗညားနွဲ့**မြင်သွားလေပြီ၊

"သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မျက်စေ့တွင်ခြောင့်စူးသကဲ့သို့ ငါထင်သည်၊ သူတို့ယခုထိ အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးသလော"

ဗညားနွဲ့သည်လည်း အံကြိတ်မိပေပြီ။ အမျက်ဒေါသတို့ကို ချုပ်တည်းမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

မင်းကံခီနှင့်**မပိုင်ဆရာ**က "ရွှေနန်းတက်တော်မူပါဦး" ဟု တောင်းပန်သော်လည်းမရတော့။ ဘုရင့်ဒေါသ ချုပ်တည်း၍မရတော့။ **မန္ဒ** လက်သို့ အင်လိုက်၏။ **သမိန်မရူ**ကို ကွပ်မျက်ခိုင်းလိုက်တော့၏။

ထိုအခိုက် **ရာဇပုရောဟိတ်**က "ရွှေနန်းတက်ရန် အခါတော်ကျရောက်ပြီ" ဟု လျှောက်လာ၏။ **ဗညားနွဲ့**သည် သားတော် **ဗောလာကျွန်းတော**ကိုချီ၍ **ပီယရာဇာဒေဝီ(မွေမနိတ်)**နှင့်အတူ ဘခမည်းတော် ဆင်ဖြူရှင်အိမ်တော်သို့ ကူးတော်မူ၏။

သက္ကရာဇ် ၇၄၅ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း(၂)ရက် နေ့တွင် **ဗညားနွဲ့**သည် **ရာဇာဓိရာဇ်** အမည်ခံ၍ နန်းတက်တော်မူ၏။

နန်းတက်ပြီးနောက် **အမတ်တိန်**ကိုတွေ့သွား၏။ ဤတွင် မိန့်တော်မူ၏။

"ငါ၏ ရန်သူတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ကျန်နေသေး၏။ အမတ်တိန်ကို သတ်စေ"

အမတ်တိန်သည် ပုဆစ်တုပ်၍ **ရာဇာဓိရာဇ်**အား ရဲဝံ့စွာ လျှောက်ထားလိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်ကို ကွပ်မျက်စေဟု အရှင်မင်းကြီးမိန့်တော်မူပါသည်။ အပြစ်ကိုပြ၍ အပြစ်ရှိမှကွပ်မျက်ခြင်းသည်သာ မင်းဧကရာဇ်တို့တွင် ဘုန်းအာနုဘော်ကြီးနိုင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏အပြစ်ကို ပြတော်မူပါဦး"

"အမတ်တိန် အပြစ်ကိုသိလိုပါက ကျွန်ုပ်မိန့်ကြားမည်။ နားထောင်ပါ။ ငါဒဂုံမြို့သို့သွား၍ နေစဉ်ကာလအချို့အမှုးအမတ်များသည် ငါ့ကိုချစ်ကြည်လေးမြတ်သည့်အတွက် ကိုယ်စားရောက်သူများရောက်လာကြသည်။ အချို့က အကြံအား ဥာဏ်အားဖြင့် ကူညီသည်။ မောမသံသို့ ငါရောက်လာတော်မူသောအခါတွင်လည်း အမှုးအမတ်များနှင့်တကွ မြို့စောင့်တပ်သားများ ငါ့ထံသို့ခိုဝင်လာကြသည်။ မောသံပြတ်သတွင်လည်း ဤသို့ပင် ငါ့ထံသို့ဝင်လာကြသည်။ အမတ်တိန်မူကား ငါ အထွက်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါကျမှ ငါ့ကိုလာပြီး မျက်နှာချိုသွေးသည်။ ဤသို့ပြုမူခြင်းသည် အမတ်တိန်၏ အပြစ်မဟုတ်ပါလော"

"မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးအမတ်တိန် ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်ဝံ့ပါသည်ဘုရား။ ကျွန်တော်သည် အရှင့်ဘခမည်းတော်၏ ကျွန်တော်ရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အရှင့်ခမည်းတော်ကယူဆပြီး အမတ်တိန်အမည်နှင့် သန်လျင်မြို့စားအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ပါသည်။ ထီးဖြူဆောင်းသည့်မင်းကိုသာ ကျွန်တော်မျိုးခစားတတ်ပါသည်။ ထီးဖြူမဆောင်းရသေးသောမင်းကို ကျွန်တော်မျိုးမခစားတတ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကို အရှင်အမျက်တော်ရှိ၍ ကွပ်မျက်ပါက ကျွန်တော်မျိုးသေရပါမည်။ သို့သော်-ပြည်ရေးပြည်ရာတွင်မူကား ပျက်စီးပါလိမ့်မည်။ နောင်အခါအများတကာ ပြောစမှတ်ပြုကြပါလိမ့်မည်။ ရှူးနှမ်းသော အမတ်တိန်လို မပြုကျင့်ကြနှင့်၊ အမတ်တိန်သည် ထီးဖြူဆောင်းသောမင်းကိုသာ ယုံကြည်ကိုးစားနေသည်။ သောင်းကျန်းထောင်ထားသော မင်းထံသို့ တမန်စေခြင်း၊ အကြံပေးခြင်း၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဆက်ကပ်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထောင်

ထားခြားနားသောမင်းသည် မင်းကေရာဇ် စင်စစ်ဖြစ်လာသောအခါ အမတ်တိန်ကိုလည်း ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်သည်။ မယားကိုလည်း စိတ်ညှိုးနွမ်းသွားအောင် ပြုလိုက်ပေသည်" ဟု အများတကာမှတ်သားထားကြပေရော့မည်။ ထိုအခါ ပြည်ရေးပြည်ရာပျက်စီး၍ ဘုန်းကြီးသည့်အရှင်လည်း စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်ရပေတော့မည်။ ပြည်သူပြည်သား ရဟန်းရှင်လူတို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကို ဤအကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ပါက ပြည်ရေးပြည်ရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဘုရား"

ရှင်ဘုရင် **ရာဇာဓိရာဇ်** နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ **မပိုင်ဆရာ**နှင့် **မင်းကံစီ**ကသာကြားဝင်၍ လျှောက်ထားကြ၏။

"အမတ်တိန်၏စကားသည် မှန်လှပါသည်။ ပြည်ရေးပြည်ရာနှင့်ဆက်စပ်နေပါသည်။"

အလျှောက်ကောင်းသော**အမတ်တိန်**၏စကား၊ **မပိုင်ဆရာ**၊ **မင်းကံစီ**တို့၏ ထောက်ခံချက်တို့ကြောင့် ဘုရင်**ရာဇာဓိရာဇ်**သည် **အမတ်တိန်**ဟူသောအမည်ရင်းနှင့် သန်လျင်မြို့ကိုစားမြဲစားရန် အမိန့်ချမှတ်တော်မူ၏။

အမတ်တိန်ကား ထူးခြားလှပါပေ၏။ **ဗညားနွဲ့**ဘဝက ကျွန်တော်ရင်း၊ ရောင်းရင်းဘက်များပင် အမည်မရကြသေး၊ **အမတ်တိန်**ဦးစွာ အမည်ရခဲ့ပေပြီ။

ထို့နောက် **မပိုင်ဆရာကိုစစ်လွန်**၊ **မင်းကံစီ**ကို**ရာဇမနုဿဗလ**၊ **ဗောမွန်**ကို**သီရိမနု**၊ **မသိုင်**ကို**ဇေယနသိုင်**၊ **မမွန်**ကို**ဇေယနသိင်**၊

စာရေး**မသင်**ကို **အောဂရာဇာ**၊ ကတတ်သော**မသံကေ**ကို**သံလိုက်**ဟူ၍ အမည်ပေးတော်မူ၏။ ကျွန်ရင်းများကို အထိုက်အလျောက်အမည် ပေးတော်မူ၍ မြို့စားရွာစားများအဖြစ်လည်း ပေးသနားတော်မူ၏။

ဗညားနွဲ့သည် နန်းတော်သို့ဝင်ခါနီးတွင် **အမတ်တိန်**ကို စည်တော်ရွမ်း၍ နေအိမ်သို့ပို့ရ၏။ အရီးတော်**မဟာဒေဝီ**အား ငယ်စဉ်ကမွေးကျွေးခဲ့သော ကျေးဇူးကိုထောက်ထား၍ **ဒဂုံမြို့**ကို ပေးတော်မူ၏။ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့က ရှင်ဘုရင်သည် စိတ်နှလုံး ပြည့်ဝတော်မူလွန်းသည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများကိုလည်း အရည်အသွေးအလျောက်အမည်၊ မြို့စား၊ ရွာစား ပေးတော်မူ၏။ မြို့ပြကျုံးမြောင်းမကောင်းသမျှကိုပြင်စေ၏။

ဗညားနွဲ့သည် ဘုရင်**ရာဇာဓိရာဇ်**ဟူသော ဘွဲ့တော်နှင့်အညီ ရာဇပလ္လင်မှ ပြန်လည်ကြွချီတော်မူတိုင်း စည်တော်ရွမ်း၍အိမ်တော်သို့ ပို့ရလေ၏။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်၃၂မြို့ (မုတ္တမ ၃၂ မြို့) သားများ မကျိုးမနွံ ခုခံသောင်းကျန်းနေသောကြောင့် အရှေ့ဘက်သို့အလုံးအရင်း ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါများစွာနှင့် ဘုရင်**ရာဇာဓိရာဇ်**ချီတက်တော်မူ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် ပထမဦးစွာ**ဝန်မြို့**ကို လုပ်ကြံရန်စိစဉ်၏။ မိမိလက်နက်နိုင်ငံအဖြစ် မိမိလက်အောက်တွင်နေရန် ဝန်မြို့စား**သံလိုက်**ကို အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဝန်မြို့စား **သံလိုက်**က

အကြောင်းပြန်၏။

" သူပုန်သူကန်တို့၏လက်မှ ကျွန်ုပ်လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ထားသော မြို့ဖြစ်၍ ဝန်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်နေနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူပုန်သူကန်မဟုတ်ပါ။ မုတ္တမမြို့၊ လဂွန်းဗျည်းမြို့၊ တရည်မြို့၊ သံမောင်မြို့၊ သည်မြို့များသာသူပုန်သူကန်မြို့များဖြစ်သည်။ ထိုမြို့များကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်တော်မူပါဦး။ ရာဇာဓိရာဇ် ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကမပိတ်မဆို့ပါ။ သည်မြို့များကိုရတော်မူပါက ကျွန်ုပ်သည်ရာဇာဓိရာဇ်၏ ကျေးတော်မျိုးကျွန်တော်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုမြို့များကို မရမီ ကျွန်ုပ်မြို့ကိုလုပ်ကြံတော်မူပါက အလွယ်တကူရမည်ဟု မမှတ်ထင်ပါနှင့်။"

သံလိုက်စကားကို **ရာဇာဓိရာဇ်**ကြားတော်မူလျှင် မှူးမတ်များနှင့်တိုင်ပင်၏။ မှူးမတ်များက အကြံပေးကြ၏။

"ဝန်မြို့သည် ခရီးလမ်းကြောင်းလည်းကျဉ်းသည်။ လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ရန်လည်းခက်သည်။ သံလိုက်ကလည်း ခရီးစဉ်ကို မဟန့်မတားယုံတင်မက သူသည် အရှင့်ကျေးတော်မျိုး ကျွန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောလာသည့်အတွက် ဝန်မြို့ကို ဦးစွာမတိုက်သင့်ပါ။ ဝန်မြို့တွင်ရှိသောလှေ၊ တိုက်ကုလားမြို့တွင်ရှိသော လှေများကို သာယူ၍ ရိကွာတင်ပြီးလျှင် ပန်ကတိုင်သို့သွားသင့်ပါသည်။ ပန်းကတိုင်ကမှ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်ညှပ်၍တရည်မြို့ကို လုပ်ကြံသင့်ပါသည်။"

ထိုအချိန်၌ **တရည်စား**မြို့သည် **ဖြတ်တာဝ**၏သမက်၊ **ဗရံ**၏သား **ဓောအဲဗညား**ဖြစ်သည်။ **ဓောအဲဗညား**သည် **ရာဇာဓိရာဇ်** ချီတက်လာသည်ကိုသိသော် ကြောက်ရွံ့၍ မြောင်းမြမြို့ကို ထွက်ပြေးကြ

လေတော့၏။ ကျန်နေသော **အဲဖြမ့်** သား**ဗေဂွန်းသား**တို့က တရည်မြို့တွင်းသို့ ရိက္ခာအလုံအလောက်သွင်းပြီး အခိုင်အမာနေကြ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ရေတပ်၊ ကြည်းတပ်များဆက်လက် ချီတက်လာ၍ တရည်မြို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူတို့လည်း မနေဝံ့တော့ဘဲ မုတ္တမမြို့သို့ထွက်ပြေးကြပြန်၏။ ထို့ကြောင့် **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် တရည်မြို့ကို အလွယ်တကူရလိုက်တော့၏။ ဤသတင်းသည် မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်တို့သို့ပြန့်နှံ့သွားသောအခါ မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်မြို့သားတို့ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေကြတော့၏။

တရည်မြို့တွင် **သံလဲ**ကို စစ်သူရဲကောင်း(၅၀၀၀)နှင့် နေစေပြီး **ရာဇာဓိရာဇ်** ပဲခူးသို့ ပြန်တော်မူခဲ့၏။ ထိုအခါ တရည်မြို့ကို မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်မြို့ကလာ၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ တရည်မြို့စောင့် **သံလဲ**တွင် လာရောက်ခစားနိုင်သော **မသလုံ**သည် မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင်မြို့သားတို့ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ပစ်နိုင်၏။ ပွဲတိုင်းကျော် တိုက်တိုင်းအောင် **မသလုံ** သတင်းကို ကြားရသော **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် **မသလုံ**ကို ဆုလာဘ်မပြတ်ပေးပို့တော်မူ၏။

နောက်မကြာမီ ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ် ကိုယ်တိုင်ချီလာပြီး ဝန်မြို့ကိုလုပ်ကြံတော်မူ၏။ ဝန်မြို့တွင်းက ခုခံတိုက်ခိုက်မှုအားကောင်းနေသည့်အတွက် ရာဇာဓိရာဇ်၏ စစ်သည်တော်များအသေအပျောက် အထိအရှမျာ းလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ရာဇာဓိရာဇ်က သူလျှိုများကို ဟစ်အော်စေ၏။

"ယခု ဝန်မြို့စားသမီး နှင်းကေသရာသည် စပါးထောင်းရေခပ်ဖြစ်တော့မည်။ အမြန်လက်နက်ချပါ။"

"လက်နက်မချ၊ ငါရှုံးလျှင် ငါ့သမီးသည် ငါ့သမက်ကို လုပ်ကျွေးပေလိမ့်မည်။ ငါ့သမက်ဆင်းရဲသောကြောင့် ငါ့သမီး စပါးထောင်း ရေခပ်ပြီး၊ လင်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး နေခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လင်ကိုလုပ်ကျွေးရသည့်အတွက် အကျင့်မြတ်သည်။ ငါ့သမီးသည် သူကောင်းတစ်ယောက်၏ သမီးမည်ပေသည်။"

ဝန်မြို့တွင်းနှင့် မြို့ပြင် အပြန်အလှန်အော်ဟစ်ပြောကြပြီးနောက် **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် **ရဲသင်ရန်**ကို ခေါ်ပြော၏။

"မင်းနှင့် သံလိုက်သည် သွေးသောက်များ ဖြစ်ကြသည်။ သံလိုက်ကို ငါနောက်လိုက်ဖြစ်အောင် မင်းလှည့်ဖျားပြောဆိုကြည့်ပါ။"

ရဲသင်ရန်က 'ဖြစ်ရစေ့မည်'ဟု အာမခံပြီး **သံလိုက်**ကိုယ်တိုင် ဦးစီးတိုက်ခိုက်နေသော ပြသို့ချဉ်းကပ်သွား၏။

ရဲသင်ရန်။ ။ကျွန်ုပ်ရဲသင်ရန် မေးနေသည်။ သံလိုက်သည် ပြပေါ်မှာရှိသည်မဟုတ်လော။

သံလိုက်။ ။သည်ပြပေါ်မှာ ငါရှိနေသည်။

ရဲသင်ရန်။ ။ဟယ် ငရှူး၊ ရာဇာဓိရာဇ်သည် မင်းသခင့်သားတော်မဟုတ်လော၊ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ရာဇာဓိရာဇ်ခြေတော်ရင်းသို့ အလျှင်အမြန် ရောက်မလာသနည်း။

သံလိုက်။ ။ငါမခစားနိုင်၊ သတ္တိရှိလျှင် မြို့တွင်းသို့ အရောက်ဝင်ခဲ့ပါ။ ငါသည် နှယ်နှယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ ဖြတ်တဗ၊ လောက်ဖျားတို့ပုန်ကန်ခြားနားကြသော်လည်း **ဖြတ်**ဟူသော ဆင်ကိုမစီးရပါ။ ငါမူကား **ဖြတ်ဆင်**ကိုလည်းစီးရသည်။ ဝန်မြို့ကိုလည်း စားရသည်။

သံလိုက်ဟူသော အမည်ကိုလည်းခံရသည်။ ဤသုံးပါးသော ဂုဏ်ရည်နှင့်ပြည့်စုံနေပါလျက် ရာဇာဓိရာဇ်ကို ရှိခိုးရမည်လော။

ရဲသင်ရန်။ ။ တစ်ပါးသူကို ရှိမခိုးသော်ရှိပါစေ။ ရာဇာဓိရာဇ်သည် မင်းသခင် ဆင်ဖြူရှင်၏သားအရင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ ရာဇာဓိရာဇ်ကို ရှိခိုးကောင်းပါ၏။

သံလိုက်။ ။ ရဲသင်ရန် ယင်းကဲ့သို့ မင်းမပြောပါနှင့်။

ရဲသင်ရန်။ ။ ငါ့အရက်သောက်လိုသည် သံလိုက်

သံလိုက်။ ။ ဝင်ခဲ့ပါ၊ မင်းကိုငါ့အရက်ဝအောင် တိုက်ပါမည်။

ရဲသင်ရန်သည် ဝန်မြို့တွင်းသို့ သူတစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ရာဇာဓိရာဇ်ထံသို့ လျှောက်ထား၏။ သံလိုက်ကိုဆက်ရန် ရွှေငွေနားတောင်းလက်စွပ်တို့ကိုလည်း တောင်း၏။ ရာဇာဓိရာဇ်ကပေးလိုက်ပြီး ရဲသင်ရန်ကို ဝန်မြို့တွင်းသို့ဝင်စေ၏။

ရဲသင်ရန်သည် ဝန်မြို့တွင်းသို့ဝင်သွား၏။ **သံလိုက်**ကို ပါလာသောပစ္စည်းများပေးကမ်း၏။ **ရဲသင်ရန်**သည် ဝန်မြို့တွင်းသို့ မကြာခဏထွက်လိုက် ဝင်လိုက်လုပ်နေတော့၏။

တစ်ခါသော် **ရဲသင်ရန်**နှင့်အတူ **ရာဇာဓိရာဇ်**က သူရဲသုံးရာ ထည့်ပေးလိုက်၏။ **ရဲသင်ရန်**၏ ကျွန်ယုံတော်များလည်း အများအပြားပါသွား၏။ ချိန်းချက်ထားသော နေ့ရက်သို့ရောက်သော် **ရာဇာဓိရာဇ်**က မြို့ပြင်ကတိုက်၏။ **ရဲသင်ရန်**တို့က အတွင်းကလိုက်လံ ခုတ်ထစ်ကြ၏။ **သံလိုက်**သည် **ဖြက်ဆင်**ကိုစီး၍ သူရဲသုံးရာနှင့် မုတ္တမမြို့သို့ ထွက်ပြေးသွားရလေ၏။

ထွက်ပြေးရာနောက်သို့ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏အမတ် **ဓောဖြဲလက်** သည်ဆင်မကိုစီး၍လိုက်၏။ **သံလိုက်**စီးသွားသောဆင်သည်မုန်ယိုနေသည့်အတွက် ဆင်မကိုမြင်လျှင် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းလုပ်နေ၏။ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ဟန်ပြုနေ၏။ ဤသို့ဖြစ်ဖန်များသော် **ဓောဖြဲလက်**သည် သူ့ဆင်မနှင့် **ဖြတ်ဆင်**ကြီးကို ယှဉ်ကပ်လိုက်၏။ **ဓောဖြဲလက်**သည် လှံဖြင့်လှမ်းထိုးလိုက်၏။ **သံလိုက်**ကိုထိုးမိသွား၏။ **သံလိုက်**ဆင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားတော့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**က "သံလိုက်မမသေစေနှင့်" ဟုတားလိုက်သေး၏။ သို့သော် **သံလိုက်**ချက်ကောင်း အထိုးခံလိုက်ရပေပြီ။ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ တားမြစ်ချက်သည်လည်း နောက်ကျသွားပေပြီ။ **သံလိုက်** သေလေပြီ။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် **သံလိုက်**ကို နှမြောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် **ဓောဖြဲလက်**ကို အပြစ်တင်တော်မူ၏။

"သည်လိုထူးချွန်သော ငါ့လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ကို အဘယ်မှာရနိုင်တော့အံ့နည်း။ မြို့စွန်တိုင်းစွန်အရပ်မှာ ငါ့အတွက် ရန်ကွယ်ရန်ကာအဖြစ် သူ့ကိုခန့်ထားရန် ငါကြံရွယ်ထားသည်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝန်မြို့ကို အောင်မြင်တော်မူသောအခါ လဂွန်းဗျည်းမြို့ကိုလုပ်ကြံတော်မူပြန်၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် တရည်မြို့သို့ချီလာတော်မူ၏။ လဂွန်းဗျည်းမြို့အနီးသို့ရောက်တော်မူသောအခါ -

"လဂွန်ဗျည်းမြို့၌ ဘယ်သူနေသနည်း" ဟုမေးတော်မူ၏။

" အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သော တရည်မြို့စားဗောဂွန်း နေပါသည်ဘုရား "

ဗညားနွဲ့ ပြုံးတော်မူလိုက်၏။ တရည်မြို့ကိုလုပ်ကြံခဲ့စဉ်က **မောဂ္ဂန်း**သားထွက်ပြေး၍ တရည်ကိုအလွယ်တကူရခဲ့သည့် အဖြစ်ကို မြင်ယောင်လာ၏။

"ဗောဂွန်းသည် တရည်မြို့ကိုလည်း ငါအားဆက်ပြီးပြီ။ ယခုလည်းလဂွန်းဗျည်းမြို့ကို ဆက်ပြန်လိမ့်မည် "

ရာဇာဓိရာဇ်သည် တိုက်တိုင်းအောင်သူအဖြစ်ကို ကျေနပ်နှစ်သက်နေရင်း ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားမိန့်တော်မူလိုက်၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် လဂွန်းဗျည်းမြို့ကို ချည်းကပ်၍ မြို့အခြေအနေကို ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။

လေသည် တောင်ဘက်မှမြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်တိုက်ခတ်နေ၏။ နံနက်ပိုင်းတွင်လေငြိမ်၏။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် လေစတိုက်၏။

လဂွန်းဗျည်းမြို့သိမ်းပွဲအတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နည်းကို မသုံးဘဲ နည်းသစ်ထွင်လိုက်၏။

အမှိုက်သရိုက်များ၊ ကျူရိုးခြောက်များကို ရှာထား၏။ မြို့တောင်ဘက်ကျုံးနားတွင်ရှိသော ဆင်တင်းကုပ်တွင် စုပုံစေ၏။ မွန်းလွဲလေအတိုက်တွင် မီးရှို့တော့၏။

လေနှင့်အတူ မီးသည်မြို့တွင်းသို့ ကူးစက်တော့၏။ မီးသတ်ရန် **မောဂ္ဂန်း**ဆင်စီး၍ လာ၏။ ဆင်သည် မီးကိုလန့်သောကြောင့် ထွက်ပြေးလေ၏။ **မောဂ္ဂန်း**သည် ဆင်ကို မချုပ်မထိန်းနိုင်တော့ ဆင်သည် **မောဂ္ဂန်း**အိမ်တံစက်မြိတ်ကို ငုံ့လျိုး၍ဝင်လေတော့၏။ အရှိန်နှင့်အတင်း တိုးဝင်သောကြောင့် အိမ်ယက်မနှင့် **မောဂ္ဂန်း**တိုက်မိပြီး သေလေ၏။

မောဂ္ဂန်းသေလျှင် **လဂွန်းဗျည်း**ကိုအလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်တော့၏။ **သံလံ**တွင်နေသော **မသလုံ**ကို ယောကျ်ားကောင်းပီသသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု**ရာဇာဓိရာဇ်**သိလျှင် မသလုံကိုတိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်တော်မူ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် သံလံမြို့တွင်း၌ဝင်၍နေတော်မူပြီး အမှုးအမတ်များကို မြို့ပြင်တပ်များတွင် နေကြစေ၏။ ထိုစဉ် သံမောင်မြို့စား**မဂြုန်**သည် **ရာဇာဓိရာဇ်**သစ္စာတော်ကို မစောင့်ဘဲ သူရဲကောင်းလူ(၅၀၀၀)ကျော်နှင့် ချီတက်လာပြီး မြို့ပြင်ရှိတပ်ကို တိုက်ခိုက်၏။ ညတွင် အလစ်ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ မြို့ပြင်တပ်များပျက်သွား၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**တပ်သား များလွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရ၏။ မြို့ပြင်တပ်တည်နေရာတွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေတော့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် မြို့တွင်းကလှမ်းကြည့်နေ၏။ ထမ်းစင်ပေါ်တွင်စီး၍ **မဂြုန်**ကိုယ်တိုင်ကွပ်ကဲတိုက်နေသည်ကို မြင်သွား၏။

"မဂြုန် သည် ငါ၏ကျေးတော်မျိုးကျွန်တော်မျိုး၊ သို့သော် ငါ့ကိုပျက်စီးအောင်ပြုသည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ပျက်။ ကျွန်ပျက်မဂြုန်ကို မည်သူသွားရောက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်နိုင်ပါမည်နည်း"

ရာဇာဓိရာဇ်က ဤသို့မိန့်တော်မူလျှင် မသလုံသည် **ရာဇာဓိရာဇ်**ကိုဦးခိုက်၍ ဓါးနှင့်လှံကိုကိုင်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

မြို့ပြင်သို့ရောက်သော် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို လက်ကဆွဲသွားလိုက်သေး၏၊ **ရာဇာဓိရာဇ်** သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ယောက်၏ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး အိုးထဲတွင်ထည့်ဟန်ဆောင်လိုက်၏။ အိုးထဲက ခေါင်းကို **မဂြိုန်** အား ဆက်မည့်ဟန်သွားလေ၏။ **မဂြိုန်** ဘက်တော်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမူဆက်ဆံ၏။ **မဂြိုန်** ဘက်တော်သား အစစ်တို့ကလည်းယုံကြည်ကြ၏။ ညအချိန်ဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့ဘက်တော်သားအချင်းချင်းဟု ယူဆလိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှတားမြစ်ခြင်းမပြုဘဲ **မဂြိုန်**ထံသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြ၏။ **မသလုံ**သည် **မဂြိုန်** အနီးသို့ရောက်သောအခါ **အိုးကို**ပစ်ချလိုက်၏။ **မဂြိုန်** ကိုခုတ်ချလိုက်၏၊ **မဂြိုန်** ၏ခေါင်းကိုယူလာခဲ့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်** ထံသို့ အရောက်ပြန်သွားပြီး**မဂြိုန်** ခေါင်းကိုဆက်၏။ **မဂြိုန်** ၏ခေါင်းဖြစ်မှန်းမီးရောင်ထဲတွင် **ရာဇာဓိရာဇ်** မြင်လိုက်၏။ "ကောင်းလှပေ၏" ဟု **ရာဇာဓိရာဇ်** ကချီးမွမ်းလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်ဆုလာဘ်ကိုမျှ ပေးတော်မမူ။ **မသလုံ** မှဲ့သွား၏။ ဤမျှစွန့်စားခဲ့ရသည်ကိုပင် ဆုလာဘ်မပေး။ သည်သို့သောအောင်ပွဲကိုမျှ ကောင်းလှပေ၏ဟူသောစကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ကျေနပ်ရတော့မည်လော။ **မသလုံ** ဤသို့တွေးကာ စိတ်အတော်ထိခိုက်သွား၏။

တစ်နေ့တွင်**ရာဇာဓိရာဇ်** သည် အမှုးအမတ်များကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်တော်မူ၏။

"ဝန်မြို့၊ လဂွန်းဗျည်းမြို့၊ တရည်မြို့၊ သံမောင်မြို့များကို ငါပိုင်လေပြီ။ မုတ္တမနှင့် မော်လမြိုင်မြို့တို့ ကျန်နေသေးသည်၊

သည်နှစ်မြို့ကို မည်သို့လုပ်ကြံရသော် လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်မည်နည်း"

သန်မြန်။ ။ မုတ္တမမြို့ကို လုပ်ကြံတော်မူသော် အထိအခိုက် အရှုံးအနာ၊ အသေအပျောက်များနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးလိုက်တော်မမူသင့်ပါ။ အရှင်မင်းကြီးက လဂွန်းဗျည်းတို့တွင်သာ နေတော်မူခဲ့ပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အမှုးအမတ် တို့ကိုသာ ခြောက်တပ်၊ ခုနစ်တပ်ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ **ကောင်းတုံကောင်းကြ**ကို ကူးပြီးလုပ်ကြံကြမည်။ ဤသို့ မုတ္တမမြို့အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသောသော့ချက် (ကောင်းတုံကောင်းကြံ)ကို အောင်မြင်ပါက မုတ္တမသည် အရှင့်လက်နက်နိုင်ငံတော် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

သန်မြန်စကားကို **ရာဇာဓိရာဇ်** သဘောကျသွား၏။ သင့်မြတ်လျော်ကန်သည်ယူဆသွား၏။ ထို့ကြောင့် **သန်မြန်** တစ်တပ်၊ **အမတ်တိန်**တစ်တပ်၊ **ရဲသင်ရန်**တစ်တပ်၊ **ဗြပိုက်**တစ်တပ်၊ **အဲငေါင်ဗိန်** တစ်တပ်နှင့်အခြားနှစ်တပ်ကို ဖွဲ့စည်းပေး၏။ ဆင် မြင်းအများအပြားလည်းပါသွားကြ၏။ တပ်(၇) တပ်သည် **သရုပ်ဒဗျ** သို့ကူး၍ တပ်တည်လျက် နေကြ၏။

မုတ္တမက ကြိုတင်သတင်းရသွား၏။ မုတ္တမမြို့က ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ မုတ္တမအကြီးအကဲများဖြစ်ကြသော **အဲဗျပုံ** နှင့်သူ့ဦးလေးတော်သူတို့ကို မုတ္တမမင်းက တပ်မင်းခန့်၍ နတ်လှေများတွင် လက်နက်ကရိယာ အပြည့်တင်ပြီးလျှင်ဆန်တက်လာ၏။ ညသန်းကောင်လောက်တွင် တပ်(၇)တပ်အနီးသို့

ရောက်လာ၏။ လှေမှကုန်းပေါ်သို့ ညတွင်းချင်းတက်ကြ၏။ ထို့နောက်(၇)တပ်ကို ဒလကြမ်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။ (၅)တပ်ပျက်သွား၏။ **သန်မြန်**နှင့်**အမတ်တိန်**တပ်(၂)တပ်သာ ကျန်တော့၏။

အမတ်တိန်သည် " သူ့ရဲမက်များကို အသံမထွက်စေနှင့် ငြိမ်ငြိမ်နေကြ "ဟုမှာထားခဲ့ပြီး **သန်မြန်**တပ်သို့ ကူးသွား၏။

"ယခုသူတို့ကတိုက်၍(၅)တပ်ပျက်ရလေပြီ။ တို့(၂) တပ်သာကျန်တော့သည်။ တို့ဆက်ပြီးတိုက်ကြမည်လား၊ ဆုတ်ခွါကြမည်လော" ဟုတိုင်ပင်၏။

"တပ်ငါးတပ်ပျက်သွားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဆုတ်ခွါသွားခဲ့သော် ဘုရင်အဖို့အရှက်တော်ရပေလိမ့်။ ယခုကျွန်ုပ်တို့ဆက်ပြီးတိုက်လျှင်သူတို့ကိုမနိုင်နိုင်ပေ၊ ထို့ကြောင့် တပ်ငါးတပ်ပျက်သွားသည်ကို တပ်အားလုံးပျက်သွားသည်ဟု သူတို့ထင်မှတ်အောင်ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သည်ရဲမက်များကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်အသံ မပြုဘဲနေစေရမည်။ ထိုအခါ ရန်သူတပ်များက ကျွန်ုပ်တို့အားသေသူသေ၊ ပြေးသူပြေးကြပြီထင်မှတ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ပစ္စည်းအထုပ်အပိုး အဝတ်အစားများကို ထမ်းပိုးယူငင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သယ်ယူနေခိုက် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ကိုတိုက်ရမည်။ ဤသို့တိုက်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်မည်။"

သန်မြန်အကြံပေးသည့်အတိုင်း စီစဉ်ကြ၏။ မိမိတို့တပ်များကို အသံမထွက်အောင်ငြိမ်နေကြ၏။ **သန်မြန်**ပြောသလိုပင် ရန်သူတပ်များ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူတို့အကြွင်းမဲ့နိုင်ပြီဟု ယူဆကာ ပစ္စည်းဥစ္စာအထုပ်အပိုးတို့ကို ထမ်းကြ၊ ပိုးကြ၊ သယ်ကြ၊ ယူကြ၏။ ဤသို့ပစ္စည်းကိုမက်နေကြခိုက် **သန်မြန်**နှင့်**အမတ်တိန်**တို့က ဖိတိုက်ကြ၏။ **အဲဗျပုံ**တို့အငိုက်တွင် ခံလိုက်ရတော့၏။ ကစင့်ကလျားထွက်ပြေးကြရ၏။ အတုန်းအရုံးသေကြေကြ၏။ **အဲဗျပုံ**နှင့်သူ့ဦးလေးတော်သူ ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ပင်လျှင် တိုက်လှေကြီးပေါ်မှဆင်းပြေးကြရ၏။ လှေငယ်တစ်စင်းကိုစီးကာ ကိုယ်လွတ် ထွက်ပြေးကြရ၏။ ကြောက်စိတ် ပြင်းထန်လွန်းသည့်အတွက် မုတ္တမမြို့တွင်းသို့မဝင်ရဲတော့။ နတ်လှေတစ်စင်းကို ယူ၍စီးပြီးလျှင် ကုလားပြည်သို့ထွက်ပြေး သွားကြလေ၏။

မုတ္တမမြို့သားတို့လည်း သူတို့တွင် အကြီးအကဲမရှိတော့သည့် အတွက်**သန်မြန်**တို့တပ်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလာကြတော့၏။

သန်မြန်တို့နိုင်သည်ကို **ရာဇာဓိရာဇ်**ကြားတော်မူလျှင် လဂွန်းဗျည်းမြို့မှ မုတ္တမမြို့သို့ ချီတော်မူလာ၏။

သန်မြန်နှင့်**အမတ်တိန်**တို့က မည်သို့မည်ပုံ အောင်မြင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ရွှေနားတော်သွင်းကြ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် **သန်မြန်ကိုဖြတ်စ**ဟု အမည်ပေးတော်မူ၏။ မုတ္တမမြို့စားမယားကို ခေါ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက်ခမည်းတော်လက်ထက်က ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာတော်များကို စစ်ဆေးသိမ်းယူတော်မူ၏။ **သမိန်တီသကုမ္မာ**ကိုလည်း **ဖြတာမန်**ဟုလည်းကောင်း၊ **သမိန်တီသကုမ္မာမယား**ကို **တလနှင်းဗျည်း**ဟုလည်းကောင်း၊ အမည်ပေး၍ မုတ္တမမြို့ကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။ မော်လမြိုင်မြို့၊ တရည်မြို့၊ လဂွန်းဗျည်းမြို့၊ သံမောင်မြို့တို့တွင်လည်း ထိုက်သင့်

လျော်ကန်သော မှူးမတ်များကိုခန့်ထားခဲ့ပြီး **ဖြတ်ဇ**အားလည်း **ဝန်မြို့**ကိုပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် ပဲခူးနေပြည်တော်သို့ ပြန်တော်မူ၏။

တိုက်ကုလားမြို့သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ တိုက်ကုလားမြို့တွင် အမိုးငါးဆက်ရှိသောအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်စေ၏။ ဝန်မြို့စား **သံလိုက်**၏သမီး ကိုယ်လုပ်တော် **နှင်းကေသရာ**ကို ငါးဆက်အိမ်ကြီးတွင်နေစေ၏။ ထို့နောက် **ဖြတ်ဇ**ကိုခေါ်၍ မိန့်တော်မူ၏။

"**မသလုံ**ကိုမင်းအိမ်သို့ခေါ်ပြီး အရက်မူးအောင်တိုက်ပါ။ လူမှန်းမသိအောင် မူးသောအခါကျမှ **မသလုံ**ကို သံလျင်းထမ်းစင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ထမ်းသွားကြပါ။ ထို့နောက် ငါးဆက်အိမ်က သလွန်ပေါ်မှာသိပ်ထားလိုက်ပါ။ **လဂွန်းအိမ်**ဟူသည့် ဘွဲ့သရဖူ (ခေါင်းစီး)၊ တိုက်ကုလားမြို့၊ ဆင်ပေါက်ငါးစီးကို ငါပေးတော်မူသည်။ ငါ့ကိုယ်လုပ်တော်**နှင်းကေသရာ**နှင့်လည်း လက်ထပ်ပေးတော်မူသည်။ သူ့ကို ငါဤသို့ပေးသည်ကို သူအမူးပြေပြီး နိုးလာမှ သိပါစေ။"

အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း **ဖြတ်ဇ**ဆောင်ရွက်၏။ **မသလုံ** ခေါ်၍ အရက်မူးအောင်တိုက်၏။ မူးသောအခါ လူမှန်းမသိအောင်ထပ်တိုက်၏။ လူမှန်းမသိအောင်မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားသောအခါကျမှ သံလျင်းပေါ်သို့တင်ကာ ငါးဆက်အိမ်သို့ ထမ်းသွားကြတော့၏။ သလွန်ပေါ်တွင်သိပ်ထားလိုက်ကြ၏။ ငါးဆက်အိမ်ကြီး

ကိုလည်း တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ကျင်းပနေသည့်အလား ဆီမီးထိန်ထိန်ထွန်းညှိထားလိုက်၏။ စောင်းသမားကိုလည်း စောင်းကိုငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း တီးခတ်နေစေ၏။ ညှင်းသမားကိုလည်း ချွဲချွဲပြစ်ပြစ်မှုတ်နေစေ၏။ သီချင်းကိုလည်း သာသာယာယာသီဆိုနေ၏။ ကချေသည်ကိုလည်း လှုလှုပပကနေစေ၏။ **နှင်းကေသရာ**အားလည်း ဘုရင့်အမိန့်တော်ကိုပြောပြပြီး မသလုံနားတွင်နေစေ၏။ တိုက်ကုလားမြို့ လဂွန်းအိမ်ဘွဲ့သရဖူတို့ကိုလည်းပေးတော်မူသည်၊ မင်းသမီးနှင်းကေသရာကိုလည်း လဂွန်းအိမ်နှင့်ဆောင်နှင်းတော်မူသည်ဟု အားလုံးကိုစုံစုံစေ့စေ့ ပြောဆိုမှာကြားခဲ့ပြီးနောက် **ဖြတ်ဇ**ပြန်သွားလေ၏။

မသလုံသည်အမူးပြေ၍ အိပ်ယာမှနိုးသောအခါ မျက်စေ့ကိုဖွင့်လိုက်၏။ **နှင်းကေသရာ**၏မျက်နှာကို မှုံဝါးဝါးစမြင်၏။ ကခုန်တီးမှုတ်နေကြသူများကို မီးရောင်ထိန်ထိန်တွင် မြင်လိုက်ရ၏။ အိပ်ယာကိုစောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သလွန်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရပြန်၏။

"ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ် ခေတ္တတည်းခိုသော အဆောင်ကြီးကသလွန်ပါလား၊ ငါအိပ်ယာမှားပြီး ဘုရင့်သလွန်ပေါ်မှာ တက်အိပ်မိချေပြီ။ ကြာရှည်နေ၍မဖြစ်။ အမြန်ဆင်းပြေးမှ။"

မသလုံဆင်းပြေးမည်ကြံပြီး ဆတ်ကနဲထထိုင်လိုက်၏။ **နှင်းကေသရာ**က**မသလုံ**ကို ဖက်ထားလိုက်၏။

"မောင် မောင် အိပ်ယာမှားပြီး အိပ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ မောင့်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ဂုဏ်ပြုပေးသနားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မောင့်မယားအဖြစ် ပေးတော်မူပါသည်။ သည်တိုက်ကုလားမြို့၊ လဂွန်းအိမ်ဟူသောဘွဲ့သရဖူ၊ ဆင်ပေါက်ငါးစီးတို့လည်း မောင့်အားပေးတော်မူပါသည်။

မသလုံသည်**နှင်းကေသရာ**၏ အပေ့အပိုက်တွင် ကြည်နူးနေရင်း ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်၏။

" လဂွန်းဗျည်းမြို့တွင် မဖြန်ကိုငါစွန့်စွန့်စားစား ခေါင်းဖြတ်ပြီးဆက်ခဲ့သည်။ **ကောင်းလှ၏**ဟူ၍ သာမိန့်ခဲ့သည်။ မည်သည့်ဆုလာဘ်ကိုမျှ ပေးတော်မမူ။ အော် ယခုမှ ငါ့ကိုဆုပေးခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ငါ့အောင်ပွဲကို ငါ့အရှင်သည်မေ့တော်မမူ၊ လေးစားထိုက်သူပါတကား။"

ရာဇာဓိရာဇ်ကိုစိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ကြည်ညိုနေ၏။ ကြည်ညိုစိတ်သည်တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွား၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ရှိရာသို့လှည့်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၏။

ဤသတင်းသည် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်သွား၏။ တောမီးပမာပြန့်နှံ့သွား၏။ လက်နက်နိုင်ငံတော်အတွင်း ချက်ချင်းသတင်းပြန့်သွား၏။

မသလုံ လဂွန်းအိမ်သည် နတ်စည်းစိမ်ကိုရသည်နှင့်တူ၏ဟု ပြောဆိုနေကြတော့၏။

သက္ကရာဇ်(၇၅၀)တွင် မုတ္တမမြို့ကို **ရာဇာဓိရာဇ်**ရတော်မူသည်။ တစ်ထီးတစ်နန်းအဖြစ်ရှိခဲ့သော မုတ္တမသည်ယိုယွင်းခဲ့ရလေပြီ။ မုတ္တမသားတို့လည်း ယခင်လိုမဟုတ်တော့။ ရှာပါးငတ်မွတ်နေကြလေပြီ။

ရာဇာဓိရာဇ်အရှေ့ဘက်(၃၂)မြို့သားတို့ကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်နေသည့်အခိုက် ဒလစားညီတော် **မညီဂံဂေါင်**သည် မြောင်းမြစား**လောက်ရျား**နှင့် ညီညွတ်ကာ သစ္စာပြုကြသည်ဟု **ရာဇာဓိရာဇ်**ကြားတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် **အိန္ဒဓိပ်**ကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။ **မညီဂံဂေါင်**သစ္စာဖောက်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်သွားရောက် စစ်ဆေးစေ၏။ **လောက်ရျား**ကညှိနှိုင်းလာသည်ကို ညီညွတ်မည်ဟု သစ္စာပြုကြောင်း**အိန္ဒဓိပ်**စုံစမ်းသိရှိရ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် သတင်းမှန်ကို သိရသောအခါ **မညီဂံဂေါင်**ကိုကွပ်မျက်စေလိုက်၏။ **မညီဂံဂေါင်၏**သား**ဘောကျော်**ကို အဖအမွေအနှစ်နှင့်တကွ ဒလမြို့ကိုပေးတော်မူ၏။

ထို့နောက် မြောင်းမြမြို့ကို လုပ်ကြံရန် တပ်ထွက်ကြ၏။ မြောင်းမြမြို့ကိုလုပ်ကြံကြ၏။ သို့သော် အောင်မြင်မှုမရ။ **လောက်ရျား**သည် ဆွေမျိုးများ၏ သားသမက် ကျေးကျွန်ကောင်းပေါ၏။ အလုံးအရင်းအင်အားကြီး၏။ မြို့ပြခိုင်ခန့်၏။ ထို့ကြောင့်မြောင်းမြမြို့ကို လုပ်ကြံရသည်မှာခက်ခဲလှ၏။ မြောင်းမြကို ဆက်လက်လုပ်ကြံ၍ မဖြစ်သေးဟုယူဆကာ ပုသိမ်ဘက်သို့ တပ်ဦးလှည့်သွားကြ၏။ ပုသိမ်ကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်၏။

ပုသိမ်တွင် ထိုအခါ၌ မြောင်းမြစား၏သားများဖြစ်သော **နော်ရထာ၊ သမိန်ဖြဖြင်၊ လောက်ရှိန်** တို့နေကြ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်ကလည်းဖိ၍တိုက်၏။ ပုသိမ်မြို့တွင်းကလည်းခုခံတိုက်ခိုက်၏။ ကုလားစစ်သားများကလည်း ပုသိမ်မြစ်ကမ်းတွင်ဆိုက်ကပ်ထားသော နတ်လှေများပေါ်သို့ လက်နက်တိရိယာ

ကြီးများကိုတင်ကာ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏စစ်သည်တော်များ အသေအပျောက် **အထိအခိုက်များနေ၏**။ ဤပွဲတွင် **ရာဇာဓိရာဇ်** အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးသွားရ၏။ **မင်းထံစီခေါ် ရာဇမနုဿ** လက်နက်မှန်၍ ဆင်ပေါ်တွင်ပင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရချေပြီ။

ရာဇမနုဿ၏ အလောင်းကိုကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်တော်မူ၏။ အရိုးကို ရွှေအိုးတွင်ထည့်ကာ ဒဂုံသို့ပြန်လည်ယူသွားစေ၏။ **ရွှေတိဂုံ** စေတီရင်ပြင်တော်တွင် အရိုးကိုမြှုပ်ရ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် ပုသိန်ကိုလုပ်ကြံရာ၌ အောင်မြင်သင့်သလောက်သာ အောင်မြင်သော်လည်း ပုသိန်ကိုသိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် မြောင်းမြမြို့ကိုရပါက ပုသိန်ကို အလွယ်တကူရနိုင်သည်ဟုယူဆကာ မြောင်းမြမြို့သို့ပြန်၍ လုပ်ကြံကြပြန်၏။

ရာဇာဓိရာဇ် မြောင်းမြဘက်သို့ တပ်ဦးလှည့်သွားပြီကိုသိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပုသိန်သားတို့က မြောင်းမြသားတို့ကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားလိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့က လှေတက်အများအပြားစီရင်၍ မြောင်းမြမြို့သို့ ဗညားနွဲ့အရင်ရောက်အောင်ကူးခဲ့မည်။ မြောင်းမြမြို့ကလည်းထွက်၍တိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရေကြောင်းကတိုက်မည်။ ဤသို့ နှစ်ဘက်ညှပ်၍တိုက်ပါက ဗညားနွဲ့သည်ခံနိုင်မည်လော"

ပုသိန်သားတို့က ဤသို့ အကြောင်းကြားပြီး မြောင်းမြသို့ လှေတက်အများအပြားနှင့် စစ်ကူလာမည်ကို **ရာဇာဓိရာဇ်** သိသွား၏။ စစ်အောင်နိုင်ခရေးအတွက် လဂွန်းအိမ်ကိုခေါ်၍ အမိန့်ပေး၏။

"လဂွန်းအိမ် သူတို့တပ်အခြေအနေ အတည်တကျမဖြစ်

သေးခင် မင်းတို့ကတပ်သားများနှင့်အတူ ခေါင်းပေါင်လုလင်တိုသွားပြီးနေကြ။ ရေကြောင်းမှာလည်း တပ်သားအချို့ကိုနေပါစေ၊ ရေကြောင်းမှာနေသူများက ချောင်းရေအကျတွင် ငုတ်တိုင်များကိုစိုက်ကြပေစေ၊ ရေတက်၍ ကမ်းတစ်ဝက်လောက်အထိ ရေရောက်လျှင် ငုတ်တိုင်များပေါ်နေပေစေ၊ ကမ်းစပ်ထိချောင်းရေပြည့်လာပြီဆိုလျှင် ငုတ်တိုင်များမြုပ်နေပေစေ၊ ချောင်းကိုထုတ်ချင်းခပ်အောင် ငုတ်တိုင်များစိုက်ကြပေစေ၊ တိုင်စိုက်ပြီးလျှင် လူကောင်းရွေးပြီး လှေပေါ်နှစ်ဆယ်လောက်နှင့် **ပန်းမင်**တိုင်အောင်ဆန်တက်သွားရမည်၊ **ပန်းမင်**တွင် ပုသိန်သားတို့ကို မထိတထိရန်စရမည်၊ ဤသို့ရန်စသောအချိန်သည် ရေတက်စအချိန်ဖြစ်ရမည်၊ ပုသိန်သားတို့ထွက်တိုက်လျှင် မင်းတို့ဆုပ်ခွါခဲ့ကြ၊ မင်းတို့လှေတပ်နည်းမှန်းသိလျှင် သူတို့အလုံးအရင်းနှင့် လိုက်တိုက်လိမ့်မည်၊ ငုတ်တိုင်များကို မင်းတို့လှေသားများ အမှတ်အသားနှင့်စိုက်ထားသည့်အတိုင်း တိုင်ကြားများမှ မင်းတို့ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်လွတ်အောင်ထွက်ရမည်။ သူတို့ တိုက်လာသောလှေများသည် မင်းတို့စိုက်ထားသော ငုတ်တိုင်များတွင်ဟင်၍ ဖီလာကန့်လန့်ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်၊ ရှေ့လှေကိုနောက်လှေက ဝင်တိုက်မိပြီး သူတို့လှေအချင်းချင်း အထပ်ထပ်ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်၊ ထိုအခါကျမှ မင်းတို့ကအသာလေး မပြီး တိုက်ပေတော့"

လဂွန်းအိမ်သည် အမိန့်တော်ကို မှတ်သားပြီးနောက် ရှေ့တော်မှထွက်လာခဲ့၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် **လဂွန်းအိမ်**ကြိုးကြိုးစားစား တိုက်စေရန်

အားပေးသည့်အနေဖြင့် မိဖုရား**တာလသုတာမာယာ**ကို ညှော်ဝတ်ပြုခိုင်းလိုက်၏။ **တာလသုတာမာယာ**သည် ကွမ်းခွက်တော်တွင် ကွမ်းထည့်၍ **လဂွန်းအိမ်**ကို ကွမ်းယာကျွေး၏။ ကွမ်းယာရလျှင်**လဂွန်းအိမ်** ဦးခိုက်၍ထွက်သွားလေ၏။ မြစ်လယ်ရှိ သူ့လှေသို့ပြန်သွား၏။ လှေထဲတွင်ပင် အိပ်နေတော့၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ **အမတ်တိန်**နှင့်**ဖြတ်စ**တို့သည် တပ်များကိုလှည့်လည် ကြည့်ရှုကြ၏။ **လဂွန်းအိမ်**မသွားသေးသောကြောင့် မေးကြ၏။

" ယမန်နေ့ညက မှာတော်မူသည့်အတိုင်း **လဂွန်းအိမ်** ဝန်ခံပြီးဖြစ်သည်။ ယခု ရေလည်းတက်ပြီ။ ယခုအချိန်ထိမည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် မသွားသေးသနည်း။"

" အရှင့်သားတော် နေမကောင်း၍ဖြစ်ပါသည်။"

အမတ်တိန်နှင့်**ဖြတ်စ**တို့က မေးသည်ကို**လဂွန်းအိမ်**က သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ဖြေခိုင်းလိုက်၏။ **အမတ်တိန်**နှင့်**ဖြတ်စ**တို့က သူတို့လှေကို **လဂွန်းအိမ်**လှေနှင့်ယှဉ်ကပ်ပြီး **လဂွန်းအိမ်**လှေပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။ **လဂွန်းအိမ်**ကို သွားရောက်စမ်းသပ်ကြ၏။

"ကိုယ်လည်းမပူပါလား။ မင်းမည်သို့ ပြုကျင့်နေသနည်း"

အမတ်တိန်နှင့်**ဖြတ်စ**ကမေးသော် **လဂွန်းအိမ်**သည်ထထိုင်လိုက်၏။ အမတ်နှစ်ယောက်ကိုရှိခိုး၍ ဤသို့ပြန်ဖြေ၏။

" ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်အား မိဖုရား**တာလသုတာမာယာ** ကွမ်းယာဖြင့်ညှော်ဝတ်ပြုပါသည်။ ကွမ်းယာကို ကျွန်ုပ်လက်ခံယူ

နေစဉ် မိဖုရားရင်ဝတ်တော် လျှောကျသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိဖုရား၏ မမြင်အပ်သောနေရာကို မြင်မိပါသည်။ **တာလသုတာမာယာ**ကို တပ်မက်စိတ်များ ယိုဖိတ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ် ရေလည်းသောက်၍ မရတော့ပါ။ အစာလည်းစား၍ မရတော့ပါ။ လွမ်းပွင့်ကြွေကြွေတဖွေဖွေနှင့် ခံစားနေရပြီမို့ ကျွန်ုပ် စစ်ထွက်သွားလျှင်လည်း သည်စိတ်နှင့်ပင် သေရပါလိမ့်မည်။ သည်အတိုင်းနေလျှင်လည်း သည်စိတ်နှင့်ပင် သေရပါလိမ့်မည်။ သေရမည့်အတူတူ မထူးတော့ပြီ။ သည်အတိုင်းပင် နေတော့မည်။ "

" မင်းယခုပြောသည့်အတိုင်း ဘုရင်ရာဇာမိရာဇ်ကို ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်ရမည်လော"

" လျှောက်လိုက်ပါတော့"

အမတ်တိန်နှင့်**ဖြတ်စ**တို့လည်း ပြန်သွားကြ၏။ **ရာဇာမိရာဇ်** ထံတော်သို့ ဝင်တွေ့ကြ၏။

" လဂွန်းအိမ် ယခုအချိန်ထိ စစ်မထွက်သေးပါဘုရား"

" မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်ပါနည်း"

" ကျွန်စဉ်းလဲ ပြောသောစကားကို မလျှောက်ဝံ့ပါဘုရား"

" လျှောက်တော်မူလော့ "

ဘုရင်**ရာဇာမိရာဇ်**၏ အခွင့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် **လဂွန်းအိမ်**ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။

" မိဖုရားကို ငါ မနှမြော၊ သူလို သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးမည်ကိုသာ ငါနှမြောတော်မူသည်။"

ရာဇာဓိရာဇ်သည် မိဖုရား**တလသုတမာယာ**ကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဆုံးမတော်မူ၏။ မိဖုရားလည်း ခြေတော်ကို ဦးခိုက်၍ ငို၏။ သို့သော် **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ အဆုံးအဖြတ်သည်သာ အဓိကမဟုတ်ပါလား။ **ရွှေလောင်းတော်** (ဘုရင်စီးသောလှော်ကားလှေ)ကို ခေါ်တော်မူလိုက်၏။

မိဖုရားကိုရွှေလောင်းပေါ်ရှိ **ခင်ဘုရင်**(အမိုးပါသောအဆောင်)တွင်တင်ကာ **လဂွန်းအိမ်**ထံသို့ပို့လိုက်၏။ **အမတ်တိန်**နှင့် **ဖြတ်စ**က နောက်တော်ကလိုက်၏။

လဂွန်းအိမ်သည် မိဖုရားလာနေသည်ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် လှေဖောင်ဦးသို့ထွက်၍ ကန်တော့ဦးခိုက်၍နေ၏။ မိဖုရားတက်လာသောအခါ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များစွာကို ဆက်နှင့်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သခင်စိတ်တော်ကို စမ်းချင်၍ ဤသို့ပြုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သနားကြောင်း သိရပါပြီ။"

"ဤသို့မိဖုရားကိုလျှောက်ထားလိုက်၏။ မိဖုရားလည်း ပြန်သွားရလေ၏။ လဂွန်းအိမ်သည်မူလကပင် သူ့သခင်ကသူ့ကို ချစ်မချစ်သိလိုသည့်အတွက် ဤသို့စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပုသိန်သားများက လှေတက်များ၍ သူတို့အင်အားနည်းနေသည့် အတွက် သူ့သခင်ကသူ့ကို တကယ်ချစ်သနားပါမှ အသက်နှင့်လဲ၍ အမှုတော်ထမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ **အမတ်တိန်**နှင့်**ဖြတ်စ** လာမေးသောအခါကလည်း သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ကြိုတင်

စကားသွင်းပြီး ငါနေမကောင်း၍ မသွားသေးဟု ဖြေခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုမူကား သူ့သခင်စိတ်တော်ကို အမှန်တိုင်းသိရပြီဖြစ်သည့်အတွက် ရာဇာဓိရာဇ်ရှိရာသို့ ဦးခိုက်၍ **ဒေါင်းပေါင်လှုင်**သို့ စစ်ထွက်သွားလေတော့၏။

လဂွန်းအိမ်နှင့်အတူ လှေတစ်ရာပါသွား၏။ ရဲလှေ ၂စင်း လှော်ကားလှေ ၄စင်း၊ သံလှေ ၄၀နှင့် ရိက္ခာတင်သောလှေများ ပါသွား၏။ **ဒေါင်းပေါင်လှုလင်**သို့ ရောက်သောအခါ ရှင်ဘုရင် **ရာဇာဓိရာဇ်**သင်လိုက်သည့်အတိုင်း ချောင်းပြည့်အောင် ငုတ်တိုင်များကိုစိုက်စေ၏။ လူတချို့ကို ကုန်းပေါ်တွင်နေစေ၏။ အချို့ကို လှေတပ်တွင်နေစေ၏။

ထို့နောက်လှေပေါ့၊ လှေမြန်အစီး ၂၀ရွေး၏။ ယူကောင်းများကိုလည်း ရွေးချယ်လိုက်၏။ ၎င်းတို့ကို **ပန်းပင်**စခန်းတိုင်အောင် သွား၍ စစ်မြူခိုင်းလိုက်၏။ **လောက်ရှိန်**သည် လှေ(၅၀၀)ကျော် (၆၀၀)ခန့်နှင့် **ပန်းပင်**စခန်းတွင်နေ၏။ ပုသိန်သားတို့ **လဂွန်းအိမ်** လှေများကို မြင်သောအခါ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ဖမ်းကြ၏။ အချိန်ကား ရေတက်ချိန်ဖြစ်သည်။ **လဂွန်းအိမ်လူများ**လည်း အတင်းလှော်ခတ်ပြေးကြ၏။ **ဒေါင်းပေါင်လှုလင်**သို့ရောက်သွားကြ၏။ ပုသိန်သားတို့လည်း ကမ်းပေါ်တွင် **လဂွန်းအိမ်လူများ**ကိုမြင်ကြ၏။ စောစောကလှော်ခတ်ပြေးကြသော လှေများမှလူများ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ သူတို့မြင်ကွင်းတွင် လှေ **အနည်းငယ်ကို**သာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိအောင်ဖမ်းမည်ဟု **အတင်းလိုက်**၏။

လဂွန်းအိမ်လူများသည် သူတို့မှတ်သားထားသော တိုင်များကိုလွတ်အောင်ရှောင်၍ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပုသိန်သားတို့လည်း ကြောက်၍ပြေးလေသည်ဟု မှတ်ထင်ပြီး မိအောင်အပြင်းအထန် လှော်ခတ်ပြီးလိုက်၏။ သို့သော်ငုတ်တိုင်များတွင် ဖိလာကန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။ သူတို့ လှေအချင်းချင်း ဒွေးရောယှက်တင်ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အချို့လှေများနစ်ကုန်ကြ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို **လဂွန်းအိမ်**မြင်သောအခါကျမှ ဒလကြမ်းဖိတိုက်တော့၏။ ပုသိန်သားတို့ လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးကြ၍ ရေနစ်သေကြ၏။ အချို့လည်း **လဂွန်းအိမ်**လက်ချက်ဖြင့် သေကုန်ကြ၏။ **လောက်ရှိန်**သည် သူ့လူများ၏ဖြစ်အင်ကိုမြင်သောအခါ ကြည်းကြောင်းဖြင့်ပုသိန်သို့ထွက်ပြေးလေတော့၏။ **လဂွန်းအိမ်**အောင်ပွဲဆင်နိုင်လေပြီ။

လဂွန်းအိမ်သည် **ရာဇာဓိရာဇ်**ထံသို့ပြန်သွားပြီး ပုသိန်သားတို့ထံမှရလိုက်သော လှေတက်အများအပြားကို **ရာဇာဓိရာဇ်** အားဆက်၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**လည်းအလွန် ဝမ်းသာတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား သူသင်ကြားလိုက်သည့် နည်းပရိယာယ်အတိုင်း **လဂွန်းအိမ်** ဆောင်ရွက်ပြီး တိုက်သည့်အတွက် နိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

"ပုသိန်သားတို့ကိုနိုင်လိုက်ပြီ။ **ဒေးပသွယ်**တွင်**ဗောအဲဗညား** ရှိနေသေးသည်။ **ဒေးပသွယ်**ကိုရမှ မြောင်းမြမြို့ကို အလွယ်တကူရနိုင်သည်" ဟု **ရာဇာဓိရာဇ်**မိန့်တော်မူသည်ကို **အမတ်တိန်**ကလျှောက်ထား၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သခင် ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ် သည်မှာ စံတော်မူ

နေသည့်အတွက် **ဒေးပသွယ်**ကို လုပ်ကြံရန် ခက်နေခြင်းဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့်**ဒလမြို့**ကို ခေတ္တဆုတ်ခွါ၍နေတော်မူပါ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်စိတ်တူကိုယ်တူရှိသူ အမှုးအမတ်များကိုသာ ခန့်တော်မူပါ။ ဒေးပသွယ်ကို မကြာမီရအောင် ကျွန်ုပ်လုပ်ကြံပါမည်။"

အမတ်တိန်စကားကို **ရာဇာဓိရာဇ်**လက်ခံတော်မူ၏။ထို့ကြောင့် အမတ်(၃၀)ကိုခန့်အပ်လိုက်၏။ ဆင်မြင်းအများအပြားနှင့် သူရဲ(၁၀၀၀၀)ကျော်ကိုလည်း ထားရစ်ခဲ့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**မူကား **ဒလမြို့**သို့ဆုတ်ခွါသွားလေ၏။

ရာဇာဓိရာဇ် ဒလမြို့သို့ရောက်တော်မူလျှင် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

"ယခုသူပုန်တို့ကို သုတ်သင်နှိမ်နှင်းရှင်းလင်းနေရသည်၊ စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်မြောက်ဘဲ စစ်ရေးအခြေအနေမလှ၍ ပြန်လည် ဆုတ်ခွါခဲ့ရချေသည်။ ဗောခုံမှိုင်းကိုလည်း မင်းဖြစ်စေချင်သည်ဟု ခမည်းတော်ဘုရား မကြာခဏမိန့်တော်မူသည်၊ ဗောခုံမှိုင်းကသာ ထောင်ထားခြားနားနှင့်လေသော် ငါတို့ပဲခူးမြို့သို့ပင် ပြန်၍ ဝင်နိုင်ပါတော့အံ့လော။"

ထို့ကြောင့် **အဲဂေါင်ပိန်**ကိုပဲခူးသို့စေလွှတ်လိုက်၏။ **ဗောခုံမှိုင်း**ကိုလက်စတုံးခဲ့ရန် မှာလိုက်၏။ **ဗောခုံမှိုင်း**သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏စေခိုင်းချက်အရ **အဲဂေါင်ပိန်**၏လက်ချက်ဖြင့် ကွပ်မျက်ခံလိုက်ရတော့၏။

အမတ်တိန်သည် ဒေးပသွယ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး တပ်တည်နေ၏။ ထို့နောက်**ဗောအဲဗညား**ထံသို့ စာပို့လိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့သခင်ဗညားနွဲ့ထံသို့ ကျွန်တော်မျိုးအမတ်တိန် နားတော်လျှောက်ထားဝံ့ပါသည်။ ယခုကျွန်ုပ်တို့သည် ဗညားနွဲ့၏ ကျွန်ဖြစ်နေရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစွာမနေကြရပါ။ မြင်းကျောက်ကုန်းပေါ်တွင်တင်ထားသော ဖရုံသီးကဲ့သို့ဖြစ်နေကြပါသည်။ သည်အရပ်သည်ဒေသသို့ မည်သည့်အချိန်တွင် ရောက်ကြပါမည်နည်းဟု မျှော်လင့်တောင့်တ နေခဲ့ကြရပါသည်။ ယခုရောက်ကြပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သခင် စောအဲဗညားလက်မလျှော့စေလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အရှင့်ကျွန်ဖြစ်အောင် ကြံဆောင်တော်မူပါဘုရား"

ဤစာနှင့်အတူ လူယုံတစ်ယောက်ကို **စောအဲဗညား**ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ **စောအဲဗညား**သည်**အမတ်တိန်**၏ စာကိုဖတ်ရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လူတစ်ယောက်ကို **အမတ်တိန်**အား သစ္စာပေးရန်စေလွှတ်လိုက်၏။ သူ့လူလည်း မြို့တွင်းကထွက်လာပြီး **အမတ်တိန်**ကိုသစ္စာဆိုခိုင်း၏။ **အမတ်တိန်**က ဥပါယ်တမည်ဖြင့် ယုံလောက်အောင်စီစဉ်ထား၏။ မည်သည့်စာပေအက္ခရာတစ်လုံးမျှမရှိသော ပေရွက်ချည်းသက်သက်ကို ကျမ်းဖြင့်ညှပ်ကာ ပုဆိုးကောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ထား၏။ ဓါတ်တော်မရှိသော ကြုပ်ချည်းသက်သက်ကိုလည်း အသင့်ဆောင်ထား၏။ **စောအဲဗညား**လူလာ၍ သစ္စာဆိုခိုင်းသောအခါ အသင့်စီစဉ်ထားသော ကျမ်းနှင့်ကြုပ်ကိုကိုင်၍ '**စောအဲဗညား**၏ သစ္စာတော်ကိုခံယူပါမည်'ဟု သစ္စာဆို၏။ **စောအဲဗညား**သည် ပြပေါ်မှ

တက်ကြည့်နေသည့်အတွက် **အမတ်တိန်**သစ္စာဆိုနေသည်ကို မြင်ရ၏။

အမတ်တိန်သည် **စောအဲဗညား**လူကို မှာလိုက်သေး၏။

"သခင်စောအဲဗညားမြို့တံခါး အပြင်သို့ထွက်၍ ကျွန်တော့်ကိုယူလှည့်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်းအရှင့်ကို တိုက်မည်ဟန်ဆောင်၍ အရှင့်ထံသို့ ထွက်၍လာခဲ့ပါမည်။ ဤသို့ စီစဉ်လျှင် ကျွန်ုပ်တွင်ပါသည့်အမှုးအမတ်များ အရှင့် ကျေးကျွန်များဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။"

စောအဲဗညားလူလည်း မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး သူမြင်သမျှ ကြားသမျှသိသမျှကို ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ **အမတ်တိန်** မှာလိုက်သောစကားကိုလည်း ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ **စောအဲဗညား**သည် **အမတ်တိန်**ကို သဘောရိုးနှင့်မှာသည်ဟု ထင်မှတ်၍ လူ ၂၀နှင့် ဆင်စီးပြီးမြို့ပြင်သို့ထွက်၏။ **အမတ်တိန်**လည်းတပ်သားများကို နေသားတကျရှိအောင် စီစဉ်မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် ဆင်မကိုစီး၍ **စောအဲဗညား**ထံသို့သွားလေ၏။ သူစီးနေကျ ဆင်ရဲကြီးကို မူကားသူ့နောက်မှသူနှင့်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ဟုမှာထားခဲ့၏။ **အမတ်တိန်**သည်သူ့ရဲ(၁၀၀၀)ကိုလည်း ခေါ်သွားလေ၏။ အမှုးအမတ်တို့လည်း ဆင်မြင်းစီး၍ သူ့နောက်မှလိုက်လာကြ၏။

အမတ်တိန်နှင့် စောအဲဗညားဆင်စီးခြင်းတိုက်ပွဲ

အမတ်တိန်နောက်က ဆင်မြင်းအများအပြား လိုက်ပါလာသည့်အတွက် **စောအဲဗညား**သည် မြို့တံခါးအနီးမှ မခွါဘဲနေ၏၊

"အမတ်ကြီးနောက်မှာ ဆင်မြင်းအများအပြားပါလာသည်" ဟု ဟစ်၍ဆို၏။

အမတ်တိန်က "အလျင်အမြန် ချဉ်းကပ်တော်မူပါမှ အရှင့်စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း အလိုတော်ပြည့်ပါလိမ့်မည်" ဟုဆို၏။

"အမတ်ကြီးသာကျွန်ုပ်ထံသို့ မလာဘဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကအမတ်ကြီးထံသို့ လာနေသည်။ အမတ်ကြီးနောက်တွင် အမှုုအမတ်များ ကပ်လျက်ပါလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်စောင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

"မှူးမတ်များကို အလိုတော်မရှိပါက ကျွန်ုပ်သူတို့ကိုပြန်ခိုင်းလိုက်ပါမည်။"

"သူတို့ ပြန်ပါစေ"

အမတ်တိန်သည် မှူးမတ်များကိုပြန်လည် ဆုတ်ခွါခိုင်းလိုက်၏။ မှူးမတ်များဆုတ်ခွါသွားသည်ကို **စောအဲဗညား**မြင်လျှင်**အမတ်တိန်**ကိုအကောက်ကြံသူမဟုတ်၊ စိတ်သဘောရိုးသားသူဟု ထင်မှတ်၍ မြို့တံခါးမှထွက်လာခဲ့၏။ **အမတ်တိန်**ကလည်း ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက်နီးကပ်လာသောအခါ **အမတ်တိန်**သည်ဆင်မပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး ဆင်ပေါက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဆင်ပေါက်ကိုစီး၍ **စောအဲဗညား**ကို လိုက်တိုက်တော့၏။ **စောအဲဗညား**စီးသောဆင်မှာဆင်မသာဖြစ်၍ နောက်သို့လှည့်ပြီး မြို့တွင်းသို့ပြန်ဝင်ပြေးလေ၏။ မမိမီအောင်အတင်းလိုက်ဖမ်း၏။ **အမတ်တိန်**၏မှူးမတ်များသည် အမတ်တိန်**ဆင်ရဲ**စီး၍ လိုက်နေသည်ကိုမြင်သော် အပြင်းအထန်လိုက်ကြ၏။ တံခါးစောင့်လည်း ကြက်သေသေပြီး အံ့အားသင့်နေသည့်အတွက် တံခါးကိုမပိတ်လိုက်မိ။ **အမတ်တိန်**တို့လည်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိကြတော့၏။ **စောအဲဗညား**ကို တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ **စောအဲဗညား**သည် **အမတ်တိန်**တို့၏လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးရလေတော့၏။ **ဒေးပသွယ်**ကိုလည်း အမတ်တိန်ရလေတော့၏။

ဒေးပသွယ်ကိုရကြောင်း ရာဇာဓိရာဇ်ကြားတော်မူလျှင် ဒလမြို့မှ မြောင်းမြမြို့သို့ချီတော်မူ၏။ အမတ်တိန်ကိုလည်း မြောင်းမြတွင်ဆုံရန်မှာလိုက်၏။ **အမတ်တိန်**နှင့်ဆုံမိကြသောအခါ **အမတ်တိန်**ကိုအလွန်အားရ နှစ်သက်တော်မူသောကြောင့် နောက်ပြောင်၏။

" အမတ်ကြီးကို နှုတ်ရေး(နှုလုံးရည်)သာတော်သည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ လက်ရေး(လက်ရုံးရည်)လည်းတော်လှပေ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းတစ်ကျွန်လုံးတွင် ဆင်စီးသူရဲကောင်းအဖြစ် ငါ့ကိုဖက်ပြိုင်နိုင်မည့်သူ မရှိဟုငါထင်မှတ်နေခဲ့သည်။ အမတ်ကြီးလိုဆင်စီး သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးပါကလား။"

ဤသို့မင်းနှင့် အမတ်ကြည်နူးနေကြပြီးနောက် မြောင်းမြမြို့သိမ်းပွဲအတွက်စီစဉ်ကြ၏။ မြောင်းမြမြို့စား **လောက်ဗျား**ကားတုံ့လှုပ်ခြောက်ခြားလေပြီ။

ဗညားနွဲ့နှင့်ဗျည်းနွဲ့ ဆင်စီးခြင်းတိုက်ပွဲ

ဒေါင်းပေါင်လုလင်တွင် ပုသိန်သားတို့ကို **လဂွန်းအိမ်**နိုင်လေပြီ။ **စောအဲဗညား**ကိုလည်း **အမတ်တိန်**နိုင်၍ ဒေးပသွယ်ကို ရသွားလေပြီ။ မြောင်းမြစားသည် ဤသတင်းကို ကြားသောအခါ

မြောင်းမြမြို့တွင် ဆက်လက်မနေဝံ့တော့။ နတ်လှေစီး၍ ရခိုင်သို့ ပြေးတော့မည်ဟုပြင်ဆင်၏။ ထိုအခါ ဆင်စီးသူရဲကောင်း ဗျည်းနွဲ့က မြောင်းမြစားကိုလျှောက်ထား၏။

" ပြေးတော်မမူပါနှင့်ဦး၊ ဗညားနွဲ့ကိုစီးခြင်းတိုက်ရန် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကြားကြည့်ပါဦးမည်။ ဤသို့အကြောင်းကြားပါကဗညားနွဲ့သည် ကျွန်ုပ်နှင့်စီးခြင်းတိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ဗညားနွဲ့နှင့်စီးခြင်းတိုက်၍ ကျွန်ုပ်နိုင်လျှင် မင်းစည်းစိမ်ကို အရှင်ပင်စံစားတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်မစံစားပါ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ရှုံးသွားပါ က အရှင်မင်းကြီးနတ်လှေစီး၍ ပြေးလိုရာပြေးပါတော့"

မြောင်းမြစားလည်း **ဗျည်းနွဲ့**၏ စကားကိုနှစ်သက်တော်မူ၍သဘောတူတိုက်၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ရှုံးလျှင် ပြေးရန်အတွက်နတ်လှေ (၁၀)စင်းကို စုစည်းထားလိုက်၏။

ဗျည်းနွဲ့က ရှင်ဘုရင်**ဗညားနွဲ့**ထံသို့ စာပို့လိုက်၏။

" အရှင့်သားသည် ဆင်စီးကောင်းတော်မူ၍ ဟံသာဝတီနန်းကို ရတော်မူသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မိမိကိုယ်ကို ဆင်စီးသူရဲကောင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပြီး မြောင်းမြမြို့တွင် အခိုင်အမာနေနေသည်။ မြောင်းမြကိုအောင်မြင်လိုပါက ကျွန်ုပ်နှင့်စီးခြင်းတွေ့တော်မူပါဦး။ အရှင့်သားအောင်တော်မူလျှင် မြောင်းမြမြို့၊ ပုသိမ်မြို့များကိုသိမ်းယူတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုမနိုင်လျှင် ဟံသာဝတီသို့ပြန်တော်မူပါ။ ယခု ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသောစကားသည် တစ်ခွန်းတည်းသောစကား၊ ဧကဝစနာပါ။ သစ္စာစကားပါ။ မှန်သောစကားပါ။ စီးခြင်းတွေ့မည်ဆိုပါက မြို့တွင်းသို့ဝင်တော်မူပါ။ မြို့တွင်းတွင် တွင်း၊ ကျင်း၊ ဆူးညှောင့်ခလုတ်များ ချမထားပါ။ အရှင့်သား

ယုံတော်မမူပါက အရှင့်သား၏ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများကို ဝင်ပြီး ကြည့်ခိုင်းပါ။"

ဗျည်းနွဲ့စာကို **ရာဇာဓိရာဇ်**ဖတ်ပြီးနောက် **ဗျည်းနွဲ့**၏လူယုံတော်ကို ဤသို့ မိန့်တော်မူလိုက်၏။

"ငါသည် ဆင်ဖြူရှင်ဧကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သည်။ မင်းရိုးမင်းဆက်မှန်သူဖြစ်သည်။ သာသနာငါးထောင်စောင့်သည့်နတ်များကို သက်သေထား၍ တိုင်တည်ပါ၏။ ဗျည်းနွဲ့သည်ငါ့ကိုဆင်စီးခြင်း တိုက်လိုသည်ဟုဆိုသည်။ ငါ့စိတ်ကြိုက်ပင်။ ငါ့စကားသည်ဧကရာဇ်မင်း၏စကား ဖြစ်သည်။ မှန်သောစကားကိုသာဆိုမည်။ ဗျည်းနွဲ့နိုင်လျှင် မြောင်းမြမြို့၊ ပုသိမ်မြို့၊ ခဲပေါင်မြို့ အနောက်တစ်လွှားကို ဆက်လက်ပိုင်မြဲပိုင်ကြပါစေ။ ငါနိုင်တော်မူလျှင် မြောင်းမြမြို့စားကို ငါမသတ်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ခြေရင်းတွင်နေစေပြီး၊ သီတင်းသီလဆောက်တည်နေရန် ငါခွင့်ပြုတော်မူမည်။ ဗျည်းနွဲ့ကိုငါမိန့်တော်မူလိုက်သည်။ ငါ့စကားသည် ဧကဝစနာ။ ဘုရင့်စကားသာ။"

ဗျည်းနွဲ့၏လူယုံတော်လည်း **ရာဇာဓိရာဇ်**၏စကားကိုမှတ်သား၍ မြောင်းမြမြို့သို့ပြန်၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ထံသို့ရောက်လျှင် **ရာဇာဓိရာဇ်** မိန့်ကြားလိုက်သော အမိန့်တော်မြွက်ကို ပြန်လည်ပြောကြား၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

"ဤသို့ဆိုလျှင်နက်ဖြန်ခါ စီးခြင်းတိုက်ကြမည်။ ဝင်တော်မူပါဟု ပြန်လည်လျှောက်ထား လိုက်ပေတော့။"

ဗျည်းနွဲ့လူလည်း **ရာဇာဓိရာဇ်**ထံသို့ တစ်ဖန်ပြန်သွားပြီး

ဗျည်းနွဲ့၏စကားအတိုင်း **ရာဇာဓိရာဇ်**ကို လျှောက်ထားလိုက်၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ကလည်း လက်ခံတော်မူ၏။ **ဗျည်းနွဲ့**လူလည်း **ဗျည်းနွဲ့** ထံသို့ပြန်သွားပြီး လက်ခံကြောင်း ပြန်ပြောပြထား၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် နံနက်မိုးသောက်သောအခါ စားတော်ခေါ်၏။ ထို့နောက် **ဆင်တော်ငရက်နွဲ့**ကိုစီးပြီးလျှင် မြောင်းမြမြို့တွင်းသို့ဝင်ရန် ထွက်ခွါတော်မူ၏။

ထွက်တော်မူလျှင် **အမတ်တိန်**နှင့်**ဖြတ်စ**က လျှောက်ထားကြပြန်၏။

" ဘုန်းကြီးသည့် အရှင်မင်းကြီး။ ယခုအချိန်သည် အလောတော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စီးခြင်းတိုက်ရန် အချိန်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျိုးများ ကန့်ကွက်ပါရစေ။ ဤသို့စီးခြင်းတိုက်ကြပါက မင်းနှင့်သာမာန်သူရဲကောင်း တန်းတူဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မည်။ ဗျည်းနွဲ့ကိုတိုက်ဖို့အရေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါး၏ အရေးမဟုတ်ဟု ယူဆမိပါသည်။"

ရာဇာဓိရာဇ်သည် **အမတ်တိန်**နှင့်**ဖြတ်စ**တို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို နှစ်သက်တော်မမူပေ။ ဘုရင့်ကို တား၍မရသည့်အတွက် တစ်မျိုးကြံကြပြန်၏။ **စောနသင်၊ စောနသိင်**တို့က **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ လက်ဝဲလက်ျာတို့က ဆင်တစ်စီးစီဖြင့်ဝင်ကြမည်ဟု ကြံရွယ်ပြီး ဝင်သွားကြ၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ကမဝင်ရ ဟု တားမြစ်လိုက်၏။

" မင်းသားဗညားနွဲ့ကိုသာ ငါစီးခြင်းတွေ့ချင်သည်။ မင်းသားကိုသာ ငါဝင်ခွင့်ပြုနိုင်မည်။ မင်းတို့လို မှူးမတ်များက အဘယ့်ကြောင့် ဝင်ရောက်ကူညီရမည်နည်း။"

ဗျည်းနွဲ့တားမြစ်လိုက်သည့်အတွက် **စောနသင်**တို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**က **စောနသင်**တို့ကို ဆီးမေး၏။

" သူ မည်သို့ပြောလွှတ်လိုက်သနည်း"

" အရှင်ဘုရားကိုသာ စီးခြင်းတွေ့ချင်သည်။ အရှင်ဘုရားကိုသာ ဝင်လာပါစေ၊ မင်းတို့အဘယ်ကြောင့် ဝင်လာရသနည်း" ဟုပြောလွှတ်လိုက်ပါသည်။

" မင်းတို့အသာနေကြပါ။ ငါ့ဘာသာငါဝင်တော်မူမည်။ တွင်းကျင်းဆူးငြောင့် ခလုတ်ရှိမရှိကိုသာဝင်၍ ကြည့်ပေးကြပေတော့"

မှူးမတ်များ မြောင်းမြမြို့တွင်းသို့ဝင်ကြည့်ကြ၏။ စစ်ဆေး၏။ ထို့နောက်ပြန်ထွက်လာပြီး ရာဇာဓိရာဇ်အား တွင်းကျင်းဆူးငြောင့်ခလုတ်များ ထောင်မထားကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။

တိုက်ပွဲအချိန်တန်ပေပြီ။

ဗျည်းနွဲ့သည် ဆင်ငရက်နွဲ့ (ဆင်နှစ်ကောင်သည် အမည်တူဖြစ်ပါသည်)စီးပြီး မြို့တံခါးကိုကွယ်ကာ ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားဖြင့် အသင့်စောင့်ကြိုနေ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ရောက်လာလေပြီ။ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။ တံခါးဘေးတွင် **ဗျည်းနွဲ့**စောင့်နေသည်ဟုမထင်ဘဲ သတိလက်လွှတ်ဝင်သွားမိ၏။ တစောင်းနေနှင့်သူ၏ဆင်ဦးအလွန်ထိ **ရာဇာဓိရာဇ်**ဆက်စီးသွား၏။ **ဗျည်းနွဲ့**သည် ဆင်ဦးလွန်သည်နှင့်ထွက်၍ တိုက်တော့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ဆင်စွယ်ဖုံးကို သူ့ဆင်အစွယ်ဖြင့်ထိုးမိ၏။ ဆင်ချင်းပူးကပ်လျက်ရှိကြ၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ကဓါးနှင့် ခုတ်မည်ဟုကြံရွယ်ကာ ဓါးကိုချွတ်၏။ ဓါးကမ

ကျွတ်၊ **ချွန်းသီး**ကိုဆွဲ၍ ရိုက်လိုက်၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**နဖူးကွဲသွားတော့၏။ မူးလည်းမူးသွား၏။ **ဆင်တော်ငရက်နွဲ့**ကလည်း မြို့ပြင်သို့ ဆုတ်ခွါခဲ့တော့၏။ မြို့ပြင်သို့ (၁၀)တာ (တစ်တာ= ၇တောင်) ကျော်သည့်တိုင်အောင် ဆုတ်ခွါခဲ့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်** အမူးပြေသောအခါကျမှ ဆင်ကိုချွန်းဖြင့်ပေါက်၍ မြို့တွင်းသို့ပြန်ဝင်ပြီး တိုက်ပြန်၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ဆင်ကို အစွယ်ချင်းရှက်၍ဝှေ့မိ၏။ ဆင်ချင်းအားမညီသောကြောင့် **ဗျည်းနွဲ့**ဆင်နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ ဆုတ်ခွါရာနောက်သို့ထက်ကြပ်မကွာလိုက်၍တိုက်ပြန်၏။**ဗညားနွဲ့**ဆင်ကတွန်းလှဲ့တွန်း၊ ဝှေ့လည်းဝှေ့သည့်အတွက် **ဗျည်းနွဲ့**ဆင် လဲကျသွားတော့၏။ ဤသို့လဲကျသွားသည့်အခိုက် **ဗညားနွဲ့**က **ဗျည်းနွဲ့**ကို ချွန်းသီးနှင့်လှန်းရိုက်လိုက်၏။ **ဗျည်းနွဲ့**နားရွက်ပြတ်သွားတော့၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ဆင်လည်းလဲသွားတော့၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ကို လက်ရဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။ **ဗျည်းနွဲ့**ကိုရပြီးနောက် မြို့တွင်းကထွက်လာခဲ့၏။

လောက်ရှားထွက်ပြေးသည်ဟု ကြားရသောအခါ လိုက်ဖမ်းစေ၏။ ရခဲ့ပြန်၏။

မြောင်းမြမြို့ကို အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ မြောင်းမြမြို့တွင် သူဌေး၊ သူကြွယ်ကလည်းများလှသည်။ အောင်နိုင်သူရဲမက်တော်များသည် ငွေကိုမောက်တိုနှင့်ချင်၍ ဝေချမ်းယူကြကုန်၏။ သုံ့ပန်းတစ်သောင်းကျော်ကိုလည်း ရတော်မူလိုက်၏။

မြောင်းမြမြို့အခြေအနေ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားသောအခါ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် စံအိမ်တော်မှထွက်တော်မူလာပြီး **ဗျည်းနွဲ့**ကို

ခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်။ ။နင်သည်ငါ့ကျေးကျွန် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သည်။ ငါကဲ့သို့သော မင်းစင်စစ်တိုပင် စီးခြင်းတိုက်မည်ပြောသည်။ နင့်ကိုယ်ကိုနင် ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချလွန်းပေသည်။

ဗျည်းနွဲ့။ ။ကျွန်ုပ်သည် ကျေးကျွန်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို မြို့စွန်တိုင်းစွန် အရပ်တစ်ခုခုကိုအပိုင်စားပေးပြီး အရှင့်ရန်ကိုကာကွယ်ရန် ရန်ကွယ်ရန်ကာ သဘောမျိုးထားကာ အမှုထမ်းကောင်း သူရဲကောင်းအဖြစ်ထားလို့၍ မေးသည်ဆိုပါက မေးသင့်ပါ၏။ ဤသို့ မဟုတ်ဘဲ ငါနှင့် စီးခြင်းတိုက်မည်ပြောသည်။ တကယ်လည်း စီးခြင်းတိုက်ခဲ့သည်ဟု ရန်ငြိုးထား၍မေးခြင်းဖြစ်ပါက ကျွန်ုပ်ကိုမေးခွင့်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုမသတ်ဘဲအသက်ရှင်လျက်ထားလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်မပျော်တော့ပါ။ စီးခြင်းလည်းတိုက်ခဲ့ချေပြီ။ ဓါးနှင့်ခုတ်မည်လည်းပြုသည်၊ ဓါးမကျွတ်သောကြောင့်သာ။ ဓါးသာကျွတ်ခဲ့လျှင် အရှင့်သားသာမက ဆင်မှချပ်ကြိုးပါပြတ်ပြီး ဆင်ကိုပါ ထိသွားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ဓါးမကျွတ်သောကြောင့် ချွန်းသီးနှင့်လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ အရှင့်သားနဖူးကွဲသွားခဲ့သည်။ ပတ္တမြားကြေးမုံ(မှန်)တွင် ကြည့်၍ဒဏ်ရာကိုမြင်တိုင်း ဗျည်းနွဲ့လက်ချက်၊ ငါခံလိုက်ရလေခြင်းဟု တဖျစ်တောက်တောက်ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ မှန်ကြည့်တိုင်း ဒဏ်ရာကိုမြင်ဒဏ်ရာမြင်တိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ထသတ်နေပါက ကျွန်ုပ်ခဏခဏသေနေရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် ခဏခဏမသေလိုပါ။ တစ်ခါသာသေလိုပါသည်။

ရာဇာဓိရာဇ်။ ။ နင့်ဓါးညှံ့လောက်ကလေးဖြင့် ငါ့ကိုခုတ်၍ဖြတ်မည်လော။

မျည်းနှဲ။ ။ ဒုသံတောင်တစ်တောင် (၁၉. ၅လက်မ)ရှိသောကျောက်တုံးကိုယူပြီး ကျွန်ုပ်ဓါးနှင့်ခုတ်ကြည့်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ဓါးအကြောင်းကို သိရပါလိမ့်မည်။

ရာဇာဓိရာဇ် သည် ယုံတော်မမူသည့်အတွက် သံတောင်တစ်တောင်မြင့်သော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ယူလာစေပြီးခုတ်ကြည့်၏။ တိကနဲပြတ်သွားတော့၏။ ထိုအခါကျမှ " မင်းဓါးတကယ်ကောင်းပါပေ၏။" ဟုချီးမွမ်းတော်မူ၏။

မျည်းနှဲ သည် သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။ သူရဲကောင်းကိုမွေးထားချင်သော **ရာဇာဓိရာဇ်** သည် **မျည်းနှဲ** ကိုမသတ်ချင်၊ အရှင်ပင်မွေးထားချင်၏။ သို့သော် **မျည်းနှဲ** ကပင် အသက်ရှင်လျက်မနေလိုတော့ပြီ ဟုဆိုသောကြောင့် ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်တော့၏။

ရာဇာဓိရာဇ် သည်မြောင်းမြတွင် နှစ်ရက်သာနေ၍ ပုသိမ်မြို့သို့ချီတော်မူ၏။ ပုသိန်မြို့စား**လောက်ရှိန်** ထွက်ပြေးနှင့်လေ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်** သည်**လဟာမနိုက်** သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ပုသိန်မြို့သားများခိုဝင်လာကြတော့၏။

ရာဇာဓိရာဇ် ပုသိန်သို့ ရောက်သောအခါ **ဒလချစ်သင်** ကိုခေါ်၍မေး၏။

" ငါ ဒဂုံတွင်နေသောအခါက မင်းကို မြောင်းမြစား**လောက်ဗျား** ကမေးသည်ကို မင်းမည်သို့ဖြေလိုက်သနည်း"

ဒလချစ်သင် လည်းကွယ်ဝှက် လျှောက်ထားရန်အခွင့်မသာသည့်အတွက် မြောင်းမြစားကို လျှောက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်** သဘောကျသွား၏။ အမှန်အတိုင်းပြောတတ်သူဟု ယူဆကာဆုတော်လာဘ်တော်များကိုလည်းပေး၏။ **သကျည်မြို့** ကိုလည်းပေးတော်မူ၏။ **ဒလချစ်သင်** ကပြန်လည်လျှောက်ထားပြန်၏။

" ကျွန်တော်သည် အရှင့်ဘခမည်းတော် ဆင်ဖြူရှင်၏ကျေးကျွန်ရင်းဖြစ်ပါသည်။ မုတ္တမမြို့တွင် ဖြတ်တဗပုန်ကန်ခြားနားသောအခါက ဆင်ဖြူရှင်က ငွယ်သူရကိုတပ်မင်းခန့်၍ မုတ္တမကိုလုပ်ကြံကြသည်။ ထိုစဉ်က ငွယ်သူရတပ်တွင် ကျွန်တော်လည်းပါခဲ့သည်။ငွယ်သူရသည်ဆင်ပေါ်တွင်ပင်သေနတ်မှန်၍သေခဲ့သည်။ ဤသို့ စစ်အခြေအနေမကောင်းသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ခွါခဲ့ရသည်။ဖြတ်တဗသည်ကျွန်ုပ်တို့ကိုထက်ကြပ်မကွာ လိုက်တိုက်ပြန်သည်။**ဆောင်ကျွတ်** တွင်ကျွန်ုပ်တို့ကိုမိသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုသဘောပေါ်တင်၍ မြောင်းမြမြို့သို့လွှတ်လိုက်သည်။ မြောင်းမြစားက ကျွန်ုပ်ကိုယူထားလိုက်ပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ရာဇာဓိရာဇ်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်လာပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်အသက်ကိုမသတ်ဘဲ အသက်ကို လွှတ်တော်မူသည်။ ကျေးရွာလည်းပေးတော်မူသည်။ အရှင့်ကျေးဇူးကြီးမားလှပါပေသည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်ကိုသစ္စာတော်ပေးစေချင်ပါသည်။ အရှင့်သစ္စာတော်ကိုခံပြီးနောက် သား ပေချစ်တကို အရှင့်ခြေတော်ရင်းတွင် မြဲမြဲစွဲစွဲခစားနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။"

ဒလချစ်သင် က ဤသို့လျှောက်ထား၏။ မြောင်းမြစား

လောက်ရှိန်က ပြည်မြို့သို့ ထွက်ပြေးနှင့်တော့၏။ **လောက်ရှိန်**သည် ဆင်ပေါ်တွင် ရွှေ ငွေတို့ကိုတင်၍ သူရဲ(၇၀၀)နှင့် ပြည်မြို့သားတို့နှင့် ပူးပေါင်းရန် ထွက်ပြေးနှင့်တော့၏။

ဖြတ်စကိုဆင်(၁၀)စီး၊ သူရဲ(၇၀၀၀)၊ တပ်သား၊ အမှုးအမတ်များနှင့်လိုက်စေ၏။ **လောက်ရှိန်**ကို**ဖြတ်စ**တပ်သားများ မီလာကြတော့၏။ ပြည်မြို့သို့ဝင်ရန် အခွင့်မသာသဖြင့် မဝင်တော့ဘဲ သံတွဲမြို့သို့ပြေးလေ၏။ **လောက်ရှိန်**နောက်က **ဖြတ်စ**ဆက်လိုက်၏။ **ဖြတ်စ**သည်သံတွဲကိုလုပ်ကြ၏။ မရနိုင်သောကြောင့် မြို့ကိုဝိုင်းရံကာသာနေရ၏။

သံတွဲသားတို့လည်း အမှတ်မဲ့ချက်ချင်း စစ်ရောက်လာသောကြောင့် မျိုးရိက္ခာတို့ကို မြို့တွင်းသို့ ကြိုတင်သွင်းမထားမိကြပေ။ ကြာရှည်အဝိုင်းခံနေရပါက ငတ်မွတ်တော့မည်ဟု တွက်၍ စကားကမ်းလှမ်းလာကြတော့၏။

"ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်းများ- ကျွန်ုပ်တို့မြို့ကို တိုက်ရန်လာသလော သို့မဟုတ် ဗိုလ်မင်းတို့၏ရန်သူကိုလိုချင်၍ လာတိုက်သလော"

သံတွဲမြို့က ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဖြတ်ဇက အကြောင်းပြန်၏။

" ငါတို့လာတိုက်သည်မှာ မင်းတို့ကို တိုက်လို၍လာခြင်းမဟုတ်၊ ငါတို့ရန်သူမင်းတို့ထံသို့ ပြေးဝင်လာသည်ကို လိုချင်၍ လာတိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တို့ရန်သူကိုပေးက တို့ပြန်မည်"

ဖြတ်စ၏ပြန်ကြားချက်ကို သံတွဲမြို့စားက သေချာအောင် ယခုစ္စာဆိုခိုင်းပြန်၏။

" ယခုဆိုသောစကားမှန်ပါက ဗိုလ်မင်းတပ်မင်းတို့ သစ္စာဆိုပြကြပါ။ သစ္စာဆိုပြီးမှ ဗိုလ်မင်းတို့ရန်သူကို ကျွန်ုပ်တို့ပေးမည်"

ဖြတ်စမှစ၍ အမှုးအမတ်အားလုံးကို သစ္စာဆိုပြကြရ၏။ ထို့နောက် သံတွဲမြို့စားက **လောက်ရှိန်**ကို သားမယားနှင့်တကွထုတ်ပေးလိုက်၏။ **လောက်ရှိန်**တွင် ပါလာသောဆင် မြင်းလူအားလုံးကိုလည်း **ဖြတ်စ**သို့လွှဲပေးလိုက်၏။ **ဖြတ်စ**သည် **လောက်ရှိန်**ကိုရပြီးနောက် ပြန်ရန်စီစဉ်သောအခါ **လောက်ရှိန်**ကအခြေအနေကို ပြောပြ၏။

" ငါကိုပေးသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ သူတို့မြို့တွင်းသားများ မျိုးရိက္ခာကို အလုံအလောက် သွင်းမထားမိသည့်အတွက် ရိက္ခာပြတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ ငါ့ကိုထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေးရက်ငါးရက်ခန့်ဆက်ပြီး ဝိုင်းရံထားလျှင်သံတွဲမြို့ကို မင်းတို့ရတော့မည်။"

အမှုးအမတ်များကလည်း **လောက်ရှိန်**၏ စကားကို သဘောကျကြ၏။ အတွေးတစ်မျိုးပေါက်လာကြ၏။ ဆက်လက်ဝိုင်းရံထားချင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် **ဖြတ်စ**ကိုအကြံပေးကြ၏။

" လေးရက် ငါးရက်ဆက်ပြီး ဝိုင်းရံထားပြီး၊ သုံ့ပန်းနှင့်တကွ ရာဇာဓိရာဇ်ကိုဆက်ရသော် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ပွဲကြီးလမ်းကြီး မဟုတ်လော"

ဖြတ်စကမှုးမတ်များ၏ အကြံပေးချက်ကိုလက်မခံ၊ မနှစ်သက်ဘဲ ရာဇာဓိရာဇ်ထံသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ **လောက်ရှိန်**နှင့်သူမယားကို ဆက်၏။ ရာဇာဓိရာဇ်က **လောက်ရှိန်**ကို ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်၏။

သား မယားတို့ကို မုတ္တမသို့ပို့လိုက်၏။

သစ္စာပျက်၍ ဒုက္ခသက်ရောက်ပုံ

ရာဇာဓိရာဇ်အား မှူးမတ်တစ်ချို့က မျက်နှာလိုမျက်နှာရ သံတွဲပြန်အကြောင်းကို လျှောက်ထားကြ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်** က**ဗြတ်ဓ** ကို ခေါ်မေး၏။

ဘုရင်။ ။ သံတွဲကိုလေးရက် ငါးရက်ဆက်ပြီး ဝိုင်းရံထားလျှင် သံတွဲတစ်မြို့လုံးကိုရမည်ဟု မှူးမတ်များကလျှောက်ကြသည်။ အဘယ်အရေးအကြောင်းကိုမြင်၍ သံတွဲကိုရအောင်မယူခဲ့ သနည်း

ဗြတ်ဓ။ ။ ကျွန်ုပ်သံတွဲမြို့သို့ မရောက်ခင် လောက်ရှိန်သံတွဲမြို့တွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ သံတွဲကိုလုပ်ကြံပါသည်။ မရပါ။ မြို့ကိုဝိုင်းရံကာသာနေရပါသည်။ ထိုအခါ သံတွဲမြို့သားများ ကျွန်ုပ်ထံထွက်လာပြီး စကားကမ်းလှမ်းကြပါသည်။ လောက်ရှိန်ကိုရလျှင် ပြန်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သစ္စာဆိုကြရပါသည်။ ထိုအခါကျမှ လောက်ရှိန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်လက်တွင်းသို့ လောက်ရှိန်ရောက်ရှိသောအခါကျမှ သံတွဲမြို့တွင် ရိက္ခာပြတ်နေကြောင်း၊ နောက် ၄-၅ရက်ကြာလျှင် ငတ်မွတ်ကြတော့မည့်အကြောင်း သိရပါသည်။ အရှင့်ကျေးကျွန်မှူးမတ်အများအပြားက ဤသတင်းကိုသိရသော အခါကျမှ ဆက်လက်ပြီး ဝိုင်းရံထားချင်ကြကြောင်း ပြောကြပါသည်။ သူတို့ဆက်နေချင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကဆက်နေခွင့်မပြုဘဲ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ပြန်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ဆက်လက်လျှောက်ထားပါဦးမည်။ စစ်ရေးတွင်နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ နှုတ်ရေး(နှုလုံးရည်)ဖြင့်ပြီးစီးသောစစ်ရေး၊ လက်ရေး(လက်ရုံးရည်)ဖြင့် ပြီးစီးသော

စစ်ရေးဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။

သံတွဲမြို့ အရေးအခင်းကား နှုတ်ရေးနှင့်သာသက်ဆိုင်ပါသည်။ နှုတ်ရေးဖြင့်ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး သစ္စာပြုသောအခါကျမှ ကျွန်ုပ်တို့ရန်သူကို သံတွဲစားက ပို့လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လောက်ရှိန်ကိုရပြီးမှ သစ္စာဖျက်ပြီး သံတွဲကိုတိုက်ခိုက်ပါက နောင်အခါ အခြားအခြားသောရန်သူတို့က သံတွဲမြို့ကိုပုံပြု၍ ပြောဆိုကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မည်သည့်ရန်သူကိုမျှ ကျွန်ုပ်တို့နှုတ်ရေးဖြင့် ပြီးပြတ်အောင်မြင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ရန်သူမှန်သမျှကို လက်ရုံးရည်ဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ပေါင်းများစွာကိုစွန့်ကြမှသာ ရန်သူကိုအောင်ပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌ကလည်း ယုံကြည်ချက်ရှိပါသည်။ မည်သို့ယုံကြည်သနည်းဆိုသော် အကြင်သူတစ်ယောက်သည် အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် သစ္စာပြုကြ၏။ သစ္စာဖောက်ဖျက်သူတစ်ယောက်သည် သစ္စာစူး၍ အသက်သော်လည်းသေရမည်။ မသေပါက စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာနှင့် မနေရပါ။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ထားပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးသည်နားနားနေနေ စံစားနေသည်မရှိ၊ အမြဲလိုလို စစ်ကစားနေတတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်အရှင့်အမှုတော်ထမ်းဖြစ်သည်။ အရှင့်အမှုတော်အရှည်အကြာ ထမ်းရွက်လိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သစ္စာဖောက်ဖျက်ပါက သစ္စာစူးပြီး အရှင့်အမှုတော်ကို ရှည်ကြာအောင် မထမ်းရွက်နိုင်ဘဲရှိမည်ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။ ဤသို့ အရှည်အဝေးကို မြော်တွေးမိသည့်အတွက် သံတွဲမြို့ကပြန်ခဲ့ရပါသည်။”

ဗြတ်ဓ၏စကားကို ကြားသောအခါ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် **ဗြတ်ဓ**

ကိုချီမွမ်းခန်း ဖွင့်တော်မူ၏။

" နောင်ရေးကို အမတ်ကြီးမြင်လှပေသည်။ ဗိုလ်မင်းတပ်မင်း ခန့်ထိုက်ပါပေ၏။" ဟုမိန့်တော်မူ၍ **သမိန်ပေဖြတ်ဇ**ဟူသောအမည်ကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။ အမတ်ကြီးသုံးဆောင်ရန် **ကလပ်**ကိုလည်း**အုံး**နှင့်တကွ ပေးတော်မူ၏။ မြောင်းမြမြို့ကိုလည်းပေးတော်မူ၏။ **ဖြတ်ဇ**နှင့်အတူပါသွားသူ **သီလဝ**အားလည်းပုသိမ်မြို့ကိုပေးတော်မူပြီး ပဲခူးသို့ **ရာဇာဓိရာဇ်**ပြန်လာခဲ့၏။

သက္ကရာဇ်(၇၅၂)ခုနှစ်တွင်**ပီယရာဇာဒေဝီ**မိဖုရား(မွေ့မနိတ်)နှင့် ဘိသိက်ခံတော်မူပြန်၏။

ဒလမည်ဒေါကိုလည်း အမျက်တော်ရှိ၍ စည်းစိမ်၊ ဥစ္စာ၊ ကျေးကျွန်အားလုံးတို့ကို သိမ်းယူတော်မူ၏။ ရွှေငွေအားလုံးတို့ကိုလည်း သိမ်းယူတော်မူ၏။ ဆင်ဖြူရှင်ပေးတော်မူခဲ့သော လက်စွပ်ဆယ့်နှစ်ကွင်းကိုမူ **ဒလမည်ဒေါ**ကမပေးလိုက်။ သူ့ဆံထုံးထဲတွင်ဖွက်ထားလိုက်၏။

ရာဇာဓိရာဇ်က**ဒလမည်ဒေါ**၏ ပစ္စည်းများကိုစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းလိုနေကြောင်း သိရတော့၏။ လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းကိုပါ သွားသိမ်းချေဟု **အမတ်တိန်**ကိုခိုင်းလိုက်ပြန်၏။ **အမတ်တိန်**ကသွား၍ရှာ၏။ မတွေ့။ **ဒလမည်ဒေါ**ကိုတောင်း၏။ မပေး။ အဘယ်မှာထားသနည်းဟု မေးသောအခါ"မသိ"ဟုသာဖြေ၏။ " ပထမအခေါက် သွားရောက်သိမ်းယူခဲ့ကြသူများတွင်တာဝန်ရှိသည်။ သူတို့သိရမည်" ဟု ကြံဆကာ တာဝန်

လစ်ဟင်းခဲ့သူများကိုခေါ်မေး၏။ နှစ်မျက်နှာကို ထောက်ထားနေကြသည့်အတွက် အမှန်ကိုမပြောကြ။ "မသိ"ဟုသာဖြေကြ၏။ **အမတ်တိန်**ကရိုက်နှက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းသောအခါကျမှ အမှန်ကိုဖြေကြ၏။ " ကျွန်ုပ်တို့သခင်မ ဆံထုံးထဲတွင်ဖွက်ထားပါသည်" ဟု အစစ်ခံကြ၏။

အမတ်တိန်သည်**ရာဇာဓိရာဇ်**ကို တစ်ခေါက်ပြန်၍လျှောက်ထား၏။

" ဆံထုံးကိုဖြေပြီးယူ " ဟုအမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်၏။

အမတ်တိန်သည် စိတ်အတော်ထိခိုက်သွား၏။ တစ်ဘက်ကဘုရင်၊ တစ်ဘက်ကမိဖုရားဟောင်း၊ သူမည်သို့ လုပ်ရပ်။ တွေးမရကြံမရ၊ မျက်ရည်ကျရတော့၏။ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် **ဒလမည်ဒေါ**ထံသို့ ပြန်သွား၏။ **ဒလမည်ဒေါ**ရှေ့တွင် ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်၏။ **ဒလမည်ဒေါ**ကိုရှိခိုးလိုက်၏။ မျက်ရည်ထွေထွေစီးကျနေသည်ကို **ဒလမည်ဒေါ** မြင်သွား၏။

" အမတ်မင်း ဘာကြောင့်ငိုနေရပါသနည်း "

" ဘုရင့်အမိန့်တော်မြတ်ပါလာပါသည်။ သခင်မဆံထုံးထဲတွင်ရှိသောလက်စွပ်(၁၂)ကွင်းကို ရအောင်ယူခဲ့ဟု ကျွန်ုပ်အားမိန့်တော်မူပါသည်။ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို ကျွန်ုပ်မလွန်ဆန်ရဲပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးလေးပါးတွင် ဆင်းရဲသားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဆင်းရဲသားမျိုးရိုးလက်ဖြင့် မင်းဧကရာဇ်၏ သမီးတော်ကို မထိကောင်းပါ။ မင်းဧကရာဇ်သမီးတော်၏ ဦးခေါင်းတော်ဆံတော်တို့ကို မထိမကိုင်ရဲပါ။ ထို့ကြောင့် သခင်မစိတ်ထဲတွင်

မည်သို့မျှ အောက်မေ့တော်မမူပဲ ဤကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါသည်။"

အမတ်တိန်စကားဆုံးလျှင် **ဒလမည်ဒေါ်**၏ မျက်လုံးတို့သည် ပြာဝေသွားတော့၏။ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားတော့၏။

အမတ်တိန်ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ မကိုင်ရဲ၊ မထိရဲ။ အခြွေအရံများကလည်း အပါးမှာမရှိကြတော့။ အားလုံးအနုတ်အသိမ်းခံထားရပြီ။ **ဒလမည်ဒေါ်**သည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်၏။ အမူးပြေစပြုလာပြီ။ စိတ်တင်းပြီး လဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ မည်သို့မျှမပြော။ ခေါင်းကိုစမ်းလိုက်သည်။ ဆံထုံးကိုဖြေလိုက်သည်။ လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းကိုယူလိုက်သည်။ **အမတ်တိန်**ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒလမည်ဒေါ်အဖော်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်းထားခဲ့ပြီး **အမတ်တိန်** ထွက်သွားသည်။ **ရာဇာဓိရာဇ်** ထံသို့သွားသည်။ လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းကိုရခဲ့ကြောင်းလျှောက်သည်။

" ပီယရာဇာဒေဝီ(မွေ့မနိုက်)ကိုပေးလိုက် " ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်သည်။ အမတ်တိန်သည် **ပီယရာဇာဒေဝီ** အား လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းကို ဆက်လိုက်သည်။ **ပီယရာဇာဒေဝီ** **အမတ်တိန်**လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းဆက်နေချိန်၌ သူ့ကို **ဒလမည်ဒေါ်**က လက်စွပ်(၁၂)ကွင်းလက်ကမ်း၍ ပေးလိုက်ပုံကိုပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။ **ဒလမည်ဒေါ်**အတွက် သူ့စိတ်မကောင်း။

ဒလမည်ဒေါ်လည်း နှလုံးစိတ်ဝမ်းကြေကွဲလျက်ရှိသည်၊ အစားလည်းမစား၊ ရေလည်းမသောက်တော့။ ရှင်လျက်သေသူအဖြစ်ရပ်တည်မနေနိုင်တော့။ မနုဿတဒုလ္လဘကိုလည်း သူမယုံတော့။ အဖန်ငါးရာ၊ ငါးကမ္ဘာကိုလည်း သူမကြောက်တော့၊ ရှင်လျက်သေနေရသော သူ့ဘဝကိုသူ စက်ဆုပ်လာချေပြီ၊ "သေခြင်းသည်သာ အမြတ်တရား"ဟု သူထင်လာချေပြီ။ သေပွဲဝင်ရန်သူဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

ဘုံးမသိမ်နှင့် သမ္ဘာရာတွင် ဆေးထည့်ပြီးစားလိုက်သည်၊ သူ့ဘဝနိဂုံး ကမ္ပတ်အဆုံးသတ် သွားရှာတော့၏။

သားတော်လေး **မောလောကျန်းထော**မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ရှာတော့၏။ ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်က **နဲအဲဂံဂေါင်**ကိုအထိန်းတော်ခန့်၍ သီးခြားအိမ်တစ်အိမ်ဆောက်ပြီး **မောလောကျန်းထော**ကိုထား၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် မင်းဖြစ်စကအောင်မြေ နင်းခဲ့သည့်အတွက် ကြီးစွာသောအောင်မြင်ခြင်းတို့ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည့်ငင်းအောင်မြေကိုနင်းတော်မူပြန်၏။ မှူးမတ်အပေါင်းနှင့်အောင်သေ၊ အောင်သားသောက်စားကာ ပျော်မြူးနေ၏။ ကျေးတော်ရင်းကျွန်တော်ရင်းများကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ဘွဲ့အမည်၊ အဆောင်အယောင်၊ ကျေးရွာစည်းစိမ်တို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ရွှေမုဋ္ဌောမြတ်စွာဘုရားကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံးရွှေချတော်မူ၏၊ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီပတ်လည်တွင်လည်း တံဆောင်းများဆောက်လုပ်(ရောက်)လှူဒါန်းတော်မူ၏။ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီအရှေ့ဘက်တွင် **ဘုရားတိုင်**

အောင်၊ တောင်ဘက်တွင်**ဧရွဲကရှည်**တိုင်အောင်၊ အနောက်ဘက်တွင် **ကျက်ပေါ**တိုင်အောင်၊ မြောက်ဘက်တွင် **သံတွဲတီရ**တိုင်အောင် တံဆောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်း၏။ (ရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော်ကြီး၏ တစ်မျက်နှာတစ်မျက်နှာလျှင် သာလွန်ကြီး အဆူလေးဆယ်တည်၏။) သံဃာတော်မြတ်(၁၀၀၀)ကျော်ကိုလည်း ပင့်ဖိတ်၍ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးပေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးလျှင် ကြေးပိသာ‌ငါးရာစီလှူတော်မူ၏။ မြောင်းမြမြို့စားလောက်ဖျားကိုလည်းအသက်ကိုချမ်းသာပေးပြီး ရွှေတိဂုံစေတီတော်ခြေရင်းတွင် သီတင်းသီလဆောက်တည် နေစေ၏။

ထိုအချိန်ခါတွင် ဟံသာဝတီပြည်ကြီးသည် နတ်ပြည်ကဲ့သို့ စည်ပင်သာယာလျက်ရှိ၏။ ထင်တိုင်းပေါက်မြောက်နေသော **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် **ဂူထွတ်**မြို့ကို လုပ်ကြံရန်စီစဉ်ပြန်၏။ **ဂူထွတ်**မြို့စားသည် **ဂူထွတ်**ကိုအခိုင်အမာတပ်စွဲနေ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည်ပုသိမ်မြို့၊ မြောင်းမြမြို့၊ ခဲပေါင်မြို့များမှ စစ်သည်ရဲမက် လူသူများကိုစုရုံး၍ ရဲလှေ၊ လှော်ကားလှေများပေါ်တွင် လက်နက်ကိရိယာများ တင်ပြီး **ဂူထွတ်**ကို ချီတက်လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်၏။ **ဂူထွတ်**ကိုသိမ်းပိုက်ရပြန်၏။ **ဂူထွတ်**မြို့တွင်သစ်သားမြို့ရိုး ဆောက်စေ၏။ **ဒလချစ်သင်း၏သား သမိန်ဗေချစ်တ**နှင့်**သမိန်သံကြယ်** တို့ကိုအလုံးအရင်းနှင့် အခိုင်အမာ နေစေ၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ဂူထွတ်မှ ပြန်ခါနီးတွင် "သားတော်လေး **ဗောလောကျန်းတော**သည် ဆင်ကိုအစွယ်ချွန်၍ စီးနေသည်၊ ဆင်စီးမြင်းစီးတတ်ကျွမ်းအောင်လေ့ကျင့်နေသည်" ဟုကြားရ၏။

" ငါ ရှေးအခါဒဂုံမြို့တွင်ထောင်ထားခြားနားခဲ့စဉ်က

ငါ့အသက်ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့လဲ။ ခပ်ငယ်ငယ်ပင်ရှိသေးသည်။ ငါ့မှာဆင်မြင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာလည်းရှိခဲ့သလော၊ ကျေးကျွန်၊ အလုံးအရင်းများလည်းရှိခဲ့သလော၊ ယခုဗောလောကျန်းတော ငါ့ကိုထောင်ထားခြားနားခဲ့သော် ငါ့တွင်အခက်မကြုံပေလော"ဟု **ရာဇာဓိရာဇ်**မိန့်တော်မူပြီး၊ **အဲဂေါင်ပိန်**ကိုခေါ်လိုက်၏။ နားနားသို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်၏။

" ဗောလောကျန်းတောကိစ္စအတွက်မင်းကို ငါ့တာဝန်ပေးလိုက်ပြီ။ ကိစ္စတုံးအောင်လုပ်ခဲ့ပေတော့ "

အဲဂေါင်ပိန်လည်း ဘုရင်မိန့်မှာတော်မူသည့်အတိုင်း ပဲခူးသို့သွား၏။ **ဗောလောကျန်းတော**အား ဘုရင့်အမိန့်တော်ကိုပြန်ပြောပြ၏။ **ဗောလောကျန်းတော**က ရင်ထုမနာပြန်ပြော၏။ "ငါတို့မင်းသားဟူသည် အဋ္ဌာရသ ၁၈ရပ်ကို တတ်အောင်သင်ရသည်။ ဆင်စီးမြင်းစီးကို တတ်အပ်သောပညာဟု ယူဆပြီး စီးနင်းသည်။ ခမည်းတော်ကို အထွေအထူး ကြံစည်ခြင်းမရှိလျှင် ငါ့မှာအပြစ်မရှိ။ ငါ့မယ်တော်မိဖုရားသည် ဘခမည်းတော်နှင့် သားချင်းတော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။ မင်းဇကရာဇ်သမီးတော်လည်းဖြစ်သည်။ မင်းမျိုးမင်းရိုးလည်းဖြစ်ပါလျက် သူ့ကိုစွန့်ပစ်ပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမိန်းမတစ်ယောက်ကိုယူကာ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်ထားတော်မူသည့်အတွက် ငါ့မယ်တော်သည်မလှတမ၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးသေခဲ့ရပြီ။ ငါလည်း မလှတမ သေရပြန်တော့မည်။ သည်တော့ အဲဂေါင်ပိန် မင်း ငါ့ကိုခေတ္တစောင့်ပါဦး၊ ငါ ဘုရားတရားဆောက်တည်ပါဦးမည်"

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ရွှေမုဋ္ဌောမြတ်စွာဘုရားပေါ်သို့

တက်၏။ သူကိုယ်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ကောက်၊ လက်စွပ်တို့ကို ချွတ်လိုက်၏။ လက်ဝတ်လက်စားများကို ဘုရားအား လှူလိုက်၏။ ထို့နောက်ဘုရားအား ရှိခိုးပူဇော်ပြီးနောက်ဆုတောင်းလိုက်၏။

"ငါသည် ဤအဝမှသေလွန်သောအခါ အခြားတစ်ပြည်ထောင်ကမင်း၏သားဖြစ်ပြီး ငါ့အဖေကိုစစ်ပြိုင်တိုက်ရပါလို၏"

ဗောလောကျန်းထောသည် ရွှေမုဋ္ဌောစေတီမှ ဆင်းသက်လာသောအခါ**အဲငေါင်ပိန်**သည် **ဗောလောကျန်းထော**ကို ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်တော့၏။ ၎င်းနှစ်တွင်မြောင်းမြစားလည်း ကွယ်လွန်သွားလေ၏။

ရာဇာဓိရာဇ် သည် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ရောက်တော်မူသောအခါ **အဲငေါင်ပိန်**ကိုခေါ်၍ **ဗောလောကျန်းထော**မသေခင်မည်သို့မည်ပုံ ပြုမူဆောင်ရွက်သွားသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ **ဗောလောကျန်းထော** ဆုတောင်းသွားပုံကို ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။

ရာဇာဓိရာဇ်သည် ရွှေမုဋ္ဌောစေတီပေါ်သို့ တက်တော်မူပြီး မကိုဋ်တော်ကိုချွတ်၍ ဘုရားအားလှူလိုက်၏။

"ဗောလောကျန်းထော တစ်ပြည်ထောင်မင်းသားဖြစ်၍ ငါ့ကိုစစ်တိုက်လာခဲ့သော် ငါကဆင်နှင့်တိုက်၍နိုင်စေသော" ဟုဆုတောင်းလိုက်၏။

အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင် နတ်ရွာလားသည်ဟုကြားတော်မူသောအခါ **ရာဇာဓိရာဇ်**သည် မိဖုရားကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

" ငါစစ်မတိုက်လိုတော့ပြီ။ ငါ့အသက်လည်းကြီးပြီ။ ပုခုံး

တစ်ဘက်ဖြင့် ညီးတို့ကိုထမ်း၍ကျွေးမွေးမည်။ ပုခုံးတစ်ဘက်ဖြင့်သံသရာအကျိုးစီးပွားအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုမည်ဟု ငါကြံရွယ်တော် မူသည်။"

ထိုနေ့မှစ၍ စစ်မတိုက်တော့ဘဲ ဘုရား ပုထိုး၊ ဂူကျောင်းစရပ်စသည်တို့ကိုသာ တည်ဆောက်နေတော်မူ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း ရေးကူးပြုစုစေ၏။ သာသနာမြတ်အကျိုးစီးပွားကိုသာဆောင်ရွက်နေတော်မူ၏။ ဒါနသီလဘာဝနာနှင့်သာနေတော်မူ၏။

နောက်၂နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဆင်ကိုစိတ်ဝင်စားလွန်းသည့်အတွက် **လပွတ်သလွတ်ချောင်း**တောသို့ ဆင်ဖမ်းထွက်တော်မူပြန်၏။ ဆင်ကောင်းတစ်စီးသည် အလွန်လှပသည်ဟု သတင်းရသောကြောင့် တောထဲ၌ဆင်ကျုံးလုပ်၍ ကိုယ်တိုင်ဆင်ကိုကျော့တော်မူ၏။ ဆင်ကိုကျော့မိလျှင် ဆင်သည် အတင်းရုန်း၍ထွက်၏။ သူလူများနှင့်သူကိုယ်တိုင်ပါ ကြိုးများဖြင့်ဖမ်းချုပ်ကြ၏။ ဆင်သည် အတင်းရုန်းကန်လိုက်သောအခါ **ရာဇာဓိရာဇ်**၏ပေါင်ကိုထိသွားတော့၏။ **ရာဇာဓိရာဇ်**ပေါင်အရိုးသို့တိုင် ထိသွားလေ၏။

ရာဇာဓိရာဇ်၏ အနာရင်းပြီး ကိုက်ခဲလှသောကြောင့် တဲတော်အရှင်လုပ်ပြီး တဲပေါ်တွင်**ရာဇာဓိရာဇ်**ကိုတင်၍ တဲတော်ကိုအမှုထမ်းများက ထမ်းခဲ့ကြရ၏။ ပဲခူးမြို့သို့ အမြန်ရောက်ရှိရေးအတွက် လမ်းဟောင်းအတိုင်းမပြန်ဘဲ ခရီးအဖြောင့်အတိုင်းလမ်းသစ်ထွင်၍ သွားကြ၏။ ရှေ့ကဆင်(၁၀)စီးကို သွားခိုင်း၏။ ဆင်သွားရာလမ်းဖြစ်စေကာ တဲတော်ကိုနောက်က ထမ်း၍လိုက်ကြရ၏။ တဲပေါ်တွင် ဆေးသမားလေးယောက်က **ရာဇာဓိရာဇ်**

အနာအကိုက်အခဲ သက်သာအောင် မန်းမှုတ်ပြီးလိုက်ကြရ၏။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်သောကြောင့် လမ်းခရီးတွင်ပင် **ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်** နတ်ရွာစံတော်မူ၏။

အလောင်းတော်ကို ဝေါမြင့်တင်၍ လမ်းခုကြ၏။ **ကမ္မာသိမ်ပိုက်** အရပ်သို့ရောက်သောအခါ မိဖုရား၊ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ၊ သားတော်၊ သမီးတော်တို့က ကြိုနေကြ၏။ အားလုံးစုံစုံညီညီ ရောက်လာကြသောအခါ ကမ္မာသိမ်ပိုက်အရပ်မှာပင် သဂြိုဟ်တော်မူကြ၏။ အရိုးတော်ကိုပဲခူးမြို့အတွက် သစ်တပ်အသစ်ဆောက်ရာတွင် မြှုပ်၏။

သီဟရာဇာဟူသော ရှင်ဘုရင်ရာဇာဓိရာဇ်တွင် ကျေးရှင်းကျွန်ရင်း၊ ဖိုလ်မင်း၊ တပ်မင်း၊ မျုးကောင်း၊ မတ်ကောင်းများ၏ နှစ်လုံးရည် လက်ရုံးရည်နှင့် ပြည့်ဝသူများသည်း များပြား၏။ သာမျှဥပါယ်၊ ဘေဒဥပါယ်၊ ဒနဥပါယ်၊ ဒဏ္ဍဥပါယ်၊ ဤဥပါယ်လေးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူ၏။

ဤသို့ အားလုံးပြည့်စုံတော်မူရိုတွင်မှာ ခပ်သိမ်းသောရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်သော ရာဇာဓိရာဇ်မင်းဖြစ်ပါလျက် သေမင်းစစ်ကို မနိုင်ချေ။ မိုးကြိုးစက်သွား ကျသည်ကိုခံနိုင်အောင် မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်သွားရတော့၏။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါရှင်လူအပေါင်းတို့သည် မဂ်ဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ်သို့ မရောက်သေးသရွေ့ ဤသေမင်းလက်မှလွတ်သူဟူ၍ မရှိပေ။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်သိမ်းသောလူအပေါင်းတို့သည် သေမင်း၏စစ်သည်ကိုအောင်မည့်အကြောင်းဖြစ်သော

မဂ်ဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ်တည်းဟူသော ဝရဇိန်လက်နက်၊ လက်နက်စကြာရတနာတို့ကို ခိုင်မြဲစွာကိုင်စွဲနိုင်အောင် ရှာသင့်ပေ၏။ ကောင်းစွာနှလုံးသွင်း၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်သင့်ပေ၏။

သက္ကရာဇ် ၇၁၁ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၆ရက်နေ့ ကရကဋ်လက်၊ တနင်္ဂနွေခွင်၊ ကန်တွင်ဗုဒ္ဓဟူး၊ မိန်တွင်အင်္ဂါ၊ သိန်တွင်စန်း၊ ဗြိစ္ဆာတွင်စနေ၊ ၎င်းဇာတာအလိုနှင့်ယှဉ်၍ **ဗသုံဗန်ဓက်**ကိုဖွားသည်။ နောက်**ဗညားနွဲ့**တွင်သည်။ နောက်ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မှ **ရာဇာဓိရာဇ်** အမည်ကိုခံသည်။ နောက် သားတော်**ဗောလောကျွန်းဓော**ကို သတ်ပြီး **သမိတသုံ** အမည်ကို ခံတော်မူသည်။

သက္ကရာဇ် ၇၄၅ခု နယုန်လဆန်း၃ရက်ကြာသပတေးနေ့တွင် ဒဂုံမြို့သို့သွား၍ ထောင်ထားခြားနားသည်။

၎င်းသက္ကရာဇ် တပို့တွဲလဆန်း၂ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မင်းဖြစ်တော်မူသည်။

သက္ကရာဇ် ၇၈၃ ခုနှစ်တွင် နတ်ရွာစံတော်မူ၏။ ။

မောင်ချစ်ပေ(မဟာဝိဇ္ဇာ)

တန်ဖိုး - ၃၅၀/-ကျပ်
ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
ထုတ်ဝေသူ - ဦးသန်းမြင့်
လင်းလင်းစာပေ (၀၁၀၄၀)
၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း။ (၁၀)မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံး/ အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်လွင်နိုင် (မြ - ၀၁၉၈၁)
သိဒ္ဓိဗလရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၂၀၈)၊ လမ်း(၃၀)၊ ပန်းဘဲတန်း။
ရန်ကုန်။ ဖုန်း - ၃၇၄၈၅၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စာရေးဆရာမြင့်ဝင်းနီ
ဥက္ကဋ္ဌ
မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
မျက်နှာဖုံးကွန်ပျူတာ - မောင်ဖြိုးဝေခိုင်
သိဒ္ဓိဗလရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
မျက်နှာဖုံးဖလင် - **မြကျွန်းသာကာလာခွဲ**
အမှတ်(၂၈၂)၊ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ကျောက်တံတား။
ရန်ကုန်။ ဖုန်း - ၃၇၅၇၅၈
အတွင်းဖလင် - **အောင်ကျော်**
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၅၆/၂၀၀၃(၆)
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၇/၂၀၀၃(၁)
ဖြန့်ချိရေး - **အောင်ဆုယူစာပေ**
(၂၉)လမ်း။ ပန်းဘဲတန်း။ ရန်ကုန်။

မောင်ချစ်ဖေ (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ ဦးထင်လုံး + ဒေါ်တောင် တို့မှ (၂၁-၁၀-၁၉၃၆) နေ့တွင်မွေးဖွားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် ၁၉၆၂ - ခုနှစ်တွင် စတင်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ပုသိမ်ကောလိပ်တွင်လည်း အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ - ခုနှစ်မှ ၁၉၇၈-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအထိ စစ်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနတွင် (၃)နှစ်အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။

ဤမွေ့မနိတ် ဒလမည်ဒေါ နှင့် ဘုရင်ရာဇာစာအုပ်သည်လည်း စစ်တက္ကသိုလ်တွင်ရှိစဉ်က ရေးခဲ့သောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က၁၉၇၆-ခုနှစ်က အောင်စစ်သည် အဆောင်ရှေ့ရှိ ကြည်းရေလေစစ်သည်သုံးဦးလက်တွဲချီတက်နေပုံ ရုပ်တုကြီးအတွက် အောက်ပါအတိုင်း ကမ္ပည်းရေးထိုးပေးခဲ့ပါသည်။

"ကြည်းရေလေထု၊ အားမာန်ပြု၍ ပြည်သူ့အိုးအိမ်၊ ပြည့်စည်းစိမ်တွက်၊ ဒို့လက်မြဲမြဲ၊ ခိုင်ခိုင်တွဲစို့။"

"ရဲသော်မသေ၊ သေသော်ငရဲမလား" ပြဇာတ်ကိုလည်း စစ်တက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၇၇-ခုနှစ်၌ စင်တင်ခဲ့ပါသည်။

၁။ တရုတ်စကားပြော လေ့လာချက်စာအုပ်

၂။ တွင်းသင်းစာဆို စာအုပ်

၃။ မြန်မာစောင်းကောက် စာအုပ်များကိုရေးသားခဲ့သည်။

ချစ်ဇာနည်၊ မောင်ရွှေကျေး၊ ဇမ္ဗူရစ် ကလောင်ခွဲများဖြင့်လည်းရေးခဲ့သည်။ ဘားအံကောလိပ်၊ ထားဝယ်ကောလိပ်၊ ပဲခူးကောလိပ်တို့တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ် (ဖောင်ကြီး) တွင်လည်း ဒု-ကျောင်းအုပ်ကြီး (ယခုအခေါ် ဒု-ပါမောက္ခချုပ်) အဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေ၊ ဗိုလ်တထောင်နယ်မြေဌာနမှူး (ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီး) အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၆-ခု၊ ဇန်နဝါရီလကုန်တွင်အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။